പ്രണാമം

REV. FR. THEODOSIUS, CMI

1911 - 2011

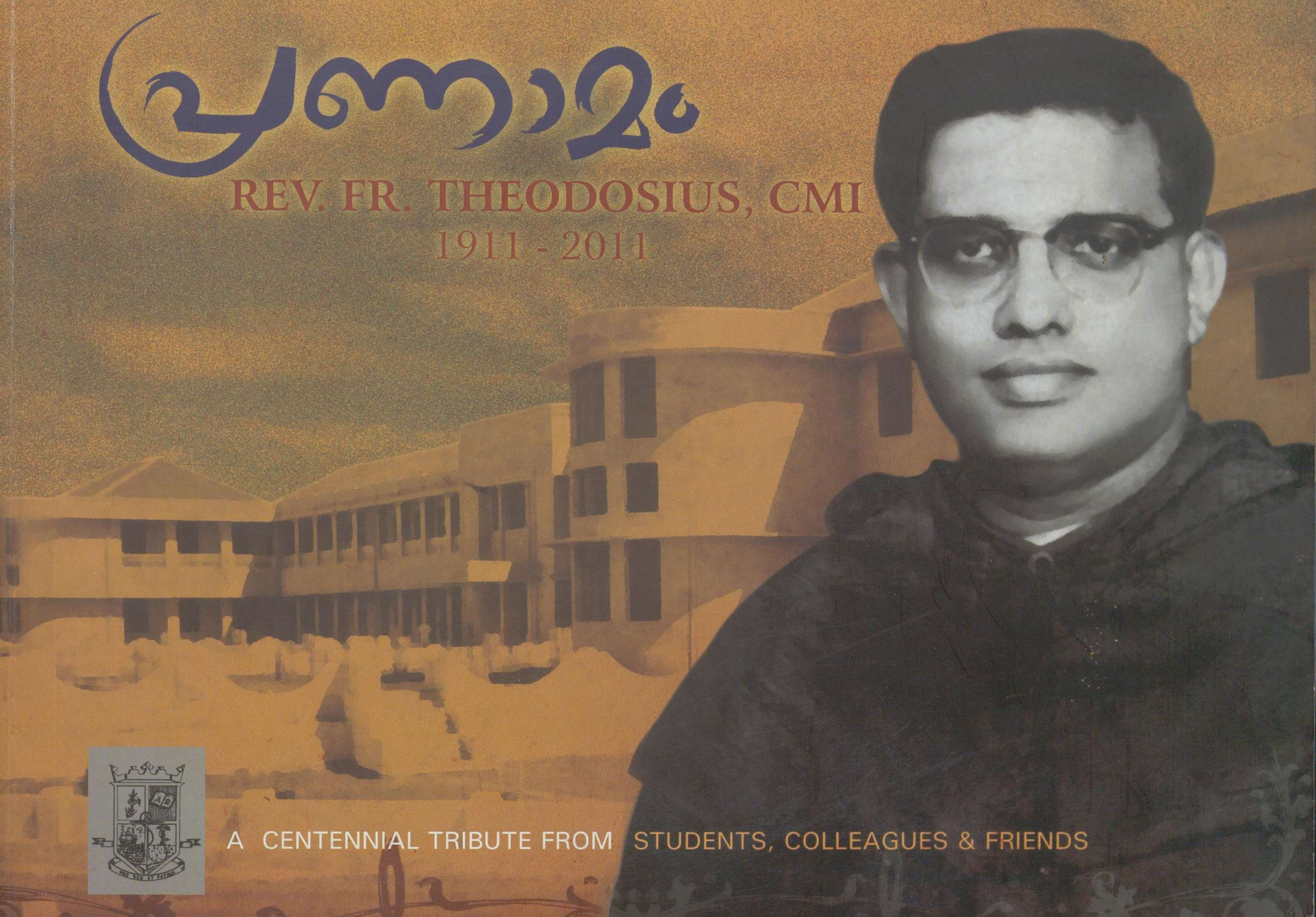

A CENTENNIAL TRIBUTE FROM STUDENTS, COLLEAGUES & FRIENDS

ഗുരുവന്ദനം

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

അഗ്നിയാകുന്നു പുരോഹിതൻ, വിദ്യയും
അഗ്നിയാണെന്നു വേദം പഠിപ്പിക്കുന്നു.
ഫാദർ തിയോഡോഷിയസ്സെന്ന പേരിന്റെ
ഏഴക്ഷരങ്ങളും ജ്വാലകളാം വിധം
ഏതൊരാൾ അഗ്നിപ്രഭാവനാം ആചാര്യൻ
ദേവഗിരിയിലെ ജ്ഞാനാശ്രമാധിപൻ
അമ്പതി വത്സരം മുമ്പിളം കൺകളിൽ
അൻപിനാൽ കൈവല്യദീപം തെളിയിച്ചു.
രാവിൻ പുലർച്ചയായ്, നോവിൻ ആശ്വസമായ്,
ചോടിലുറപ്പായ്, നിനവിൽ പ്രതീക്ഷയായ്,
വേരിന്നു, പച്ചപ്പൊടിപ്പായ്, തളിരിടുന്നു
പൂവും കനിയും തരും ഋതുവേളയായ്,
നാടിനെക്കാലവും പൂർണ്ണ മനുഷ്യന്റെ
മാതൃകയാകുമോ സദ്ഗുരു വര്യനെ
സാക്ഷാത്കരിക്കുക നമ്മൾ സശ്രദ്ധമായ്!
കാൽക്കൽ നമിക്കുക നമ്മൾ സാഷ്ടാംഗമായ്!!

In prayerful homage to

REV. FR. THEODOSIUS, CMI

(FIRST PRINCIPAL, ST. JOSEPH'S COLLEGE, DEVAGIRI)

NOVEMBER 5, 1911 ..... NOVEMBER 10, 1963

DHARMARAM COLLEGE
LIBRARY
BANGALORE-29

FOREWORD

It is difficult to speak or write in terms of moderation of the first Principal of Devagiri St. Joseph's College, Fr. Theodosius: whoever had come in contact with the Father was just literally bowled over by the magical nature of his personality. Fr. Theodosius was not just a run-of-the-mill Principal; he was truly a visionary who gave a great surge to the development of the then very backward Malabar region of this State. In his time, there were four full-fledged hostels, fulfilling his dream of a comprehensively residential campus in the Cardinal Newman mould. He laid great emphasis on well-integrated personality development. Regular arts and literary festivals were conducted unfailingly in his day which drew to the Devagiri Campus the tallest in the field from all over the State, figures, for example, like P.Kunhiraman Nair and Vyloppilly Sreedhara Menon, and Gyanpeeth awardees G.Sankara Kurup, S.K.Pottekkat and M.T.Vasudevan Nair. In sports and athletics the College rose to great heights and captured laurels in many field-events and in games like football, basketball and volleyball. Fr. Theodosius, in fine, had managed to convert the Devagiri campus into a veritable Mecca of academic, athletic and literary achievers. He was very humane in his dealings with the poor and the needy among students, and there were many instances when he waived their tuition fees, making it possible for every student to complete his course without anxieties about fee payment. Moreover, in all cultural and social activities in the city of Calicut, Fr. Theodosius stood head and shoulders above others, both literally and metaphorically. It will certainly not be a tall claim to suggest that it is the vision of Fr. Theodosius that got fulfilled in 2010 when Devagiri was adjudged the second-best Arts and Science College in India by the distinguished experts of NAAC.

The articles that we have managed to compile are an eloquent, though inadequate, tribute to the memory of this great soul in the Centennial year of his birth, 2011. Some of them were written by Fr. Theodosius' colleagues, who have later followed him, as it were, to God's Abode. These have been reproduced from the College magazine and we are thankful to the College authorities for their kind permission. So are we thankful to the students and colleagues of Fr Theodosius who have survived to the centenary year of his birth and still retain their feelings for their dear Principal. Special mention must be made of Mar Paul Chittilappilly, former bishop of Thamarassery, Dr Sukumar Azhikode, Dr M.G.S. Narayanan, Dr K. Madhavan Kutty and Dr A. Ramanathan who have so willingly penned their memories of Fr Theodosius. We would also make a special mention of the substantial contributions made by the Provincial Fr. John Panathottam, CMI, and the Karippaparambil family to the Memorial Committee, which gave us the confidence to go ahead with the compilation of this volume. One person who has laboured the most to make this volume take shape is Shri M. Radhakrishnan Nair, the secretary of the Committee. Endowed with a phenomenal memory, he went about the job with single-minded perseverance. It would be a grave, unforgiveable omission on my part if I fail to mention the 'professional' skill of Sri. P.J. Mathew that has lent this volume of tributes its elegance, finesse and distinctive flavour.

It is to preserve for posterity's sake the idea of excellence Fr. Theodosius so perfectly exemplified that we have put together this volume of *pranaams.* Almost half a century later still, in every sand dune in Devagiri, in every speck of life here, one can still feel the live and vibrant presence of the great man. May Fr. Theodosius' soul rest in the eternal world in perpetual glory!

Prof. P.K.G. Vijayaram

Editorial Board

Prof. P.K.G. Vijayaram, Chairman • Shri P. J. Mathew, Editor • Fr. Jose Edappadiyil, CMI • Shri M. Radhakrishnan Nair • Shri V. Narayanan
Prof. P. Jayendran • Shri P.P. Viswanathan • Shri. Sam Thomas

പ്രണാമം

CONTENTS
(by author's name)

ഫാ. ജോൺ പനന്തോട്ടം • 4
പ്രൊഫ. സുകുമാർ അഴീക്കോട് • 6
മാർ പോൾ ചിറ്റിലപ്പിള്ളി • 11
പ്രൊഫ. എം. ജി. എസ്. നാരായണൻ • 15
പ്രൊഫ. ത്രേസ്യാമ്മ കുര്യൻ കരിപ്പാച്ചേരി • 20
ഫാ. ബെന്നി തോട്ടനാനി • 23
എം. രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ • 25
തായാട്ടു ശങ്കരൻ • 28
ഫാ. ഡോ: ചെറിയാൻ കുനിയന്തോടത്ത് • 39
പ്രൊഫ. മാത്യു കെ. കാപ്പൻ • 40
ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ • 54
വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി • 56
പ്രൊഫ. ദേവസ്യ തകടിയേൽ • 66
പി.സി. ഏബ്രഹാം • 73
ഡോ: ഏ.കെ. രാജൻ • 82
പി. ജെ. മാത്യു • 84
ശിവപുരം സി.പി. ഉണ്ണിനാണു നായർ • 86
പി. എം. ശിവരാമൻ അടിയോടി • 88
പി.പി. വിശ്വനാഥൻ • 89
സി. കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി • 90
സാം തോമസ് • 93
എം.ജെ. ആന്റണി • 94
കെ.എ. വർഗ്ഗീസ് • 95
കമാൻഡർ പി. ദാമോദരൻ • 96
പി.എം. മത്തായി • 97
കെ. എഫ്. ജോർജ്ജ് • 99
സെക്രട്ടറിയുടെ റിപ്പോർട്ട് • 102

Prof. C.A. Sheppard • 9
Fr. Joseph Ivans, OCD • 16
Dr. K.T. Vijayamadhavan • 30
M. Mohankumar, IAS • 34
Fr. Sebastian Poonolly, CMI • 36
Lt. Col. K. V. Parameswaran • 38
C. Madhavan • 43
Prof. P.K.G. Vijayaram • 44
Dr. J. V. Vilanilam • 46
Dr. K. Madhavan Kutty • 50
V. Vijayachandran, IAS • 51
Prof. Ninan Thomas • 53
M. Krishna Kumar • 55
Dr. A. Ramanathan • 59
Prof. K.P. Balakrishnan • 60
C.K.Ramachandran, IAS. • 62
Prof. George Menachery • 64
Lt. Col. P.N. Ayillyath • 65
Prof. M. P. Nambissan • 67
Dr. C. Ashokan Nambiar • 68
Prof. C. A. Augustine • 70
K. Kunhikrishnan • 74
Dr. K.T. Augusti • 76
Dr. K.V. Sreenarayanan • 78
V. Narayanan • 80
Prof. M. K. Mathai • 81
Prof. K.P. Jayachandran • 100

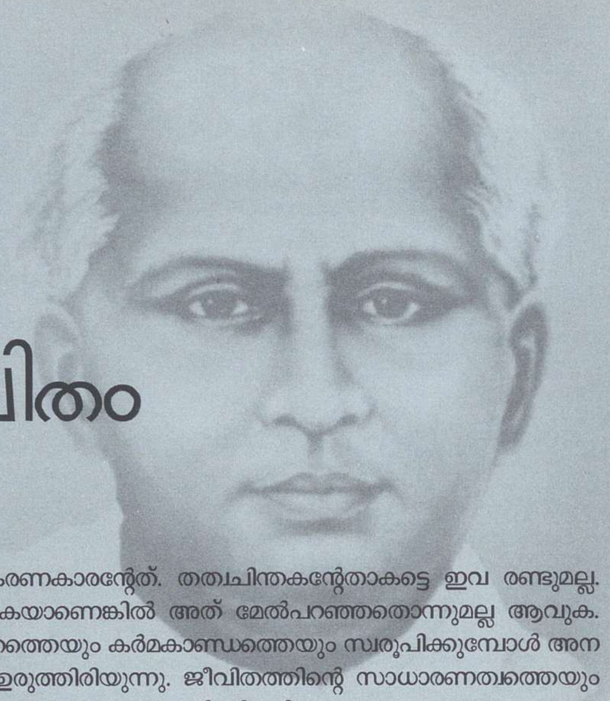

രൂപകം ജീവിതം

ഫാ. ജോൺ പനന്തോട്ടം

കവിയുടെ രൂപകമല്ല വ്യാകരണകാരന്റേത്. തത്വചിന്തകന്റേതാകട്ടെ ഇവ രണ്ടുമല്ല. ഒരു സാധകൻ രൂപകം കണ്ടെത്തുകയാണെങ്കിൽ അത് മേൽപറഞ്ഞതൊന്നുമല്ല ആവുക. ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ ജീവിതത്തെയും കർമകാണ്ഡത്തെയും സ്വരൂപിക്കുമ്പോൾ അനന്യമായ ഒരു സാർത്ഥക രൂപകം ഉരുത്തിരിയുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ സാധാരണത്വത്തെയും പരിമിതികളെയും അനിശ്ചിതത്വത്തെയുമെല്ലാം അതിവർത്തിക്കുന്ന, ആഴങ്ങളെയും ഉയരങ്ങളേയും ഒരുപോലെ സ്വാംശീകരിക്കുന്ന കനിവിനേയും സ്നേഹത്തെയും സമഭാവനയേയും ഉദാത്തവൽക്കരിക്കുന്ന, അതിജീവിതമെന്ന ഒന്നു സാദ്ധ്യമെങ്കിൽ അതിനെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുന്ന ഒരു വിശുദ്ധ രൂപകം. ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് എന്നത് പവിത്രമായ ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരാവുന്നത് അങ്ങനെയാണ്.

പിൻഗാമികൾ മറന്നുപോവുന്നതുവരെ മരിച്ചുപോയവരാരും മരിക്കുന്നില്ലെന്ന് മിലൻ കുന്ദേര എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഓർമ ആത്മീയമായ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വവും കടമയുമാവുന്നത് ജീവിതം ഒരു ഉടമ്പടിയും സാധനയുമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർക്ക് മാത്രമാണ്. അത്തരത്തിൽ കാതലുള്ള വലിയൊരു കൂട്ടം വ്യക്തികളെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവരുടെയെല്ലാം വാഴ്വിനും വൃത്തികൾക്കും ദിശാസൂചകമാവുകയും, അവരുടെ അയനങ്ങൾക്കു ധ്രുവദീപ്തിയാവുകയും ചെയ്തുവെന്നതാണ് തിയോഡോഷ്യസച്ചനെന്ന രൂപകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം. അനാദിയും അങ്ങനെ നിത്യവുമായി മാറിയ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ധന്യതയാണത്.

ലഭ്യമായ അളവുകോലുകൾകൊണ്ടും സൂചകങ്ങൾകൊണ്ടും ഒരാളെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ കഴിയാതെ വരുന്നത് അയാൾ തനിക്കുമപ്പുറത്തേക്കു പ്രവഹിച്ചും പൂവിട്ടും നിൽക്കുമ്പോഴാണ്. നൽകപ്പെടുന്ന നാമങ്ങളും സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അംഗീകാരങ്ങളും അപ്പോൾ മതിയാവാതെ വരുന്നു. അനുസ്മരണങ്ങളെ അപൂർണമാക്കിക്കൊണ്ട് അച്ചൻ കറുത്ത ഫ്രെയിമുള്ള കണ്ണടയ്ക്കുള്ളിലൂടെ പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. മരണത്തെ മഹിതജീവിതമാക്കുന്ന രാസവിദ്യയെക്കുറിച്ച് ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട് കവിത കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ ദർശനം കൊണ്ടും സമർപ്പണംകൊണ്ടും തീക്ഷ്ണതകൊണ്ടും ഒരു സമുന്നത സംസ്കാരത്തിനും പൈതൃകത്തിനും നിദാനമായിത്തീർന്ന് അമരത്വമായി ജീവിതത്തെ പരിവർത്തിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്.

അച്ചന്റെ കാലവും ദേശവും സന്ദർഭവും അദ്ദേഹത്തിനായി പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. കേവലം ഒരു കലാലയമേധാവിയും സ്ഥാപന സാരഥിയും അദ്ധ്യാപകനും മാത്രമായല്ല തിയോഡോഷ്യസെന്ന പ്രതിഭാസം സംഭവിച്ചത്.

പ്രൊഫ. സി.എ. ഷെപ്പേർഡ് അതിനെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത് ഇങ്ങനെയാണ്: Liberal is a word that also means 'cultured' and a college exists to promote that through contact with knowledge. Father Theodosius had it; he was it. Nothing that happens in the years to come can ever destroy it, nothing can even destroy him and make him die except our dishonouring and destroying the tradition that he gave us.

ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ നിയോഗത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും അതിനെ മലബാറിന്റെ സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക ഭൂമികയിലെ സവിശേഷതയാർന്ന കാലമാപിനിയാക്കിത്തീർക്കുകയുമായിരുന്നു തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ. ഏതൊരു ധൈഷണികവിപ്ലവത്തെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ നിദർശനം ചെയ്തുവോ അതേ ധൈഷണിക വിപ്ലവത്തെ യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കുകയും ഉദാഹരിക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു ദേവഗിരിയിൽ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്. ഭാരതത്തിന്റെ ഗുരു-ശിഷ്യ പാരസ്പര്യത്തിന്റെ ഉത്തുംഗമാതൃകയായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണനെയും സ്വാമി വിവേകാനന്ദനെയും ഏതു വിധത്തിൽ നമ്മൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുവോ അതേ സ്നേഹവായ്പോടെയല്ലാതെ ചാവറയച്ചന്റെയും ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെയും ആത്മീയ സാമഞ്ജസ്യത്തെ സ്മരിക്കുവാനാവില്ല. പള്ളിക്കൊപ്പം പള്ളിക്കൂടവുമുണ്ടാവുന്നതിൽ ആത്മീയമായ വലിയൊരുപമയുണ്ടെന്നറിഞ്ഞ, അറിയിച്ച, ഗുരുനാഥനെത്തന്നെയാണ് ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് ദേവഗിരിയിൽ സാക്ഷാത്ക്കരി ച്ചത്.

തൊള്ളായിരത്തി അമ്പതുകളിൽ തങ്ങൾക്ക് പ്രായേണ അജ്ഞാതമായിരുന്ന മലബാറിന്റെ ഹൃദയഭൂമിയിൽ പുതിയ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഒരു കേന്ദ്രം പടുത്തുയർത്താൻ എത്തിയവർ, ആ വാക്കിന്റെ ഏറ്റവും ഗരിമയാർന്ന അർത്ഥത്തിൽ, നിയുക്തർ തന്നെയായിരുന്നു. ഫാ. ഷാബോർ വള്ളുവന്തറയും ഫാ. ഹോർമിസ് പെരുമാലിലും മലബാറിൽ ഒരു കലാലയമെന്ന സ്വപ്നത്തെ ഭൂമിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അന്നത്തെ പ്രയോർ ജനറൽ ഫാ. മൗറുസും പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഫാ. ഡാനിയലും ആ നിയോഗത്തെ പിന്തുണച്ചു. ഫാ. റെയ്നോൾഡ്സും ഫാ. സ്റ്റാനിസ്ലാവുസും 'ഫാ. എഞ്ചിനീയർ' ജോസഫ് ഹഡ്രിയാനും കരങ്ങൾ കോർത്തു. കണിയാൻകുന്നെന്ന വിജനവനൃസ്ഥലി ദേവഗിരിയായി ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. തലമുറകളിലേക്ക് സംസ്കാരത്തെ സംക്രമിപ്പിക്കാൻ ആ കലാലയത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്.

പിന്നിട്ട അരനൂറ്റാണ്ടിലേറെ വർഷങ്ങൾ സാക്ഷ്യം പറയുന്ന ധിഷണാപരതയുടെയും, നൈതികതയുടേയും അവബോധത്തിന്റേതുമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ പര്യായമായി സ്വയം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കാൻ ദേവഗിരി കോളേജിനെ ശാക്തീകരിച്ചത് ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിലൂടെ വെളിപ്പെട്ട ഉന്നത മൂല്യബോധവും ദാർശനികതയും കർമദീക്ഷയുമായിരുന്നു. ശിഷ്യരുടെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും ഓർമകളിലെ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് അമാനുഷ പ്രഭാവനായിരിക്കുന്നത് അതിമാനുഷ ഗുണങ്ങളുടെ പേരിലല്ലെന്നും മറിച്ച് മാനുഷികതയുടെയും ലാളിത്യത്തിന്റെയും വൈകാരിക സജീവതയുടെയും യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തിന്റെയും തനിമയുടെ പേരിലാണെന്നും അദ്ദേഹത്തെ പഠിക്കുന്നവർ അറിയുന്നുണ്ട്.

ഒരു ഗുരുവെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ വിഷയങ്ങളോടും അധ്യയനത്തോടുതന്നെയും താദാത്മ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒരു പ്രിൻസിപ്പലെന്ന നിലയിലാവട്ടെ, തന്റെ സ്ഥാപനത്തോടുതന്നെയും. അദ്ദേഹത്തിലെ മനുഷ്യൻ അദ്ദേഹത്തിലെ കാർമികനെ പവിത്രീകരിച്ചു. ആ ജീവിതം വിമലവും സുതാര്യവും ഏകാഗ്രവുമായിരുന്നു. അതേ ജീവിതം വലിയ മനുഷ്യനായും വലിയ അദ്ധ്യാപകനായും വലിയ വൈദികനായും വലിയ നേതാവായും പലതായി ആവിഷ്ക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് സ്വയം നിർണയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വയം പാഠപുസ്തകവും പാഠവുമായി ആ ജീവിതം പൂർവനിർണയീതമായിരുന്നു.തന്റെ കർമരംഗങ്ങളിലൊന്നൊഴിയാതെ അതുല്യമായ വിജയങ്ങൾ നേടാൻ തിയോഡോഷ്യസച്ചനെ ഒരുക്കിയെടുത്ത പ്രഭാവങ്ങളും വായ്പുകളും ജൈവവും സജീവവുമായ ആത്മീയതയുടേതു തന്നെയെന്നതിൽ സംശയമില്ല. സമഭാവനയും സ്നേഹവും ദയാവായ്പും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും ഉണർവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും സൂക്ഷ്മതയും കരുതലുമെല്ലാമായി ആ ആത്മീയത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലും പ്രവർത്തനങ്ങളിലും തളിർത്തും പൂവിട്ടും നിന്നു. അവയെല്ലാം അനുഭവിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യരും സഹപ്രവർത്തകരും ആ ആത്മീയ പ്രസരങ്ങളെ പിൻപറ്റുകയും ഉൾക്കരുത്താർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തു. സംശയമില്ലാതെ പറയാം, സാമൂഹ്യജീവിതത്തെയും അതിന്റെ സത്യങ്ങളെയും വായിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അച്ചൻ തന്റെ ആത്മാവിലെ പറുദീസയെ വിവർത്തനം ചെയ്തത്. സ്നേഹം അതിന്റെ ഭാഷയും വൃത്തവും ബിംബാവലിയും ആയിരുന്നു.

അച്ചന്റെയോ സഹപ്രവർത്തകരുടെയോ ഏറ്റവും മഹത്തരമായ തിരുശേഷിപ്പ് ദേവഗിരി കോളേജ് എന്ന കലാലയമല്ല. ആ മാധ്യമത്തിലൂടെ അവർ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയും അചഞ്ചലമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്ത സംസ്കാരവും പൈതൃകവുമാണ്. അത് കാലത്തെയും ദേശത്തെയും അതിവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് സ്ഥായിയും അനശ്വരവുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അത് തുടരെത്തുടരെ വാഗ്ദത്തഭൂമിയുടെ തീരങ്ങളിൽ തിരമാലകളായി തഴുകിയണയുന്നു. അത് കാലത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു.

രൂപകങ്ങളായി മാറിക്കൊണ്ടാണ് അമരത്വം സ്വയം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതെന്ന് അച്ചന്റെ ജീവിതം വായിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ബോദ്ധ്യം വരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ ജീവിതത്തിന്റെ തത്വവും പ്രയോഗവും തമ്മിലുള്ള സാകല്യത്തിലെ കാവ്യസൗന്ദര്യം അന്യാദൃശമാകുന്നു.

*സി.എം.ഐ. സഭ
സെന്റ് തോമസ് പ്രോവിൻസിന്റെ
പ്രോവിൻഷ്യാൾ.

‘ആകാര സദൃശഃ പ്രജ്ഞഃ’

സുകുമാർ അഴീക്കോട്

1956 ജൂലൈ മാസത്തിലാണ് ഞാൻ കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി സെന്റ് ജോസഫ്സ് കോളേജിൽ മലയാളാധ്യാപകനായി ചേർന്നത്. ഞാൻ പഠിച്ച കലാലയമായ മംഗലാപുരത്തെ സെന്റ് അലോഷ്യസ് കോളേജിൽ ലക്ചററായിരുന്ന എനിക്ക് മലബാറിൽ കലാലയാധ്യാപകനായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് മനസ്സിനടിയിൽ ഒരാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട് ചേവായൂരിൽ പുതുതായി വരുന്ന മെഡിക്കൽ കോളേജിനടുത്ത് പുതിയൊരു ആർട്സ് കോളേജ് ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് പ്രിൻസിപ്പലായി തുടങ്ങുന്നുണ്ടെന്ന് പത്രത്തിൽ കണ്ടപ്പോൾ മംഗലാപുരം വിടുക എന്നുതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ഇന്റർവ്യൂവിന് നിശ്ചയിച്ച ദിവസം ഞാൻ സമയത്തിനു തന്നെ സ്ഥലത്തെത്തി. കോഴിക്കോട് നാലാം ഗേറ്റിനടുത്തുള്ള അമലാപുരിയിലായിരുന്നു കോളേജ് മാനേജ്മെന്റിന്റെ ആസ്ഥാനം. ഞാൻ പേടിച്ചതുപോലെയുള്ള ഇന്റർവ്യൂ ഒന്നും അല്ല ഉണ്ടായത്. തമ്മിൽ കണ്ടു. ഉടനെ ചേരണമെന്ന് പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ പറഞ്ഞു.

കോളേജ് അധ്യാപനഘട്ടത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ പ്രിൻസിപ്പലിനെയാണ് അന്നു ഞാൻ കണ്ടത്. സെന്റ് അലോഷ്യസിലെ ഫാദർ ജേക്കബും സെന്റ് ജോസഫ്സിലെ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസും. രണ്ടുപേരും മഹാനുഭാവന്മാരായിരുന്നു. പക്ഷേ, ജേക്കബ് ഫാദർ വെളുത്ത് ഉയർന്ന സുമുഖനാണെങ്കിൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് ‘മേദുര ദീർഘകായ’നും ഗംഭീരനുമാണ്. ബാഹ്യമായ തികഞ്ഞ വൈരുദ്ധ്യം ആത്മാവിനെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇവർ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു. രണ്ടുപേരും സ്നേഹമസൃണമായ സ്വഭാവമുള്ളവർ. ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് എന്നുപറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രൗഢിയും ഗാംഭീര്യവും തെളിഞ്ഞുവരുന്നതുപോലെ തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ എന്നു പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹശീലവും മനസ്സിലെ അലിവും തെളിയുന്നുണ്ട്, എനിക്കെങ്കിലും.

കോളേജിലെ പല ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒരുപാട് അച്ചന്മാരുണ്ടായിരുന്നു—മാനേജർ ഷാബോറച്ചൻ, വൈസ്-പ്രിൻസിപ്പൽ റെയിനോൾഡ്സ് അച്ചൻ, ഇക്ക്ണോമിക്സ് പ്രൊഫസർ ഫാദർ കൊളംബസ്, ഹിന്ദിയിലെ ഫാദർ മെലാനിയൂസ്, സംസ്കൃത ലക്ചറർ ഫാദർ ഗാസ്റ്റൻ, ബർസാർ സ്റ്റാനിസ്ലാവോസച്ചൻ തുടങ്ങി പലർ. എല്ലാവരേയും ഓർക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അരനൂറ്റാണ്ടിലേറെ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇത്രയും പേരെ സ്മരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിന് എന്റെ ഓർമ്മശക്തിയേക്കാളേറെ നന്ദി പറയേണ്ടത്, അവരും ഞാനും തമ്മിലുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ ഉറപ്പായിരുന്നു.

കോളേജിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശിക്കാൻ പ്രിൻസിപ്പലും അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും എല്ലാം കോളേജിൽ വന്നിറങ്ങി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേൽച്ചുമരിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം പൊട്ടി വീണു. ഞങ്ങളെല്ലാം കുറച്ചകലെയായിരുന്നു. നല്ല മഴയായിരുന്നു തലേന്നും അന്നും. അങ്ങിനെ പറയാമെങ്കിലും പലർക്കും അത് വളരെ അമംഗളമായിത്തോന്നി. എല്ലാവരും നന്നായി പരിഭ്രമിച്ചു പോയിരുന്നു. പക്ഷേ പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ മാത്രം മുഖത്ത് നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ആശ്വാസദായകമായ പുഞ്ചിരികൊണ്ടും അക്ഷോഭ്യതകൊണ്ടും ഞങ്ങൾക്ക് കോളേജിൽ വെച്ചുള്ള ഒന്നാമത്തെ പാഠം നൽകുകയായിരുന്നു. "ഇതൊന്നും സാരമില്ല, ഇതുപോലെ പല ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടേണ്ടിവരും" എന്ന വാക്കുകളിലെ ധൈര്യവും ആത്മവിശ്വാസവും ഞങ്ങളെ ഏറെ ഉന്മേഷമുള്ളവരാക്കിത്തീർത്തു.

ദേവഗിരിയിലെ സന്യസ്തരുടെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന അമലാലയത്തിലെ ആദ്യത്തെ താമസക്കാർ. പ്രിയോർ ഫാദർ റിച്ചാർഡിനൊപ്പം.

കുറച്ചുകാലം ഞാൻ ചേവായൂരിൽ സഹപ്രവർത്തകരായ ചിലരോടൊപ്പം ഒരു ലോഡ്ജിൽ പാർത്തു. പിന്നീട് കോഴിക്കോട് കണ്ണൂർ റോഡിൽ മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിന്റെ പുറകിൽ സഹോദരിയോടൊപ്പം 'ക്ലിഫ്റ്റൻ കോട്ടേജ്' എന്ന വീട്ടിലാണ് താമസിച്ചത്. ദേവഗിരി വിട്ടുപോകുന്നതുവരെ അവിടെയാണ് ഞാൻ സ്ഥിരമായി കഴിഞ്ഞത്. അതിനു വളരെ അടുത്തായിരുന്നു അമലാപുരി.

കോഴിക്കോട്ട് ദേവഗിരി കോളേജ് വരുമ്പോൾ അവിടെ ഏറെക്കാലമായി ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കൊടിയുയർത്തിയ മൂന്നു കലാലയങ്ങൾ പ്രൗഢിയോടെ വിലസുന്നുണ്ടായിരുന്നു—ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളേജ്, മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ഫാറൂക്ക് കോളേജ്. വളരെ വിപുലമായിരുന്നു അവരുടെ സ്വാധീനവലയം. പക്ഷേ, ദേവഗിരിയുടെ വളർച്ചയെ ഈ പ്രതികൂല സാഹചര്യം ഒട്ടും ബാധിച്ചില്ല. തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ സവിശേഷതയോടൊപ്പം എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും കഴിവുറ്റ അധ്യാപകരുടെ സേവനവും ചേർന്നപ്പോൾ കോളേജ് പെട്ടെന്ന് മുൻപന്തിയിലെത്തി. കോളേജിന്റെ പുതുക്കം അതിന്റെ വളർച്ചയെയും പുരോഗതിയെയും ഒരു തരത്തിലും തടയുന്നതിന് കാരണമാകരുതെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് വാശിതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. മൈസൂർ, മംഗലാപുരം, കോട്ടയം, തിരുവനന്തപുരം തുടങ്ങിയ പല പ്രദേശങ്ങളിലെ കലാലയങ്ങളിൽ ജോലിചെയ്ത മുതിർന്ന അധ്യാപകരാണ് പുതിയ കോളേജിന്റെ അമരത്തുണ്ടായിരുന്നത്. നേരത്തെ പരസ്പരം കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലാത്തവർ. അമ്മാതിരിയുള്ള കുറെ കളിക്കാർ ഒരു ടീമുണ്ടാക്കിയാൽ മികച്ച ടീമാകുന്നതിനാവശ്യമായ ഇണക്കവും പരസ്പരധാരണയും പെട്ടെന്നുണ്ടാവുകയില്ല. ദേവഗിരി ടീം ആദ്യത്തെ വർഷം കൊണ്ടുതന്നെ ഒത്ത ഒരു ടീമിന്റെ ഐക്യബോധവും സമന്വയചിന്തയും ഉറപ്പിച്ചു. എവിടെനിന്നൊക്കെയോ വന്നുചേർന്ന കുറെ ആളുകൾ വളരെ വേഗം ഒരു കുടുംബമായിത്തീരുക എളുപ്പപ്പണിയല്ല.

സ്വാഭാവികമായി കുട്ടികളിലും ഈ മനോഭാവം പ്രതിഫലിച്ചു. ഇത്ര വലിയ പ്രിൻസിപ്പലിനും നല്ല ഗുരുനാഥന്മാർക്കും ക്ഷീണം വരുത്തരുതെന്ന ഉന്നതമായ ഒരു നവസമൂഹസംസ്കാരം അവരുടെ ഉള്ളിൽ കത്തിനിന്നിരുന്നു. ഒരു—സംഭവം തന്നെ—ഓർമ്മവരുന്നു. ഞാൻ പ്രീ-യൂണിവേഴ്സിറ്റി ക്ലാസ്സിൽ മലയാളം പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒരു കുട്ടി വാതിൽക്കൽ വന്ന് ക്ലാസ്സിലുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ കാണണമെന്ന് പറഞ്ഞു. "ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞിട്ട് കണ്ടാൽ മതി" എന്ന ഞാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ എന്നോട് തോന്ന്യാസം, വലിയ ഒച്ചയിലല്ലെങ്കിലും, പറഞ്ഞിട്ട് തിരിച്ചുപോയി.

1956–57 കാലത്തെ അധ്യാപകർ മാനേജർ ഫാദർ ഷാബോറിനൊപ്പം

അവനെ നല്ലൊരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ക്ലാസ്സിനെ നോക്കി ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "എന്റെ തീരുമാനത്തെ സ്വീകരിക്കാതെ ഈ ചെറുക്കൻ എന്നെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് സ്ഥലം വിട്ടത് കണ്ടില്ലേ? അവൻ എന്നെയും നിങ്ങളെയും മാത്രമല്ല, കോളേജിനെത്തന്നെയും അപമാനിച്ചില്ലെ? നിങ്ങൾ അവനെ എന്തുചെയ്യാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?" ഒറ്റ ശബ്ദത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞത്, ഞങ്ങൾ അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാമെന്നാണ്. കുറച്ചുപേർ അവനെ പിന്തുടർന്നോടി. കൂട്ടത്തിൽ ആ ചെറുക്കൻ കാണാൻ ആഗ്രഹിച്ചവനും പിടിക്കാൻ ഓടുകയായിരുന്നു.

അവനെ പിടിച്ച് എന്റെ മേശയ്ക്കുമുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്ന് നിർത്തിയപ്പോൾ തന്നെ അവന്റെ സർവ്വ മിടുക്കും അസ്തമിച്ചിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് മനസ്സിലായത്, അവൻ കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിയും അവന്റെ പിതാവ് അവിടുത്തെ ഹൈസ്ക്കൂളിലെ പ്രധാനാധ്യാപകനുമാണെന്ന്. ഇക്കാര്യം കുട്ടികൾക്ക് രസവും വിവേകവും നൽകുന്ന വിധത്തിൽ കൈകാര്യം ചെയ്തതിന് എനിക്ക് പ്രിൻസിപ്പലച്ചന്റെ അനുമോദനവും ലഭിച്ചു.

ഞാൻ ആറുകൊല്ലമേ ദേവഗിരിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നെ ഒരു ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ പ്രിൻസിപ്പലായിപോയി. അനുകരിക്കാൻ എളുപ്പമല്ലെങ്കിലും അച്ചന്റെ ആ ചിത്രം എന്റെ മനസ്സിൽ അന്നു സദാ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും ഉണ്ട്.

പ്രിൻസിപ്പൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഞാൻ സെനറ്റിൽ അംഗമായി. അച്ചൻ സിൻഡിക്കേറ്റിലുണ്ട്. കോളേജിന് ആവശ്യം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ അറിയിച്ചാൽ മതി എന്നൊരു വാക്ക് അദ്ദേഹം എനിക്കു തന്നു.

വലിയ മനുഷ്യൻ വലിയ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരുന്നാൽ നേരിടേണ്ട പ്രശ്നങ്ങൾ വളരെ ചെറുതായി മാറും. മറിച്ച്, ചെറിയ മനുഷ്യർ വലിയ സ്ഥാനത്തെത്തിയാൽ ഏത് പ്രശ്നവും ഗുരുതരമായിത്തീരും. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു നാം കാണുന്ന വലിയ കുഴപ്പം ചെറിയ മനുഷ്യർ വലിയ സ്ഥാനത്തിരുന്ന് എല്ലാം മഹാദുർഘടപ്രശ്നങ്ങളാക്കുന്നു എന്നതാണല്ലോ.

ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസിനെ കണ്ട നിമിഷം എന്റെ മനസ്സിൽ കാളിദാസന്റെ ദിലീപവർണ്ണന ഓടിയെത്തി. 'ആകാരസദൃശഃ പ്രജ്ഞഃ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ആ പദ്യം. ആകൃതിക്കൊത്ത ബുദ്ധി, ബുദ്ധിക്കൊത്ത ജ്ഞാനം, ജ്ഞാനത്തിനൊത്ത പരിശ്രമം, പരിശ്രമത്തിനൊത്ത ഫലോദയം. ഇവയിൽ എല്ലാം സമന്വയിച്ച വ്യക്തികൾ വളരെ കുറവായിരിക്കാം, പക്ഷേ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരാളെ അടുത്തു പരിചയപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് നമ്മുടെ ഒരഭിമാനമാണ്.

Towering in form and action

PROF. C.A. SHEPPARD

It was a little over thirty years ago* that I first met Reverend Father Theodosius. He must have been twenty- four years young or thereabouts, at that time; and the same boyish friendliness of my first recollections enveloped him when I saw him in the haze of a November evening, which was the last of his life. The term 'old' was singularly inappropriate to him; the very cast of his features did not admit of expressions of alarm or sadness. The self-possession that played about it came from a mind at peace with itself and with the world, and on easy terms with death when he knew that he was going to die. Dying, for him, was like stepping into the next room.

There was something gigantic about him, tall and towering in form and action: something of the pillar of strength, or of an uplifted tree that spreads no useless mass of verbiage but a broad deep shade of compassion. Impatient of artificiality in his ways, he could be tolerant of it in others. It was impossible not to be at one's ease with him, as stranger or acquaintance, as student or teacher. It was equally impossible for him not to be at his ease in any company; with a Vice-Chancellor, or with a ten-year old from the Middle School. The little boys and girls of the campus just could not understand that he was the College Principal. They took him for one of themselves. A familiar sight, of an evening, was Father Principal turning his height to account to help midget trespassers to the highest flowers in the garden instead of turning them out. He could not awe others, neither could he be awed. He took Cabinet Ministers and Governors into his stride. It was a pretty large stride. It took in many things as he strode along--the College, half a dozen public engagements a week, a hostel, games tournaments, tea-parties, teaching.

And Anglo-Saxon and English philology. Bugbears these, of our student days together in Presidency College, Madras, which he picked up and devoured as casually as a large banana. To us they were an affliction. To him, a huge joke. He was all over and everywhere, engaging a Pre-University class without a teacher, or sharing the 'jokes' of English etymology with his post-graduate students, or bestriding the narrow world like a colossus when he went to teach *Julius Caesar* to the vast First Degree class. It was the abundant goodwill that supplied the energy for his endless interests and activities. He could not say 'No' to anyone; and a few tears of repentance from the 'boding tremblers' were enough to earn their reprieve. It was not that he was pliant but only that he could see things from the mischievous boy's point of view. Without turning a blind eye to irregularities he could see jokes as jokes and temper justice with mercy, and what is more, by the magnetic gentleness of his personality draw a softening shame out of all but the most hard-hearted of offenders. You felt it was a shame to do anything that made him ashamed of you. His kindness was harsher than the most heavy-handed punishment; he heaped coals of fire on your head.

* This piece was written in 1963. Reprinted from the Devagiri College Magazine. 1964

A sense of humour - this was his secret. A hearty sense of the comedy in a perturbing or annoying situation, of the lighter side of things, enabled him to keep his head while tempers were excited and nerves frayed, and even to enjoy the fun underneath the surface vexations. Humour, it has been said, is a form of wisdom; it is not things in themselves that are funny; a cheerful mind discovers brightness where others see only shadows; humour is an attitude to life, and cheerfulness is often the outward radiance in which an inner, shining innocence and graciousness and goodwill reveal themselves.

Prof. Sheppard

In Muriel Box's version of the Englishman's *Lord's Prayer* we have the Englishman saying:

Give me a good digestion Lord,
And also something to digest;
Give me a healthy body Lord,
With sense to keep it at its best.
Give me a healthy mind O Lord
To keep the good and pure in sight
Which seeing sin is not appalled
But finds a way to set it right.
Give me a mind that is not bored,
That does not whimper, whine or sigh;
Don't let me worry overmuch
About this fussy thing called I.
Give me a sense of humour, Lord,
Give me the grace to see a joke,
To get some happiness from life
And pass it on to other folk.

'This was just the invaluable spirit that Father Theodosius spread with his presence, filling others with that grand courage and consideration which saw him through the darkness of his latter days and saw us through them too. His telegram asking the teachers and students to be cheerful and carry on, which he sent a few days before his death, was characteristic of him. He had that gladness of soul which is the summary of faith, hope and charity, and which is a part of our meaning when we say that Heaven is a place of joy.

No wonder he loved sports and games; he was so thoroughly sportsmanly, so incapable of stooping to meanness and circuitous action in dealing with opposition; so utterly incapable of harbouring a grudge; so ready to forget his own inconvenience in thinking only of the convenience of others. He had " a hand open as day for melting charity". Magnanimity was what he tried to teach us through his life without deliberately setting out to do so. That virtue, along with many others, he built into the invisible but no less durable structure which is contained within the solid walls and rooms given us here for our outer physical life; that inner invisible sanctuary which we call a tradition. Here, in Devagiri, we call it Father Theodosius.

That is why it is hard for us to think of him as dead. He is so much alive in the pattern of life, the grand diversity of interests, that were built up, under his leadership and inspiration, to be the real college in which we breathe and have our being, contained within the building and its splendid grounds. "Liberal" is a word that also means "cultured" and a college exists to promote that through contact with knowledge. Father Theodosius had it; he was it. Nothing that happens in the years to come can ever destroy it, nothing can even destroy him and make him die except our dishonouring and destroying the tradition that he gave us. He is alive with us as long as we want him, for ever if we choose, with all that we do to carry forward from age to age the great and never-ending task that he began. His death in the body does not matter, for "Of the past is all that cannot pass away." But it all depends on whether we are true to the ideals he set up and lived out before us. We have but to dedicate ourselves to them each time we think of him, and make this College greater in the true, indefinable sense of greatness; and then he will be always with us, along with the other great spirits that first conceived this institution and then translated it into reality.

പ്രിയങ്കരനായ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ

മാർ പോൾ ചിറ്റിലപ്പിള്ളി

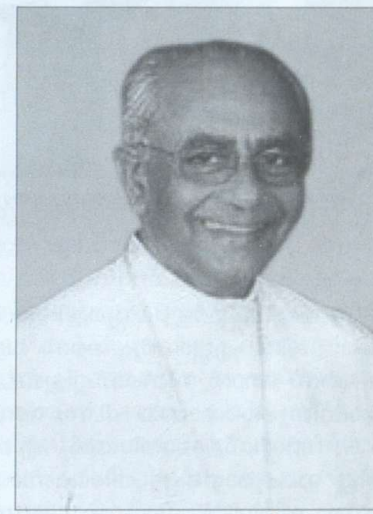
താമരശ്ശേരി രൂപതയുടെ മുൻ അദ്ധ്യക്ഷൻ

താമരശ്ശേരിയുടെ മെത്രാനായി 1997 ൽ ചാർജ്ജെടുത്തപ്പോൾ മലബാർ പ്രദേശത്തെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെക്കുറിച്ച് ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ കേൾക്കുവാൻ ഇടയായി. അക്കാര്യങ്ങൾ എന്റെ സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽ ഉള്ളവയായിരുന്നുവെന്ന തിരിച്ചറിവ് എനിക്ക് ആസ്വാദ്യകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടു.

ബഹുമാനപ്പെട്ട തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ ആദ്യമായി ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടിയത് 1952 ലാണ്. അന്ന ദ്ദേഹം തേവര സേക്രഡ് ഹാർട്ട് കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്നു. ഇന്റർമീഡിയേറ്റ് ക്ലാസ്സിലെ വിദ്യാർത്ഥിയായിട്ടാണ് ആ കോളേജിൽ ഞാനെത്തിയത്. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽതന്നെ ഏവരുടെയും മനസ്സിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടുവാൻ പോരുന്ന രൂപമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. നല്ല കറുപ്പുനിറമുള്ള ശരീരവും കാപ്പിപ്പൊടിനിറത്തിലുള്ള സഭാവസ്ത്രവും ധരിച്ച് അരോഗദൃഢഗാത്രനായ മനുഷ്യൻ. നല്ല ഉയരവും ഉയരത്തിനു ചേർന്ന തടിയും ആരുടെയും ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുവാൻ പോരുന്നതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏതാനും മാസങ്ങൾ മാത്രം പരിചയമുള്ള ആ രൂപവും ഗാംഭീര്യമുള്ള മുഖവും ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ വളരെ സജീവമായി തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. ഏവരോടും ഹൃദ്യമായി ഇടപഴകുന്ന പ്രകൃതിയും മാന്യമായി പെരുമാറുന്ന ശൈലിയും ആദരവും അടുപ്പവും ഏവരിലും ഉളവാക്കും. പ്രിൻസിപ്പലച്ചന്റെ ഗാംഭീര്യം മുഖത്തുണ്ടെങ്കിലും സരസമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരരീതി സ്വതന്ത്രമായി സമീപിക്കാവുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായി മറ്റുള്ളവർക്ക് അനുഭവപ്പെടും.

കോളേജ് കാമ്പസിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റേത്. അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും ഉള്ളുകൊണ്ട് സ്നേഹിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആരുടെ ഇടയിൽ നില്ക്കുമ്പോഴും തലയെടുപ്പോടെ നില്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉയരം സഹായിക്കുമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ഉയരമുള്ളവരുടെയിടയിൽ നിന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔന്നത്യം ആരും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കും. കോളേജിൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി വരുന്ന സന്ദർശകരിൽ വളരെ പ്രഗത്ഭരായ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ, അവരോടൊപ്പം നില്ക്കുമ്പോഴും തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ വ്യക്തിത്വം വളരെ തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന അനുഭവമാണ് നമുക്കുണ്ടാവുക.

ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ ഛായാചിത്രം കോഴിക്കോട് ടൗൺഹാളിൽ അനാച്ഛാദനം ചെയ്തപ്പോൾ

പല ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിലും വളരെ പ്രഗത്ഭരായ അദ്ധ്യാപകർ ഉണ്ടായിരുന്ന സേക്രഡ് ഹാർട്ട് കോളേജിൽ എല്ലാവരും തന്നെ വളരെ ആദരവോടെയാണ് തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ നോക്കിയിരുന്നതെന്ന് ഞാൻ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോമേഴ്സ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ തലവനായ തമ്പുരാനും പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരായ പി.സി. ദേവസ്യ, ടി.എം. ചുമ്മാർ എന്നിവരും പേരുകേട്ട പ്രഫസർമാരായ സിറിയക്, വർഗ്ഗീസ്, ഡാനിയേൽ, എ.ടി. ദേവസ്യ തുടങ്ങിയവരും വിവിധ നിലകളിൽ പ്രാഗത്ഭ്യം തെളിയിച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട തിയോബാൾഡ്, ഡസ്മാസ്, കൊളംബസ്, ആന്റണി തുടങ്ങിയ വൈദികരുടെയും നിരയിൽ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ മികവുറ്റവനായിട്ട് തന്നെയാണ് നിന്നിരുന്നത്. അനദ്ധ്യാപകരോടും വളരെ ആദരവോടെ പെരുമാറുന്ന ശൈലി തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ അവരുടെയിടയിലും പ്രിയങ്കരനാക്കിയെന്നതാണ് വാസ്തവം.

വിദ്യാർത്ഥികൾ വലിയ ആരാധനാഭാവത്തോടെയാണ് പ്രിൻസിപ്പൽ അച്ചനെ നോക്കിക്കണ്ടിരുന്നത്. കലാലയാന്തരീക്ഷം വളരെ കലുഷിതമായി തീർന്നിട്ടില്ലാത്ത കാലമാണെങ്കിൽ പോലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ നേതൃസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വാശിയേറിയ മത്സരങ്ങളും പ്രചരണ രീതികളും കോളേജ് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ധനകാര്യ മന്ത്രി ശ്രീ. കെ. എം. മാണി ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ യൂണിയൻ പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനത്തേക്ക് മത്സരിച്ചതും അദ്ദേഹത്തെ ശക്തമായി എതിർത്ത എതിർസ്ഥാനാർത്ഥി നടത്തിയ പ്രചരണവും മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന രംഗങ്ങളാണ്. കോളേജ് കാമ്പസ്സിൽ ഹോസ്റ്റൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൂടുതൽ ആധിപത്യമുണ്ടായിരുന്ന അക്കാലത്ത് ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രചാരണങ്ങൾ ഉയർത്തിവിട്ട വികാരനിർഭരമായ ഭാഗങ്ങൾ എന്റെ ഓർമയിൽ വരുന്നുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ അവരെ ചിട്ടയും ഉത്തരവാദിത്വവുമുള്ളവരായി നയിക്കാൻ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ കാണിച്ച മികവ് ഏവരുടെയും പ്രശംസ പിടിച്ചു പറ്റിയതായിരുന്നുവെന്നു കഴിഞ്ഞ കാലത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കാണുന്നു.

തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ പ്രഗത്ഭനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുതയാണ് എന്റെ മനസ്സിൽ ഏറ്റവും തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നത്. വലിയൊരു കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പൽ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഭരണപരമായ ഒരുപാടുകാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട് പ്രധാനപ്പെട്ട വിഷയം പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്ന് മാറിനില്ക്കുകയാണ് ആ സ്ഥാനത്തുള്ളവർ ചെയ്യാറുള്ളത്. എന്നാൽ, പഠിപ്പിക്കുകയെന്നതിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്ന മനോഭാവമായിരുന്നു തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റേത്. അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ഗദ്യത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപകൻ എന്നനിലയ്ക്ക് എത്ര സ്തുത്യർഹമായ വിധത്തിലാണ് ആ വിഷയം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്ന് സന്തോഷത്തോടെ ഞാനോർക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം ക്ലാസ്സിൽവരുന്നതുതന്നെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ആർത്തിയോടെ നോക്കിയിരിക്കും. വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ നല്ല പോലെ ഒരുങ്ങിയാണ് അദ്ദേഹം വന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് വ്യക്തമാകും. ആർക്കും ഗ്രഹിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പാഠഭാഗം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലും അതിലെ പ്രധാനാശയങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിപ്പിക്കാനുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവ് അസാമാന്യമായിരുന്നു. പ്രായത്തിന്റെ പ്രത്യേകത കൊണ്ടോ ശാരീരിക ക്ഷീണംകൊണ്ടോ പല ക്ലാസ്സുകളിലും

ഉറങ്ങിപ്പോയിരുന്ന എനിക്കുപോലും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ച വിഷയങ്ങൾ ക്ലാസ്സുകഴിയുമ്പോൾ മനസ്സിൽ നല്ലതുപോലെ പതിഞ്ഞതായി അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. മാലപ്പടക്കം പൊട്ടുന്നപോലെയുള്ള കൂട്ടച്ചിരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസ്സിൽനിന്ന് മുഴങ്ങികേൾക്കാമായിരുന്നു. അത്തരത്തിൽ പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുക എന്നുള്ളത് അസാമാന്യമായ കഴിവാണെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും. ഒരുപാട് ക്ലാസ്സുകളും പ്രസംഗങ്ങളും നടത്താൻ ഇടവന്ന എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അസൂയയോടെയാണ് തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ ഈ കഴിവ് ഞാൻ പലപ്പോഴും ഓർക്കുന്നത്. ശ്രോതാക്കളെ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെപോലെ പിടിച്ചിരുത്താൻ അധികംപേർക്കും കഴിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

പ്രിൻസിപ്പൽ, അദ്ധ്യാപകൻ എന്നീ നിലകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മികവിന് ഞാൻ സാക്ഷിയാകുമ്പോഴും ഞാൻ നിരീക്ഷിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള വേറൊരുരംഗം എന്റെ മനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ കിടക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിക്കുകയെന്നത് എന്റെ ബാല്യജീവിതത്തിലും യൗവനത്തിലും ഇന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ മാറ്റിവെയ്ക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒന്നായിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ എഴുന്നേറ്റ് ദിവ്യബലിയിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടാണ് വിദ്യാർത്ഥികാലം മുഴുവൻ ഞാൻ പഠിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. വീട്ടിൽവെച്ച് ആ പതിവ് ആരംഭിച്ചതാണ്. എന്നാൽ ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അത് സ്വതന്ത്രമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന സാഹചര്യമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അവിടെയും ആരുടെയും പ്രേരണയോ നിർബന്ധമോ കൂടാതെ താത്പര്യപൂർവ്വം അത് തുടർന്നിരുന്നു. കോളേജിനോട് ചേർന്നുള്ള കർമ്മലീത്താ ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ വിവിധ അൾത്താരകളിൽ പ്രത്യേകം ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനുശേഷമാണ് ഒരേസമയത്ത് ബലിയർപ്പിക്കുമ്പോൾ ഒരു അൾത്താരയിൽ വൈദികർ ഒന്നിച്ച് സമൂഹബലിയർപ്പിക്കുന്ന രീതി വന്നത്. ആശ്രമത്തിൽ വളരെ അച്ചന്മാരുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ചെന്നാലും ഏതെങ്കിലും അൾത്താരയിൽ വി. കുർബാന ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിരാവിലെ ബലിയർപ്പിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ വളരെ കൃത്യനിഷ്ഠയോടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് ഞാൻ വളരെ കൃത്യമായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ബലിയർപ്പണത്തിനും ഉപകാരസ്മരണയ്ക്കുംശേഷം അധികം വൈകാതെ കുമ്പസാരക്കൂട്ടിലേക്കാണ് അദ്ദേഹം പോയിരുന്നത്. പല സമയങ്ങളിലായി വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ സംബന്ധിക്കാൻ വരുന്ന ആളുകൾക്ക് സൗകര്യപ്രദമായി കുമ്പസാരിക്കുന്നതിന് ഇത് സഹായകമായിരുന്നു. ദിവ്യബലിയിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്നതിനും യോഗ്യതയോടെ ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും വിശ്വാസികൾ ഇത് പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അവരിൽ പലരും പതിവായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽ കുമ്പസാരിക്കുന്നതിന് ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മിക പുരോഗതിയ്ക്ക് ഈ രീതി വളരെ നല്ലതാണെന്ന് വിശുദ്ധരുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു നാം പഠിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ശുശ്രൂഷ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കാൻ വളരെ പേർക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ നിഗമനം.

അമേരിക്കയിലേക്ക് ഉപരിപഠനത്തിന് പോകുമ്പോൾ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന് നൽകിയ യാത്രയയപ്പ്.

ഞാൻ തേവര കോളേജിൽ ചേർന്ന് ഏതാനും മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ ഉപരിപഠനത്തിനായി അമേരിക്കയിലേക്ക് യാത്രയായത്. അന്ന് ഞങ്ങൾ വളരെ ഹൃദ്യമായ യാത്രയയപ്പ് നല്കിയതും കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നുണ്ട്. കൊച്ചിൻ ഹാർബറിലേക്ക് കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നടങ്കം അന്നുണ്ടായിരുന്ന പെരുമാനൂർ ഹോൾട്ട് സ്റ്റേഷനിൽനിന്ന് തീവണ്ടി കയറിയത് വലിയൊരു സംഭവമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് ടിക്കറ്റ് തരാനുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ അവിടെയില്ലായിരുന്നു. ടിക്കറ്റില്ലാതെ ഹാർബർ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയ ഞങ്ങളെ ഒന്നിച്ച് തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ഒരു വിഫലശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും എല്ലാവരെയും വിട്ടയയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ടിക്കറ്റെടുക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ സന്നദ്ധരായിരുന്നെങ്കിലും അതിനൊന്നും ഇടവന്നില്ല. കരയിൽ നിന്ന് അല്പം അകലെയായി കടലിൽ നങ്കൂരമടിച്ചിരുന്ന കപ്പലിലാണ് തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ കയറിയത്. ആദ്യം ചെന്ന കുറെപ്പേർക്കൊക്കെ കപ്പലിൽ കയറി കാണാനുള്ള അവസരമുണ്ടായെങ്കിലും വളരെപ്പേർക്ക് കയറികാണാൻ സാധിക്കാതെ തിരിച്ചുപേരേണ്ടിവന്നു. ഏറ്റവും ഒടുവിലായി ചെന്ന ഞങ്ങൾക്കും അതേഗതിതന്നെ ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ വന്ന ബോട്ടിൽനിന്ന് അവിടെ നിർത്തിയിട്ടിരുന്ന ബോട്ടിന്റെ മുകൾഭാഗത്തുകൂടി കപ്പലിന്റെ ഗോവണിയിലേയ്ക്ക് കയറാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയിൽ മലബാർ ഹോട്ടലിന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ആ ബോട്ട് ഹോട്ടലിലേക്ക് ഓടിച്ചുപോയി. ഞങ്ങൾ അതിന്റെ പുറത്ത് പറ്റിപിടിച്ചുനിന്ന് അപകടമില്ലാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു. ആ ബോട്ടുകാരുടെ ധിക്കാരത്തിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അമർഷം തോന്നിയെങ്കിലും ഞങ്ങൾ നിസ്സഹായരായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തായിരുന്നെങ്കിൽ വലിയൊരു സമരത്തിന് അത് കാരണമാകുമായിരുന്നു. ഞങ്ങളാകട്ടെ വീണ്ടും ഒരു കൊച്ചുബോട്ടിൽ കയറി കപ്പലിന്റെ ഉള്ളൂ കാണാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടും തിയോഡോഷ്യസച്ചനോട് യാത്രപറയുന്നതിനുള്ള മോഹത്തോടുംകൂടി വീണ്ടും ചെന്നപ്പോഴേയ്ക്കും കുട്ടികളുടെ ബാഹുല്യമെല്ലാം അവസാനിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് സൗകര്യപ്രദമായ വിധത്തിൽ കപ്പലിന്റെ ഉള്ളിലേക്ക് കയറുന്നതിനും അവിടുത്തെ സംവിധാനങ്ങൾ കാണിച്ചുതരുന്നതിനും തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ കാണിച്ച ഔദാര്യമായ മനഃസ്ഥിതി ഞാനിന്നും ഓർക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് ആറു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയായി കപ്പലിലാണ് റോമിലേക്കുള്ള യാത്ര നടത്താൻ എനിക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായത്. ആ യാത്ര ചെയ്തപ്പോഴും തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ യാത്രയാക്കിയ എന്റെ അനുഭവം ഞാൻ സ്മരിക്കുകയുണ്ടായി.

യാത്ര പുറപ്പെട്ട ദിവസം തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ ആശ്രമകപ്പേളയിൽ ബലിയർപ്പിച്ചത് ഞാനോർക്കുന്നുണ്ട്. ബലിയർപ്പണത്തിനുശേഷം അന്നും അദ്ദേഹം കുമ്പസാരം കേൾക്കാൻ പോയത് നേരിട്ട് കാണാനിടയായ കാര്യം എന്റെ മനസ്സിൽ ഇന്നും സജീവമായി നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ആത്മാക്കളിലുള്ള തീക്ഷണതയും തന്റെ ആത്മീയമക്കളെ സഹായിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം നല്കിയ മുൻഗണനയുമാണ് ഇതിനദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്നാണ് എന്റെ നിഗമനം. പലതരത്തിലുള്ള ശുശ്രൂഷകൾക്ക് വൈദികൻ വിളിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ചിലത് കൂടുതൽ വലുതായി സമൂഹം കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ ആത്മീയ മൂല്യങ്ങൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നത്. അതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് മറ്റുള്ള എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും കാണുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്ന ചിന്ത എന്റെ മനസ്സിൽ ഇന്നും സജീവമായി നിലനില്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞ് തിരിച്ച് പോകുന്ന സമയത്ത് ഞാൻ റോമിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സുപ്പീരിയർ ആയിരുന്ന പെരി. ബഹു. പ്ലാസിഡച്ചനെ കാണുവാൻ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നത് ഞാനോർക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായി സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചതായി ഓർക്കുന്നില്ല. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എനിക്കുള്ള അറിവ് കേട്ടുകേൾവിയാണ്. അദ്ദേഹം തിരിച്ച് നാട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി കോളേജ് ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായിട്ട് തിയോഡോഷ്യസ്അച്ചൻ നിയമിതനായി എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടൊരിക്കലും അദ്ദേഹത്തെ നേരിൽ കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. താമരശ്ശേരി രൂപയുടെ മെത്രാനായി ഞാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് കോഴിക്കോടുൾക്കൊള്ളുന്ന മലബാർ പ്രദേശത്തെ സീറോ മലബാർ സഭയുടെ വളർച്ചയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കിടവന്നത്. ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ഇവിടുത്തെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നിടത്തെല്ലാം തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ അറിഞ്ഞിരുന്ന എല്ലാവരും പറഞ്ഞിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ എന്റെ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തെ അനുഭവത്തിൽ ഞാൻ നേരിട്ടനുഭവിച്ചതാണെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവ് എനിക്ക് സംതൃപ്തി നല്കുന്നു.

ഇപ്പോൾ ബഹു. തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ ജന്മശതാബ്ദി ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതശൈലിയും വീക്ഷണവും പ്രവർത്തനരീതികളും ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കും പകർന്നു കൊടുക്കുന്നത് വലിയൊരു സാമൂഹ്യ സേവനമായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ തെളിഞ്ഞുനിന്നതും അനേകായിരങ്ങൾക്ക് വെളിച്ചമായി തീർന്നതുമായ മൂല്യങ്ങൾ പ്രചരിക്കുന്നത് ഇന്ന് സമൂഹത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലും നാം നേരിടുന്ന പല പ്രതിസന്ധികൾക്കും തക്ക പരിഹാരമായിരിക്കും. ഈ അനുസ്മരണക്കുറിപ്പ് ബഹു. തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനോടുള്ള എന്റെ ആദരവിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും നന്ദിയുടെയും അടയാളമായി വായിക്കുന്നവരുടെ മുമ്പാകെ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

വിദ്യാരംഗത്ത് ഒരു നക്ഷത്രോദയം

എം. ജി. എസ്. നാരായണൻ

എത്രയോ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, എത്രയോ മനുഷ്യരെ പരിചയപ്പെട്ട് മറന്ന് ശേഷം, ദൂരെ നിന്നു മാത്രം കണ്ടറിഞ്ഞ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് ഒരുജ്ജ്വലസ്മരണയായി മനസ്സിൽ നില്ക്കുന്നു. കോഴിക്കോട് എന്ന ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ചെറുപട്ടണത്തിലെ (അന്നത്തെ കഥയാണ്) അനക്കമില്ലാത്ത അക്കാദമിക് അന്തരീക്ഷത്തിൽ ചെറിയൊരലയിളക്കം സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആയിടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ദേവഗിരി സെന്റ് ജോസഫസ് കോളേജിൽ പ്രിൻസിപ്പലായി വന്നത്. കാപ്പി നിറം ചേർന്ന ളോഹയണിഞ്ഞ ആജാനുബാഹുവായ ഒരു ശാന്തൻ കാപ്പിരി. കോഴിക്കോട് അത്ര സുപരിചതമല്ലാത്ത കത്തോലിക്കാപ്പള്ളി സാന്നിദ്ധ്യം.

അന്ന് രണ്ട് പഴയ ഇന്റർമീഡിയറ്റ് കോളേജുകൾ മാത്രമാണ് നഗരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവ ബി.എ.വരെ ഉയർത്തപ്പെട്ടിരുന്നു: നായന്മാരുടെയും ബാസൽമിഷ്യൻകാരുടെയും യാഥാസ്ഥിതിക സങ്കേതങ്ങളായ ഗുരുവായൂരപ്പൻ കോളേജും മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജും. അവയുടെ ആധുനികത്വം വേഷഭൂഷകളിൽ ഒതുങ്ങി; ആശയങ്ങളുടെ, മൂല്യങ്ങളുടെ തലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചില്ല. അവിടെ പ്രിൻസിപ്പൽമാർ പൊതു സാംസ്ക്കാരിക ജീവിതത്തിൽ നേരിട്ട് പങ്കെടുക്കുന്നത്, മലയാളത്തിൽ പ്രസംഗിയ്ക്കുന്നതു പോലും, ആഭിജാത്യക്കുറവായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ വന്നയിടയ്ക്കുതന്നെ പൊതുരംഗങ്ങളിൽ, പത്രങ്ങളിൽ, പ്രശസ്തനായി – അദ്ദേഹത്തിന് സമകാലിക പ്രശ്നങ്ങളിൽ അഭിപ്രായമുണ്ട്; വിദ്യാഭ്യാസ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം പറയാനുണ്ട്; അവയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നത് സ്വന്തം പദവിയ്ക്കനുസരിച്ച് കുറച്ചിലാവുമെന്ന വിചാരമില്ലതാനും.

കത്തോലിക്കാ വിദ്യാലയങ്ങൾ യുവാക്കളുടെ തടവറകളാണെന്ന ധാരണയാണ് എന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നത്. മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന എനിക്ക് അന്നത്തെ മദിരാശി

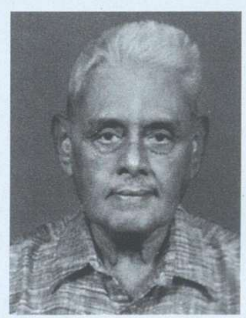

എം. ജി. എസ്.

ലയോള കോളേജിനെയും തിരുച്ചിയിലെ സെന്റ് ജോസഫ്സ് കോളേജിനെയും പറ്റി ആളുകൾ പറഞ്ഞുകേട്ട കഥകളും അവിടെ നിന്നോടിപ്പോന്ന ചില വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അനുഭവങ്ങളും അങ്ങിനെയൊരു ചിത്രമാണ് തന്നത്. വളരെ വേഗത്തിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ തിയോഡോഷ്യസിന്റെ ആരാധകരായ ശിഷ്യൻമാർ എന്റെ ധാരണകളെ തിരുത്തി. ആ കോളേജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം പഠിപ്പിക്കാൻ ഡോ. ശിവരാമസുബ്രഹ്മണ്യയ്യരേയും പ്രൊഫ. ഷെപ്പേർഡിനെയും, മലയാള സാഹിത്യം പഠിപ്പിക്കാൻ പ്രൊഫസർ അഴിക്കോടിനെയും തായാട്ട് ശങ്കരനെയും, സുവോളജി അദ്ധ്യാപകരായി ഡോ. കെ.ടി. വിജയമാധവനെയും ഡോ. കെ. ജി. അടിയോടിയെയും നിയമിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ കോളേജിനെപ്പറ്റിയുള്ള പൊതുജനാഭിപ്രായം രൂപവൽക്കൃതമായി. ആ ഗൗരവക്കാരൻ സ്നേഹമയനായ ഒരു സഹൃദയനാണെന്നും പാവപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളുടെ രക്ഷകനാണെന്നും ആധുനികാശയങ്ങൾക്ക് അഗമ്യനല്ലെന്നും ജനങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകനാണെന്നും ക്രമത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അതൊക്കെയാണ് കോഴിക്കോടിന്റെ, മലബാറിന്റെ ജാതിചിന്താജടിലമായ, ജീർണ്ണമായ, പരീക്ഷാകേന്ദ്രിതമായ വിദ്യാഭ്യാസ വിഹായസ്സിൽ പുതിയ വെളിച്ചം പ്രസരിപ്പിച്ചത്. ആ പുതിയ കലാലയത്തിന്റെ അധ്യക്ഷൻ മറ്റു കലാലയങ്ങളുമായി മത്സരബുദ്ധി കാണിയ്ക്കാതെ സൗഹൃദഹസ്തം നീട്ടി. യുവതലമുറക്കാർ അച്ചടക്കത്തിന്റെ ദണ്ഡുകൊണ്ട് അടിച്ചമർത്തി നിർത്തപ്പെടേണ്ട ക്രിമിനൽപ്പരിഷകൾ എന്നതിനെക്കാൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കപ്പെടേണ്ട ബുദ്ധിപരവും ശാരീരികവും ആയ കഴിവുകളുടെ നിക്ഷേപം കൊണ്ടുവരുന്നവരാണെന്ന് ജനങ്ങളെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സന്ദേശമാണ് ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സിന്റെ അല്പകാലസാന്നിദ്ധ്യത്തിലൂടെ പൊതുജനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്നത്. ആ സ്മരണയെ മാനിയ്ക്കുന്ന ശിഷ്യജനങ്ങളുടെയും ആരാധകരുടെയും കൂടെ ഞാനും സസന്തോഷം ചേരുന്നു.

Head and shoulders above others

Fr. JOSEPH IVANS, OCD*

In suggesting that Fr. Theodosius, the renowned and highly esteemed first Principal of St. Joseph's College, Devagiri, was a man who stood head and shoulders above everybody around, I recall how Prof. Sukumar Azhikode, one of Fr. Theodosius' ardent admirers, described him, on more than one occasion, by quoting, in his usual scholarly fashion, a few verses in Sanskrit to illustrate his point that Fr. Theodosius was a man endowed with a great intellect that well matched his imposing physique, and with a heart massive enough to match such an intellect.

Fr. Theodosius was deeply sensitive to the slightest criticism of his policies as an administrator, and there was criticism galore forthcoming, especially from a couple of his fellow priests at the monastery.(By the way, the present monastery with the church attached to it was yet to be built, and all the Fathers lived together at that time in the house across from the present monastery.) One frequent criticism leveled at him was that, among both the hostellers and the day students, there prevailed a sense of impunity and consequently a general lack of discipline because the Principal was motivated by a love of cheap popularity in neglecting to impose discipline.

Here is an episode to exemplify this. Within a week of my returning from the University of Madras with a Master's degree in English and joining the faculty at Devagiri in 1960, I was saddled with a full load of assignments—full-time teaching at the one-year PUC (the pre-degree course had not been introduced yet), degree and PG levels, serving as editor of the College Magazine, being in charge of St. Joseph's Hostel and so forth.

One morning, I was teaching a Pre-University class. Naturally enough, the naughty youngsters, who were also new-comers to college life, apparently took into their heads that they might take any liberties with

** Fr. Ivans, who was the Principal of Devagiri College between March 1974 and July 1976, has been with the College's English Department since 1960. He is currently serving a parish in Munster, USA.*

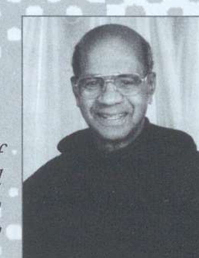

this green horn of a teacher. It so happened that, after writing some English phrase on the blackboard, I was pointing to it with my pen and explaining it. Suddenly, one of the students, Surendran by name, dashed up to the blackboard (it was probably no more than an attempt to show off his bravado), grabbed hold of my pen and easily wrested it off my hand since I readily let go of it, not wanting to get into a physical fight with a student, and gulped down with a serene smile the indignity that was hurled at me. He walked back triumphantly to his seat while the whole class watched the scene in stunned silence.

What had transpired in my class soon got wide publicity and it was grist enough for the usual critics' mill. When I was back at the monastery for lunch break, I heard severe criticism of the Principal, who was also there. "See? Things are allowed to go too far now. Unheard of things happen like students making so bold as to humiliate teachers in class!" Stung to the quick by such criticism of him, Fr. Theodosius called me aside and asked me what exactly had happened in the class that morning. After telling him the whole story, I suggested that the whole silly incident might simply be ignored. "Oh, no!" he said. "I am going to deal with it with the utmost gravity."

Before the last period that afternoon, there was an announcement by the Principal: "There will be a very important meeting in the Assembly Hall right after the last period this afternoon. All staff and students are to attend it". When the whole College had gathered in the Assembly Hall, Fr. Theodosius, who was sitting on the platform, got up and with a very serious look narrated what had happened in my class that morning. He pointed out what an atrocious breach of discipline, and respect due to teachers, such behaviour was, and how it would bring disgrace to the whole institution. He added that he first thought of dismissing the guilty student from the College outright but at my request he was refraining from taking that step.

Then he called me up to the platform and asked me to sit by him. Next the youngster who had misbehaved was brought up to the platform. Fr. Theodosius told him, "Kneel down in front of Fr. Ivans and beg forgiveness of him for your insulting behaviour." Then Fr. Theodosius himself dictated a detailed apology in Malayalam, which the student repeated after him word by word. After his apology he handed me back my pen. I pulled him up to his feet and said to him in English, "Dear Surendran, to me what you did in class was just a youngster's outrageous prank by which you wanted to

impress others. Through my own high school years, until I joined the seminary for priesthood, I too used to indulge in all kinds of pranks just to show off. So you wanted my pen? All right (giving it back to him), you are welcome to keep it. Be assured that I forgive you whole-heartedly and that I bear no ill-feeling whatsoever for you. You have my prayers and good wishes for all success in your studies and later on in your life. God bless you." That brought the meeting to an end.

As I mentioned, a couple of Father Principal's critics at the monastery were incensed when they first heard of the Surendran incident. To them it was an egregious instance of student misbehaviour, owing to his failure to enforce discipline among them, and they harped again on the theme of his fondness for cheap popularity as the root cause of this failure.

But as I gradually got better and better acquainted with the mind and soul of Fr. Theodosius, it began to dawn on me that to accuse him of vanity in seeking "cheap popularity" was the outcome of a very superficial understanding of the high ideals he cherished. In other words, I had a sense that it was a case of smaller minds being incapable of understanding great minds and consequently misconstruing the latter's actions and policies at every turn. I felt that there was a more perceptive, and definitely more charitable, way of viewing them. To me it seemed that it was part of Father Principal's greatness of soul that led to his adopting a broad outlook in matters like discipline among the students; that his way of maintaining discipline was governance with love rather than with punishment and trying to inculcate in young minds values like self-respect, self-restraint, respect for the rights of others, and concern for the common good of the community. At the same time, he never hesitated to come down on gross misbehaviour whenever he felt stern action was called for, as evidence by the way he dealt with the Surendran incident.

The very fact that he had chosen me, the youngest among the fathers at Devagiri and the least experienced in the discharge of the priestly ministry, as his confessor, seemed to be a measure of the humility of this great soul.

I started writing this piece by commenting on the imposing personality of Fr. Theodosius. And then by narrating the entire classroom episode, I illustrated how sensitive he was to any criticism of himself or his administrative policies.

There was, however, a deeper dimension to that unique personality, a spiritual dimension which I presume most people were quite unaware of. But I would humbly claim to have been so positioned as to have had the privilege of getting intimately acquainted, as his confessor for well over two years, with the depth of the spirituality of this extraordinary individual.

First of all, here was a man who set great store by his exalted vocation as a Catholic priest and a Carmelite monk who fully realized that his first and foremost obligation before God and His Church was to strive to lead a life of holiness by living out faithfully the teachings of Jesus, the Eternal High Priest, and following in His footsteps. "Christianus alter Christus" (a Christian should be another Christ) used to be a familiar dictum among the saints and theologians of the early Christian era. If so, a fortiori, "Sacerdos alter Christus" (a priest should be another Christ), which Fr. Theodosius fully realized.

Now, since the frequent reception of the Sacraments of the Church, especially receiving absolution for one's sins in the Sacrament of Penance ('confession' in common parlance), attending Mass and receiving Holy Communion even on weekdays so far as possible is an important means of securing Divine graces and growing in holiness, the Catholic Church by her law enjoins on priests and religious to go to Confession at least every two weeks. But the fact is that many holy souls, in their eagerness to cleanse themselves of even the slightest sins and thereby render themselves all the more pleasing in the sight of God, do go to confession every week or even several times a week. The students at both Newman Hostel and next door St. Joseph's Hostel used to see Father Principal, warden of Newman, going over to see St. Joseph's warden every week but they had absolutely no idea what the matter was. Fr. Theodosius would never miss his weekly confession.

The very fact that he had chosen me, the youngest among the fathers at Devagiri and the least experienced in the discharge of the priestly ministry, as his confessor, seemed to be a measure of the humility of this great soul.

While I sat in my chair I felt myself so small and so humbled when this great priest knelt down on the floor by my side and started his confession by saying the usual formula, "Bless me, Father, for I have sinned."

That practice went on for well over two years until I left for Kottayam in June 1962 to join the newly opened Institute of English under the joint auspices of the Universities of Kerala and Calicut. The Institute would offer a one-year intensive training course— something like M.Lit— to college teachers of English with a view to enhancing their competence in modern English literature and especially in spoken English and other aspects of linguistics. The Institute was directed by veteran Professors, mainly British.

By the time I returned from Kottayam to rejoin Devagiri, the situation had changed altogether; I was assigned right away to Tagore Hostel. Fr. Theodosius was no longer at Newman Hostel. As he had been diagnosed with leukemia, he went on a leave of absence, and before long left, with Fr. Columbus, for Vellore Hospital for treatment. Sadly, he never returned to Calicut alive again.

Fr. Theodosius was, over and above everything else, a true man of God who always walked close to God. If the simple definition of prayer is "to lift up one's heart and mind to God", he was a man of prayer in the fullest sense as he struggled constantly to deepen his loving communion with the Lord Jesus. And bearing in mind the words of St. Vincent de Paul, "the strength of a man is in his prayer, and the strength of his prayer is in his sacrifice," he made every effort to reinforce his prayer with voluntary acts of charity, self-renunciation and penance.

Despite all his external greatness, Fr. Theodosius was in reality a child at heart. He took to heart the words of Christ, "Unless you change and become like children, you will not enter the kingdom of Heaven" (Matthew 18/3), and surrendered himself into the hands of God with childlike openness, simplicity, purity and innocence of heart in his daily endeavor to grow in holiness. It was a habit with him to sigh incessantly, and utter, in a very subdued voice, short ejaculatory prayers or aspirations such as, "Jesus, my God, I love Thee above all things;" "Sweet Heart of Jesus, be Thou my Love;" "Lord Jesus Christ, Son of the living God, have mercy on me a sinner;" "Omnipotent God, make a saint of me;" "Jesus, Mary, Joseph, I give you my heart and my soul".

Fr. Theodosius 'who was well known as a highly gifted and eloquent public speaker as well as an impressive professor of English literature' was even more importantly, a zealous and powerful preacher of the word of God. During his tenure as Principal and lecturer in English at Sacred Heart College, Thevara, until he left for the U.S. in 1952 to do his Ph.D. in English at the University of Notre Dame, Indiana, he usually said the early morning Mass on Sundays in the Sacred Heart Church, and people would make a point of coming to that Mass even from long distances just to hear his inspiring sermons. Fully convinced that, as a priest, it was his bounden duty to work hard not just for his own salvation and sanctification but also for that of his fellow human beings by helping them to follow faithfully the teachings and example of the Divine Saviour who offered Himself in Sacrifice on the Cross for the sake of all humanity, Fr. Theodosius would avail himself of every opportunity to preach to the people. He was always conscious that zeal for the salvation of souls should be a hallmark of every good priest. Both when he was Principal at Thevara and later on at Devagiri, he would, as a rule, gladly accept invitations from numerous parishes (either in Travancore-Cochin area or in Malabar), especially during the summer holidays, to preach at parish festivals, to give parish Retreats for the public and for priestly and Religious groups and so on, unless he was prevented by previous commitments. It was well known that his powerful words that came from a heart filled with love of God touched even hardened hearts and led to conversions, in large numbers, of people who had strayed for long years from the path of salvation, having had been enslaved by alcoholism, drug abuse, immoral sexual relations and so forth, or in any other way led lives of public scandal.

I am afraid I may have myself sounded rather "preachy" by talking at length about one of the most outstanding and most effective preachers of the word of God who lived among us in our own times, and it may be high time I wound up.

I believe it will be agreed on all hands that no one who ever came to know or heard or have any sort of dealings with Fr. Theodosius has failed to be enriched and enlightened, encouraged and influenced for the better, by this unique individual who stood, like an intellectual, moral and spiritual colossus, head and shoulders above everybody around.

തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ അമ്മ ഏലിയാമ്മയ്ക്കും സഹോദരങ്ങൾക്കുമൊപ്പം. ഇളയ സഹോദരി ത്രേസ്യാമ്മ (വലത്തേയറ്റം) ഒഴിച്ച് എല്ലാവരും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. നിൽക്കുന്നവർ ഇടത്തുനിന്ന് കെ.ടി.തോമസ്, കെ.ടി. മൈക്കൾ, കെ.ടി. ജോസഫ്, കെ.ടി. ജേക്കബ്. ഇരിക്കുന്നവരിൽ ഇടത്തേയറ്റം പെണ്ണമ്മ(മേരി ചാക്കോ)

സഹോദരിയുടെ ഓർമ്മച്ചിത്രം

പ്രൊഫ. ത്രേസ്യാമ്മ കുര്യൻ കരിപ്പാച്ചേരി

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബത്തിൽ കെ. എം. തോമസിന്റെയും (കൊച്ചു വക്കീൽ) ഏലിയാമ്മയുടെയും ഏഴു മക്കളിൽ രണ്ടാമത്തെ ആളായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്. പൂർവ്വാശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ കെ.ടി. ഫിലിപ്പ്. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ പീലിച്ചൻ എന്നു വിളിച്ചു. (ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിൽ ഇളയവർ മൂത്തവരെ പേരു വിളിക്കുന്നതിൽ അപാകതയൊന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും പരസ്പരം പേരാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. കുടുംബത്തിലെ ഇളയ ആളെന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് സഹോദരങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം പ്രത്യേക പരിഗണന ലഭിച്ചിരുന്നു).

ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ 11 വയസിന്റെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, എനിക്കു ഓർമ്മ വയ്ക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും പീലിച്ചൻ ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ചങ്ങനാശേരിയിലേക്കു പോയി. അതുകൊണ്ട് പീലിച്ചനുമായി കൂട്ടു കൂടാനും കളിക്കാനുമൊക്കെ സമയം കിട്ടിയിരുന്നത് അവധിക്കാലത്തു മാത്രം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽ തന്നെയായിരുന്നു.

കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽ ഞങ്ങളുടെ തറവാട്ടു വീടിനു ചുറ്റും കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബത്തിലെ വിവിധ ശാഖകളിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ വീടുകളായിരുന്നു. കളിക്കാനും കൂട്ടുകൂടാനും എല്ലാ വീടുകളിലും ധാരാളം കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഒരാളുടെ അഭാവമൊന്നും അക്കാലത്ത് കാര്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. പക്ഷേ ഹൈസ്ക്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കിയ അദ്ദേഹം വഴിമാറി ചവിട്ടാൻ തീരുമാനിച്ചതോടെ, പീലിച്ചന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം പിന്നീട് വീട്ടിൽ അപൂർവ്വമായി. അദ്ദേഹം സി.എം.ഐ സഭയിൽ ചേർന്ന് വൈദികനാകാൻ തീരുമാനിച്ചു. കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബത്തിന്റെ പൂർവ്വ തറവാടുകളിൽ നിന്ന് പൗരോഹിത്യം

തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ പിതാവും മാതാവും

സ്വീകരിച്ചവർ പലരും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ നിന്ന് ആദ്യമായി വൈദികവൃത്തിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞത് തിയോഡോഷ്യസച്ചനായിരുന്നു. അതിനദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതുലനായ പാലാക്കുന്നേൽ കൊച്ചാക്കോച്ചൻ എന്ന സി.എം.ഐ വൈദികനായിരിക്കണം. 1938-ൽ അദ്ദേഹം പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചു. പഠനത്തിൽ അതിസമർത്ഥനായിരുന്ന തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി എസ്.ബി. കോളേജിൽ നിന്ന് ഇന്റർമീഡിയറ്റും, മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ബി. എ. ഓണേഴ്സ് ഒന്നാം റാങ്കോടെയും പാസ്സായി.

വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് അനിഷേധ്യനായ നേതാവ്

പഠനം പൂർത്തിയാക്കിയ അച്ചൻ തേവര എസ്. എച്ച്. കോളേജിൽ ലക്ചറർ ആയി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മുപ്പത്തിആറാം വയസ്സിൽ അവിടെ പ്രിൻസിപ്പലായ അദ്ദേഹം അഞ്ചു വർഷക്കാലം മാത്രമാണ് ആ പദവിയിൽ തുടർന്നത്. ചുരുങ്ങിയതെങ്കിലും അച്ചന്റെ ഭരണകാലഘട്ടം തേവര കോളേജിന്റെ സുവർണ്ണ കാലമെന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. തേവര നിന്നും അമേരിക്കയിലെ നോട്ടർഡാം യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഉന്നത പഠനത്തിനുപോയ തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ ഇംഗ്ലീഷ് സംഹിത്യത്തിൽ ഡോക്ടറേറ്റ് നേടിയാണ് മടങ്ങി എത്തിയത്. ഒരു കൊല്ലം മാത്രം പാലാ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ പ്രഫസറായി സേവനം ചെയ്ത ശേഷം, സി.എം.ഐ. സഭ പുതുതായി ആരംഭിച്ച കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ സാരഥ്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിയോഗിച്ചു.

മലബാറിന്റെ, വിശിഷ്യാ കോഴിക്കോടിന്റെ, വിദ്യാഭ്യാസ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു സുവർണ്ണ അധ്യായത്തിനാണ് അന്ന് ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് തുടക്കം കുറിച്ചത്. പ്രഗത്ഭനായ അദ്ധ്യാപകൻ, സമർത്ഥനായ ഭരണാധികാരി, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനം കവർന്ന ഗുരുഭൂതൻ, ആദരണീയനായ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ, സർവ്വോപരി എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും സമൂഹത്തിനു നേതൃത്വം നല്കിയ വിനയാന്വിതനായ മനുഷ്യസ്നേഹി എന്നീ നിലകളിൽ തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ സ്ഥാനം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകാരഗാംഭീര്യവും, അതിനെ അസ്ഥാനത്താക്കുന്ന ഹൃദ്യമായ വാക്കുകളും ശരീരഭാഷയും, സർവ്വോപരി കുലീനമായ പെരുമാറ്റവും അദ്ദേഹത്തെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് വേറിട്ടു നിർത്തി.

കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബാംഗങ്ങളിൽ പൊതുവേ കണ്ടിരുന്ന നേതൃത്വപാടവവും സേവന മനോഭാവവും, ചുമതലകൾ ഏറ്റെടുക്കാനുള്ള സാഹസികതയും അച്ചനിൽ വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് തൊട്ടതൊക്കെ പൊന്നാക്കാനും അടുത്തറിഞ്ഞവരെയൊക്കെ ആരാധകരാക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞത്. കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി സെനറ്റ്, സിണ്ടിക്കേറ്റ്, അക്കാഡമിക് കൗൺസിൽ തുടങ്ങിയവയിലെ അംഗമെന്ന നിലയിലും, പല സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും ഉപദേശകസമിതികൾ, ഗവേണിങ് ബോഡികൾ എന്നിവയിലെ പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെയും അച്ചൻ നല്കിയ സേവനങ്ങൾ കുടുംബത്തിനു മാത്രമല്ല, സി.എം.ഐ സഭയ്ക്കും കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്കു പൊതുവിലും അഭിമാനിക്കാൻ വകയുള്ളതാണ്.

ഒരു നിയോഗമെന്നപോലെ, കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി സർക്കാർ സ്പെഷ്യൽ ഓഫീസറായി നിയോഗിച്ചതും, അതിന്റെ ആദ്യ പ്രോ-വൈസ്ചാൻസലർ ആയതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരീ ഭർത്താവായ, പ്രശസ്തനായ ഷെവലിയർ കെ.സി. ചാക്കോയാണ്.

ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭാംഗമായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ പിതാവ് കെ. എം. തോമസ് (കൊച്ചുവക്കീൽ) കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി താലൂക്ക് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, മണിമല, എരുമേലി, കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളുടെ വികസനത്തിനുമായി ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ നല്കിയ ആളായിരുന്നു. അച്ചന്റെ നേരെ ഇളയ സഹോദരൻ കെ.ടി. തോമസ് 1957 മുതൽ 1964 വരെ കേരള നിയമസഭയിൽ കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി എം.എൽ.എ. ആയിരുന്നു.

തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ ഉപരിപഠനാർത്ഥം അമേരിക്കയിലേക്ക് പുറപ്പെടുമ്പോൾ കൊച്ചിൻ ഹാർബറിൽ ബന്ധുക്കൾ യാത്ര അയയ്ക്കുന്നു.

അച്ചന്റെ പ്രവർത്തന ശൈലിയും ആളുകളെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനുള്ള അനിതര സാധാരണമായ കഴിവുകളും ഞങ്ങൾ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും വളരെ പ്രോത്സാഹജനകമായിരുന്നു. ഞാൻ ഡിഗ്രിക്കു ശേഷം കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് അഞ്ചു കുട്ടികളും ഉണ്ടായശേഷമാണ് എം.എസ്സി ക്കു പഠിച്ചത്. ഉന്നത പഠനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അച്ചൻ കാണിച്ച തീഷ്ണത എനിക്കു പ്രചോദനമായിരുന്നു.

അകാലത്തിലുള്ള വേർപാട്

അച്ചനുമായി എനിക്ക് ഏറ്റവും അടുപ്പമുണ്ടായത് അദ്ദേഹം രോഗിയായി വെല്ലൂർ ആശുപത്രിയിൽ കിടക്കുന്ന സമയത്താണ്. അവിടെ രോഗിക്കൊപ്പം രാത്രികാലങ്ങളിൽ നിൽക്കാൻ സ്ത്രീകളെ മാത്രമാണ് അനുവദിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അച്ചനെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ എന്റെ മൂത്ത സഹോദരി പെണ്ണമ്മയും ഞാനുമാണ് നിന്നിരുന്നത്. ഗുരുതരമായ രോഗാവസ്ഥയിലും ഡോക്ടർമാരുമായി ഇത്രയേറെ സഹകരിച്ച ഒരു രോഗിയെ കാണാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല വേദന അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോൾ പോലും, പരിശോധിക്കാൻ എത്തുന്ന മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ അദ്ദേഹം നിരാശരാക്കിയില്ല. അതുപോലെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ കോഴിക്കോട്ടു നിന്നും മറ്റുമായി വിദ്യാർത്ഥികളും സഹപ്രവർത്തകരും സ്നേഹിതരുമായി നിരവധി പേർ എത്തുമായിരുന്നു. ഡോക്ടർമാർ സന്ദർശകരെ വിലക്കിയിരുന്നെങ്കിലും, അച്ചൻ ഡോക്ടർമാരോടു ശുപാർശ ചെയ്ത്, സന്ദർശകർക്കു തന്നെ കാണാൻ സൗകര്യമൊരുക്കി. അച്ചനെ സന്ദർശിച്ച പലരും വിതുമ്പിക്കൊണ്ട് പുറത്തേക്കു പോയിരുന്നത് അദ്ദേഹം അവരുമായി സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ആത്മബന്ധത്തിനു തെളിവായിരുന്നു.

ഒടുവിൽ 1963 നവംബർ 10ന് അദ്ദേഹം ഈ ലോകത്തോടു വിടപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരത്തോടൊപ്പമാണ് ഞാൻ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയത്. മാന്നാനം ആശ്രമ ദേവാലയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവസംസ്ക്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കെടുത്ത ജനസഞ്ചയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമ വാർത്തയ്ക്കു പത്രങ്ങൾ നൽകിയ പ്രാധാന്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ തെളിവായിരുന്നു.

അച്ചൻ മരിച്ചിട്ട് 48 വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും കോഴിക്കോട്ടുകാർ സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ അദ്ദേഹത്തെ ഓർമിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ, അച്ചൻ മരിച്ച അവസരത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ച അനുശോചന യോഗത്തിൽ മാതൃഭൂമി ചീഫ് എഡിറ്റർ കെ. പി. കേശവമേനോൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകളാണ് ഓർമയിൽ വരുന്നത്. ദേവഗിരി കോളേജിനെ കോഴിക്കോടിന്റെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രമായി വളർത്തി എടുത്തു എന്ന ഒറ്റ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിനെ കോഴിക്കോട്ടുകാർ എക്കാലവും സ്മരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രവചിച്ചത് അച്ചന്റെ ജന്മശതാബ്ദി ആചരിക്കുന്ന ഈ വേളയിൽ അന്വർത്ഥമാകുന്നു.

* ലേഖിക ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ ഇളയ സഹോദരിയും, സഹോദരങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഏക വ്യക്തിയുമാണ്. 89 കാരിയായ ലേഖിക കൊല്ലം ഫാത്തിമാ കോളേജിൽ സുവോളജി പ്രൊഫസറായിരുന്നു.

ദേവഗിരിയിലെ ദേവദാരു

ഫാ. ബെന്നി തോട്ടനാനി, സി.എം.ഐ,
പ്രിൻസിപ്പൽ, ദേവഗിരി കോളേജ്

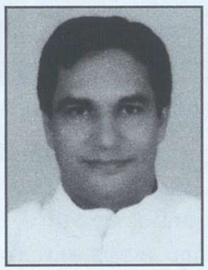

സർവ്വാദരണീയനായ തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ ദിവംഗതനായിട്ട് അരനൂറ്റാണ്ട് ആകുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇന്നും ദേവഗിരിയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരെല്ലാവരും തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരാധകരുമാണ്. വർഷംതോറും അവർ സമ്മേളിക്കുന്നു, അനുസ്മരണച്ചടങ്ങുകൾ നടത്തുന്നു. ശിഷ്യരുടെ ഗുരുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മകൾ എന്നെ എന്തെന്നില്ലാതെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. അരനൂറ്റാണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടും സജീവമായി നിലനിൽക്കുന്ന സ്മരണ.

തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ ദേവഗിരിയിലെ ദേവദാരുവാണ്. ആ ദേവദാരു ശതശാഖികൾ വിടർത്തി നില്ക്കുന്നു. ബൈബിളിൽ പഴയനിയമത്തിൽ ദേവവൃക്ഷമാണ് ദേവദാരു. മഹത്തുക്കളായ രാജാക്കന്മാരെ, ഭരണകർത്താക്കളെ ദേവദാരുവിനോടാണ് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇക്കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽ 24-ാം തിയ്യതി ബാംഗ്ലൂരിൽ NAAC (National Assessment and Accreditation Council) ന്റെ ആസ്ഥാനത്ത് ഇന്ത്യയിലെ 700 -ഓളം കോളേജുകളിലെ പ്രിൻസിപ്പൽമാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി ഒരു സെമിനാറും വിരുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. തുടർന്ന് 2010 - 2011 കാലഘട്ടത്തിൽ അക്രഡിറ്റേഷൻ നടത്തിയ കോളേജുകൾക്ക് അവാർഡുകൾ നല്കി. Re-accreditation നടത്തിയ കോളേജുകളിൽ കേരളത്തിൽ ഒരു ആർട്സ് ആൻഡ് സയൻസ് കോളേജിനു ലഭിച്ച ഏറ്റവും മികച്ച സ്കോറാണ് (Grade 'A' with C.G.P.A of 3.63 on four point scale 92%) ദേവഗിരിക്ക് ലഭിച്ചത്. ഇന്ത്യയിൽ രണ്ടാമത്തെ ഉയർന്ന സ്കോർ. തിയോഡോഷ്യസച്ചനെയും മഹദ്പൂർവ്വസൂരികളെയും മനസ്സിൽ സ്മരിച്ച് ഞാൻ ആ അവാർഡ് ചെയർമാൻ പ്രൊഫ.ഗോവർദ്ധൻ മേഹ്ത്തയിൽനിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങി. അങ്ങനെ ഇന്ത്യയിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട ഒരു മികച്ച കോളേജായി ദേവഗിരി മാറി. ഈ മികവ് തുടർന്നു കൊണ്ടുപോവുക എന്നതാണ് പുതിയ വെല്ലുവിളി.

ദേവഗിരി കോളേജിനുള്ള 'നാക്' അക്രഡിറ്റേഷൻ പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാദർ ബെന്നി തോട്ടനാനി സി.എം.ഐ. ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു.

ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനശില അതിപ്രധാനമാണ്. ആ ശിലയ്ക്കു മുകളിലേ ഒരുഗോപുരം പണിതുയർത്താൻപറ്റൂ. കാറ്റൂതി, വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായി, പല ഭൂകമ്പങ്ങളുമുണ്ടായി. ഗോപുരത്തിന് ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല. കാരണം അടിസ്ഥാനം ഉറച്ചശിലയായിരുന്നു.

ദേവഗിരിക്ക് അടിസ്ഥാനമിട്ട ത്രിമൂർത്തികൾ

1. ഫാ. ഷാബോർ വള്ളുവന്തറ C.M.I
2. ഫാ. ഹോർമ്മീസ് പെരുമാലിൽ C.M.I
3. ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ C.M.Iഎന്നിവരായിരുന്നു.

ത്രിമൂർത്തികൾ: ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്, ഫാ. ഷാബോർ, ഫാ. ഹോർമ്മിസ്

നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നല്കിയത് ഫാ.ഹോർമ്മിസ് ആയിരുന്നെങ്കിൽ, സാമ്പത്തിക ചുമതലകൾ മുഴുവൻ നിർവ്വഹിച്ചത് ഫാ. ഷാബോർ ആയിരുന്നു. കോളേജിന്റെ ഭരണസാരഥ്യം തിയോഡോഷ്യസച്ചനായിരുന്നു. ഇവരുടെ ഐക്യവും ഊർജ്ജസ്വലതയും സ്ഥാപനത്തെ ഔന്നത്യത്തിലെത്തിച്ചു.

1956-ൽ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ച ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ പ്രഥമ പ്രിൻസിപ്പലായി ഫാ.തിയോഡോഷ്യസ് ഏതാണ്ട് എട്ടുവർഷക്കാലം പ്രവർത്തിച്ചു. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ കരിപ്പാപ്പറമ്പ് കുടുംബത്തിലെ പ്രശസ്ത അഭിഭാഷകനായ കെ.എം.തോമസിന്റെയും ഏലിയമ്മയുടെ മകനായി 1911 നവംബർ 5-നു ജനിച്ച ഫിലിപ്പാണ് പിന്നീട് ഫാ.തിയോഡോഷ്യസായി മാറിയത്. തേവര കോളേജിൽ അധ്യാപകനായിരിക്കെ ഉപരിപഠനാർത്ഥം അമേരിക്കയിൽ പോയി ഡോക്ടറേറ്റു ബിരുദം നേടി 1955-ൽ പാലാ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കവെയാണ് ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ സ്ഥാപക പ്രിൻസിപ്പലാകാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷണം കിട്ടിയത്. അത് ദേവഗിരിക്ക് അനുഗ്രഹമായി. പ്രഗല്ഭനായ ഒരു പ്രിൻസിപ്പൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല, നലം തികഞ്ഞ ഒരദ്ധ്യാപകൻകൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കേരള സർവ്വകലാശാല സിൻഡിക്കേറ്റ് മെംബർ, അക്കാഡമിക് കൗൺസിലർ, എക്സാമിനേഷൻ ബോർഡംഗം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ സ്തുത്യർഹമായ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദേവഗിരി കോളേജ് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രായത്തെ വെല്ലുന്ന പ്രശസ്തി നേടിയെടുത്തതിനു കാരണം തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ സാരഥ്യം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ഏറ്റവും പ്രഗല്ഭരും പ്രതിഭാധനരുമായ അദ്ധ്യാപകരെ ദേവഗിരിയിൽ അണിനിരത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

ആ കർമ്മയോഗിയുടെ പാവനസ്മരണക്കു മുമ്പിൽ നമസ്കരിക്കുന്നു.

ക്രാന്തദർശിയായ പുരോഹിതൻ

എം. രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ*

പ്രശസ്തനായ അധ്യാപകൻ, അതുല്യനായ പ്രിൻസിപ്പൽ, വാഗ്മി, വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണൻ, മാതൃകാ വൈദികൻ, സർവ്വോപരി മനുഷ്യസ്നേഹി എന്നീ നിലകളിൽ ആയിരക്കണക്കിന് വിദ്യാർഥികളുടേ യും സഹപ്രവർത്തകരുടേയും എല്ലാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടേയും സ്നേഹാദരങ്ങൾക്ക് പാത്രീഭൂതനായ മഹദ്വ്യക്തിയായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്. കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിലെ പ്രശസ്ത കുടുംബമായ കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കെ. എം. തോമസ്സിന്റെയും ഏലിയാമ്മയുടെയും ദ്വിതീയപുത്രനായി 1911 നവംബർ 5-ാം തിയ്യതി അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. ഫിലിപ്പ് എന്നായിരുന്നു പേർ. പീലിച്ചൻ എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു. സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിലും ചങ്ങനാശ്ശേരി സെന്റ് ബെർക്ക്മെൻസിലും പൂർത്തിയാക്കിയതിനുശേഷം 1930-ൽ കേരള കർമ്മലീത്താസഭയിൽ ചേർന്നു. സെപ്തംബർ 14-നു സഭയിലെ വ്രതവാഗ്ദാനങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും 1938 നവംബർ 23-ന് വൈദികനായി ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മംഗലാപുരം സെമിനാരിയിലായിരുന്നു വൈദികപഠനം. പ്രശസ്തരായ നിരവധി വക്കീലന്മാർക്കും രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾക്കും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകർക്കും ജന്മം നൽകിയ കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബത്തിലെ ആദ്യത്തെ വൈദികനായിരുന്നു ഫാദർ. ചങ്ങനാശ്ശേരി എസ്.ബി. കോളേജ്, മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കോളേജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്ന് കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. 1944-ൽ പ്രസിഡൻസി കോളേജിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ്

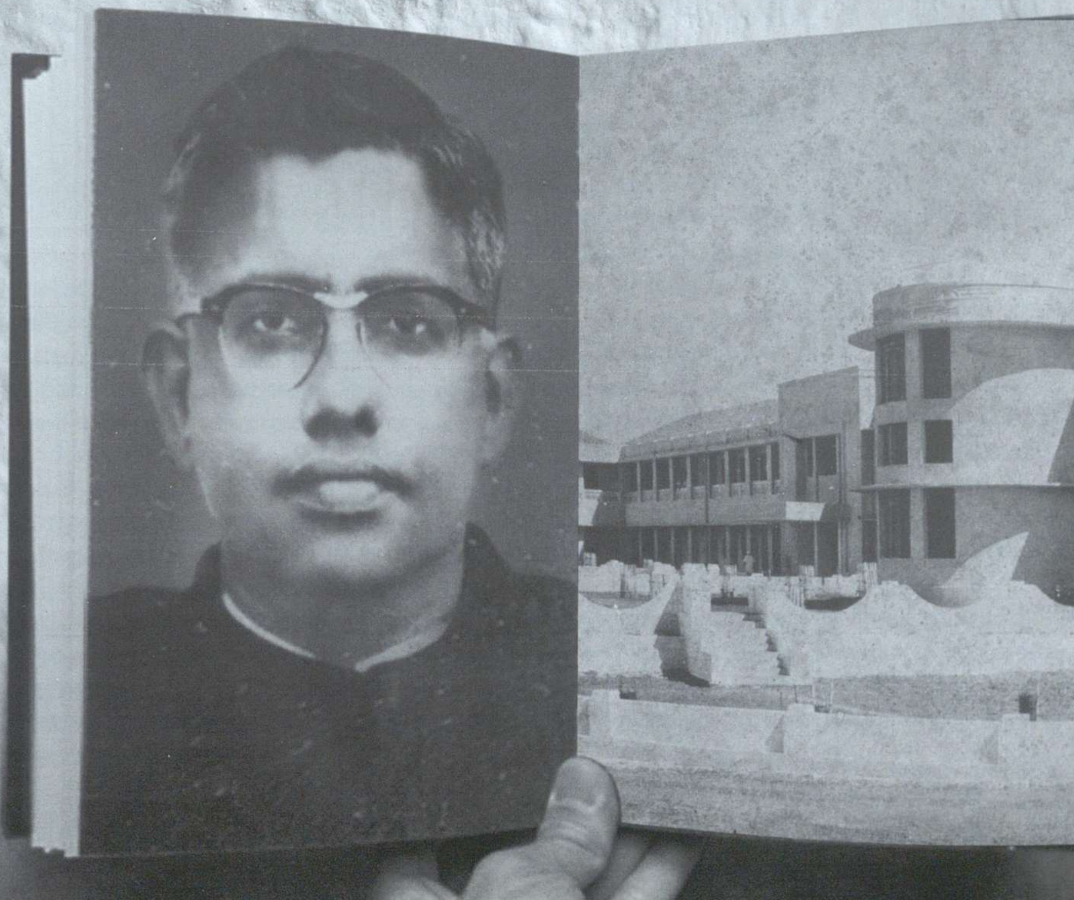

സാഹിത്യത്തിൽ ബി.എ. ഓണേഴ്സ് ഒന്നാം ക്ലാസിൽ ഒന്നാം റാങ്കോടെ വിജയിച്ച അദ്ദേഹം ആയിടെ സ്ഥാപിതമായ എറണാകുളം തേവര സേക്രഡ് ഹാർട്ട് കോളേജിൽ ലക്ചററായി നിയമിതനായി. മൂന്നു വർഷത്തിനുശേഷം 1947-ൽ തേവര കോളേജിൽ പ്രിൻസിപ്പലായി നിയമിക്കപ്പെട്ട തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ പ്രിൻസിപ്പൽ എന്ന ബഹുമതിക്കർഹനായി. 1952-ൽ ഉപരിപഠനത്തിനായി അമേരിക്കയിൽ പോയ അദ്ദേഹം 1955-ൽ നോട്ടർഡാം യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ പി.എച്ച്.ഡി. ബിരുദം നേടി. അമേരിക്കയിൽ ഉപരിപഠനം നടത്തിയ ആദ്യത്തെ സി.എം.ഐ. സഭാംഗമെന്ന ബഹുമതിയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. 1955-ൽ ഒരു വർഷം പാലാ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസറായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയുണ്ടായി.

സി.എം.ഐ. സഭ കോട്ടയം സെന്റ് ജോസഫ്സ് പ്രോവിൻസിന്റെ കീഴിൽ ഫാ. ഷാബോർ വള്ളുവന്തറ, ഫാ. ഹോർമിസ് പെരുമാലിൽ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 1956-ൽ കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ ജൂലായ് രണ്ടാം തിയ്യതി പ്രഥമ പ്രിൻസിപ്പലായി ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് നിയമിതനായി. പ്രീ-യൂണിവേഴ്സിറ്റി ക്ലാസും ഇക്കണോമിക്സ്, മാത്തമാറ്റിക്സ് എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ഡിഗ്രി ക്ലാസും ആ വർഷം തന്നെ തുടങ്ങി. 1957-ൽ ഫിസിക്സ്, കെമിസ്ട്രി, സുവോളജി എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ ഡിഗ്രി കോഴ്സുകൾ ആരംഭിച്ചു. 1959-ൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മാത്തമാറ്റിക്സിലും പി.ജി. കോഴ്സും 1963-ൽ ബോട്ടണിയിൽ ഡിഗ്രി കോഴ്സും ആരംഭിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണ്. പുതുതായി തുടങ്ങിയ ദേവഗിരി കോളേജിനെ കുറഞ്ഞകാലം കൊണ്ട് കേരളത്തിലെ കോളേജുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുൻനിരയിൽ എത്തിക്കുവാൻ സാധിച്ചത് തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ മികച്ച നേതൃത്വംകൊണ്ടാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

1963 ഒക്ടോബർ മാസത്തിൽ രോഗപരിശോധനയ്ക്കായി വെല്ലൂർ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോയ പ്രിൻസിപ്പലിനെ ചികിത്സയ്ക്കായി അവിടെ പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. അന്ത്യനിമിഷങ്ങൾ അടുത്തുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരാഴ്ചമുമ്പുതന്നെ അറിയാമായിരുന്നു. ശാന്തനും പ്രാർത്ഥനാനിരതനുമായി നവംബർ 10-ന് 12 മണിക്ക് അദ്ദേഹം ദിവംഗതനായി. മാന്നാനം ആശ്രമത്തിൽ നടന്ന ശവസംസ്കാരകർമ്മങ്ങളിൽ അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും വൈദികരും ബന്ധുമിത്രാദികളുമടങ്ങിയ ഒരു വൻജനാവലി പങ്കെടുത്തിരുന്നു.

പഠിപ്പിക്കുവാനും പ്രസംഗിക്കുവാനും എഴുതുവാനും അസാമാന്യമായ കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസുകൾ അവിസ്മരണീയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനയശീലവും സ്വഭാവനൈർമല്യവും അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുവാൻ അവസരം കിട്ടിയവർക്കെല്ലാം അറിയാം.

കെ.പി.കേശവമേനോൻ ദേവഗിരിയിൽ വന്നപ്പോൾ

ധ്യാനപ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും പള്ളിയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുമെല്ലാം എല്ലാ തിരക്കുകൾക്കിടയിലും ആ വൈദികൻ സമയം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു. കേരള സർവകലാശാല സിൻഡിക്കേറ്റ്, സെനറ്റ് മെമ്പർ, പല വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഉപദേശകസമിതിയംഗം, അക്കാഡമിക് കൗൺസിൽ, ബോർഡ് ഓഫ് സ്റ്റഡീസ്, എക്സാമിനേഷൻ ബോർഡ് എന്നിവകളിലെ അംഗം എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം സ്തുത്യർഹസേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1956 മുതൽ 63 വരെ കോഴിക്കോട് നഗരത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ, സാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ സജീവപങ്ക് വഹിച്ച ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് കേരളം കണ്ട പ്രിൻസിപ്പൽമാരിൽ അദ്വിതീയനാണ്.

ചരമവാർത്ത അറിഞ്ഞപ്പോൾ കെ.പി. കേശവമേനോൻ പറഞ്ഞത്, "ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് ഒരു തികഞ്ഞ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകൻ മാത്രമല്ല, കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു പ്രധാന പൗരനുമായിരുന്നു"എന്നാണ്. ദേവഗിരി കോളേജിനെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്കുയർത്തിയതിനു പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. തിയോഡോഷ്യ

സിനെ കോഴിക്കോട്ടുകാർ എക്കാലവും സ്മരിക്കുമെന്നും മേനോൻ പറഞ്ഞു. "ദേവഗിരിയിലെ ദേവൻ" എന്നാണ് ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിനെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന അഴീക്കോട് മാസ്റ്റർ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. "അധികാരത്തിന്റെ ഭാഗത്ത് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും തന്റെ ശക്തി പ്രയോഗിച്ചില്ല. മാനേജ്മെന്റും അധ്യാപകരും തമ്മിലുള്ള തർക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം അധ്യാപകമിത്രമായും, അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും തമ്മിലുള്ള ഇടച്ചിലിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാർത്ഥിബന്ധുവായും മറ്റു വസ്തുതകൾ തുല്യമായിരിക്കെ എന്നും നിൽക്കുകയുണ്ടായി," പ്രൊഫ. സുകുമാർ അഴീക്കോട്.

"ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് ഏത് സദസ്സിലും മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ ഉയർന്നു നിൽക്കുമായിരുന്നു. ആ ആകാരം അത്രയ്ക്ക് വലുതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതല്ല, ആ വലിയ ദേഹത്തിനുള്ളിൽ അതിനേക്കാൾ വലിയ ഒരു ഹൃദയമുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് അദ്ദേഹത്തെ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് ഉയർത്തിനിർത്തിയത്..... കേരളത്തിലെ എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും അഭയം നൽകുകയും അവർക്കിടയിലും സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ നിലനിർത്തിപ്പോരുകയും ചെയ്ത ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും പൗരോഹിത്യവൃത്തി ഏറ്റെടുക്കുവോളം വളർന്നതും തന്റെ വിശ്വാസത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ ഒരാശയം കേൾക്കുമ്പോൾ തളർന്നു പോകാതെയും ക്ഷുബ്ധനാകാതെയും അതിനെ സമീപിക്കുവാനുള്ള സമചിത്തത ഈ കുടുംബപശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നാവണംഅദ്ദേഹം ആർജിച്ചതെന്ന് തോന്നന്നു"-തായാട്ട് ശങ്കരൻ.

"ആധ്യാത്മികതയുടെ കഴമ്പ് തന്റെ ജീവന്റെ അംശമായി കാണുകയും അത് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്ത ആചാര്യനായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്.....ആകാരത്തോടനുബന്ധിച്ച പ്രജ്ഞയും പ്രജ്ഞയ്ക്കൊത്ത അറിവും ഉള്ള ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹം", ശിഷ്യൻ കൂടിയായ പ്രൊഫ.വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി ഓർക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരെയും കലാകാരന്മാരെയും പങ്കെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വളരെ വിപുലമായ തോതിൽ എല്ലാ വർഷവും കോളേജിൽ കലോത്സവം നടത്തിയിരുന്നു. വി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ, മദ്രാസ് ഗവർണർ ശ്രീ പ്രകാശ, കേരള ഗവർണർമാരായ വി.വി. ഗിരി, ബി.രാമകൃഷ്ണറാവു, കെ.പി.എസ്. മേനോൻ തുടങ്ങി നിരവധി പ്രഗത്ഭന്മാരെ അദ്ദേഹം കോളേജിൽ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയിരുന്നു. പ്രൊഫ. സി.എ. ഷെപ്പേർഡ്, ഡോ. കെ.ടി വിജയമാധവൻ, പ്രൊഫ. പി.ജെ. സെബാസ്റ്റ്യൻ തുടങ്ങിയ അധ്യാപകർ നാടകങ്ങൾ അഭിനയിച്ച് ശേഖരിച്ച പണം സാമ്പത്തികവിഷമം അനുഭവിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനായി നൽകുമായിരുന്നു. കലാകായിക രംഗങ്ങളിൽ ദേവഗിരി കോളേജ് അക്കാലത്തും മുൻപന്തിയിലായിരുന്നു. വോളിബോളിലെ ഇന്ത്യൻ താരം അബ്ദുറഹിമാനെ അദ്ദേഹം പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകി കോളേജിൽ ചേർത്തു.

തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ കാലത്ത് ദേവഗിരിയിൽ പഠിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ച വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പല കാര്യങ്ങളും ഓർക്കുവാനുണ്ട്. പ്രഗത്ഭരായ അധ്യാപകരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിന് കോളേജിൽനിന്ന് പുറത്താക്കുവാൻ അന്വേഷണ കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ച കുട്ടിക്ക് അദ്ദേഹംതന്നെ താല്പര്യമെടുത്ത് മറ്റൊരു പ്രസിദ്ധ കോളേജിൽ പ്രവേശനം വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. സാമ്പത്തിക വിഷമംകാരണം ഒരു കുട്ടിക്കും പഠനം നിഷേധിച്ചുകൂടായെന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വളരെ നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഫീസ് ഇളവ് നൽകിയും പുവർ സ്റ്റുഡന്റ്സ് ഫണ്ട് ഉപയോഗിച്ച് ഉച്ചഭക്ഷണവും പുസ്തകവും നൽകിയും നിരവധി കുട്ടികളെ അദ്ദേഹം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അച്ചടക്കലംഘനത്തിന് മറ്റു കോളേജുകളിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ട് ട്രാൻസ്ഫർ സർട്ടിഫിക്കറ്റുമായി വരുന്നവർക്ക് പ്രവേശനം നൽകി നല്ലവരായി മാറ്റിയെടുത്തതിനും ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും അധ്യാപകൻ ലീവിലായാൽ അദ്ദേഹം വന്ന് ക്ലാസ് എടുക്കുമായിരുന്നു. ആ പാഠം കുട്ടികൾ ഒരുകാലത്തും മറക്കുകയുമില്ല. വെള്ളിയാഴ്ച മൂന്നാമത്തെ പീര്യേഡിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോറൽ സയൻസ് ക്ലാസ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ ഹോസ്റ്റൽ വാർഡനായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ഞായറാഴ്ച ഉച്ചക്കുശേഷം അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസുകളും എടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

1962-ൽ ചൈന ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച കാലത്ത് അന്നത്തെ കോളേജ് ചെയർമാനായിരുന്ന സി.പി. ശിവദാസന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കുട്ടികൾ ക്ലാസ് ബഹിഷ്ക്കരിച്ച് ജാഥയായി ടൗൺഹാളിൽ എത്തി യോഗം ചേർന്ന് പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ടൗണിലെ എല്ലാ കോളേജുകളിലെ കുട്ടികളും ഈ പ്രതിഷേധയോഗത്തിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. അന്നു തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ ഓഫീസിൽനിന്ന് പോർട്ടിക്കോവിൽ വന്ന് കുട്ടികളെ യാത്രയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. നാഗ്ജി ഫുട്ബോൾ കാണുവാൻ മൂന്ന് മണിക്ക് കോളേജ് വിട്ടതും ഓർക്കുന്നു.

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനകർമ്മം 1962 സെപ്തംബർ 8-നു കോഴിക്കോടു വെച്ച് നിർവഹിച്ചത് ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് ആയിരുന്നു. കോഴിക്കോട് ജില്ലാ ഭാരത് സേവക് സമാജ ത്തിന്റെ പ്രസിഡണ്ടായും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

അഭിവന്ദ്യപ്രിൻസിപ്പൽ തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ പാവന സ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ ആദരാഞ്ജലി അർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

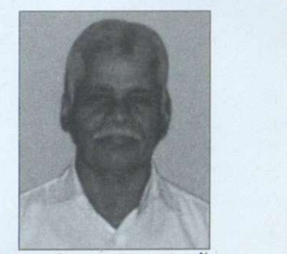

* പൂർവവിദ്യാർത്ഥി, ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് അനുസ്മരണസമിതി സെക്രട്ടറി. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് അസിസ്റ്റന്റ് ഡയറക്ടറായി വിരമിച്ചു.

സ്മരണാഞ്ജലി

തായാട്ടു ശങ്കരൻ

ലാവണ്യം കൊണ്ടിണങ്ങും പുതുമ, കവിതകൊ-
ണ്ടുള്ള സൽകീർത്തി, വിദ്വദ്
ഭാവം കൊണ്ടുള്ള മാന്യസ്ഥിതി, രണപടുതാ
മൂലമാം വൻപ്രതാപം
ഈവണ്ണം വർണ്ണനീയം ഗുണമഖിലമൊരേ
വാതിൽ തട്ടിമുട്ടി
ജ്ജീവത്താമാദിമൂലപ്രകൃതിയിലൊടുവിൽ
ചെന്നുചേരുന്നുവല്ലോ.

എന്ന് ശ്രീ. വി.സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ പാടുകയുണ്ടായി. "കഷ്ടം സ്ഥാനവലുപ്പമോ" എന്ന 'പ്രരോദന' ശ്ലോകത്തിൽ ഇതേ ആശയം പിൽക്കാലത്ത് ആശാനും ഉദ്ഗാനം ചെയ്തു. ശരിയാണ്, മരണം ഒരദ്ധ്യാത്മവിദ്യാലയംതന്നെ. ഒട്ടൊരാദരവോടു കൂടിത്തന്നെയേ ആർക്കുമവിടെ പെരുമാറാനാവൂ. എന്നാൽ ആ മരണം, തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ മണ്ഡലംവിട്ടു നഗ്നരൂപത്തിൽ കൺമുമ്പിൽ തുറിച്ചു നില്ക്കുമ്പോഴോ? അവിടെ ആദരവല്ല, ഭീതിയും അതിലേറെ നിസ്സഹായതയുമാണ് അനുഭവപ്പെടുക.

റവ: ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സിന്റെ ചരമം ഈ നിസ്സഹായതയെ, മുമ്പൊരിക്കലും തോന്നിയിട്ടില്ലാത്ത തീവ്രതയോടെ ഈ ലേഖകനു അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തന്നു. എന്തു വിലകൊടുത്തും രക്ഷിച്ചേപറ്റൂ എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന വസ്തു, അതിനെ സുരക്ഷിതമാക്കി വെക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ തന്നെ കൈയിൽ നിന്നു കുറേശ്ശക്കുറേശ്ശ വഴുതിപ്പോകുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുക; എന്തു വില കൊടുത്താലും കിട്ടാത്തവിധം അതെന്നേക്കുമായി കൈവിട്ടുപോയി എന്നു ബോദ്ധ്യമാവുക; ഈ നിസ്സഹായതയെക്കാൾ നൈരാശ്യജനകമായെന്തുണ്ട്? ഇതേക്കാൾ വലിയ വേദനയെന്തുണ്ട്?

സാമാന്യനിരപ്പിൽനിന്നു ഒരിഞ്ചെങ്കിലും ഉയർന്നു നില്ക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെക്കണ്ടെത്തുക അപൂർവ്വമായ നേട്ടമത്രെ. ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് ആ അപൂർവ്വരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. ഏതു സദസ്സിലും അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ ഉയർന്നു നില്ക്കും. ആ ആകാരം അത്രയ്ക്കു വലുതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതല്ല, ആ വലിയ ദേഹത്തിന്നുള്ളിൽ അതേക്കാൾ വലിയൊരു ഹൃദയമുണ്ടെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തെ മുമ്പറഞ്ഞ അപൂർവ്വരിൽ ഒരാളാക്കി മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു ഉയർത്തിനിർത്തിയത്. എന്നും ക്ലാസ്സുകൾ ആരംഭിക്കുന്നതോടെ കോളേജിന്റെ വരാന്തയിലൂടെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടത്തം ഇന്നും സജീവമായി കൺമുമ്പിലുണ്ട്. ഒരു ഗജേന്ദ്രന്റെ ഗാംഭീര്യത്തോടെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച ശിരസ്സ്; തൊട്ടുചുറ്റിലുമുള്ളതു കാണവേ തന്നെ വിദൂരതയിലുറപ്പിച്ച നോട്ടം. ഗാംഭീര്യത്തിന്റെ ഒരു താളക്രമം ദീക്ഷിച്ചുപോന്ന അടിവെപ്പുകൾ. സ്രഷ്ടാവ് ഒരു ഉൽക്കൃഷ്ടാത്മാവിന്നു ഉതകിയവിധം ആകാരം മാത്രമല്ല അംഗവിക്ഷേപങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ തികഞ്ഞ വിവേകം കാണിച്ചുവെന്നു ആർക്കും ബോ

ദ്ധ്യപ്പെടും. ആ ഓരോ ചലനത്തിലും ഔന്നത്യം തുളുമ്പിനിന്നിരുന്നു. മനുഷ്യനെ മതത്തിന്റെയും കക്ഷിയുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നടർത്തിയെടുത്തു മനുഷ്യനായിക്കാണുക ഇന്നത്തെ കേരളീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ സുകരമല്ല. അതദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞുവെന്നതാണ് ആ ജീവിതത്തെ ഇത്രയ്ക്കു മധുരതരവും സർവ്വാരാദ്ധ്യവും ആക്കിത്തീർത്തത്.

തറവാടിത്തം എന്ന പദത്തിന്ന് അർത്ഥഭേദങ്ങൾ പലതുമുണ്ടാവും. ഏതു പ്രലോഭനത്തിന്റെ മുമ്പിലും ചില ചില നീതിവിശ്വാസത്തിന്റെയും ധർമബോധത്തിന്റെയും അതിർത്തികൾ ലംഘിക്കില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടവരുടെ രീതികളെ തറവാടിത്തമെന്ന പേരിൽ നമുക്കു വിശേഷിപ്പിക്കാം. എങ്കിൽ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്സിൽനിന്ന് തറവാടിത്തത്തിന്നു നിരക്കാത്ത ഒരംഗചലനം പോലും ആർക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കയില്ല. ഏതഭിപ്രായക്കാരനുമായും ഇടപെടുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്ന് അല്പമെങ്കിലും ക്ലേശമോ വൈമനസ്യമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ തുറന്ന ഹൃദയവും തുറന്ന പെരുമാറ്റവും അദ്ദേഹത്തെ ആർക്കും അഭിഗമ്യനാക്കിത്തീർത്തു. കേരളത്തിലെ എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ വിശ്വാസങ്ങൾക്കും അഭയം നല്കുകയും അവയ്ക്കിടയിലും സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ നിലനിർത്തിപ്പോരികയും ചെയ്ത ഒരു വലിയ കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും പൗരോഹിത്യവൃത്തി ഏറ്റെടുക്കുവോളം വളർന്നതും. തന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായ ഒരു ആശയം കേൾക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും തളർന്നുപോകാതെയും ക്ഷുബ്ധനാകാതെയും അതിനെ സമീപിക്കാനുള്ള സമചിത്തത ഈ കുടുംബപശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നാവണം അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ചതെന്നു തോന്നുന്നു. ആ സമചിത്തതയുടെ ശീതളഛായയിൽ, ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുപോരാറുള്ള മറ്റു പലർക്കുമെന്നതുപോലെ ഈ ലേഖകനും അഭയം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദേവഗിരി കോളേജ് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രായത്തേക്കാൾ വലിയ പ്രശസ്തി നേടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആ കലാലയസാരഥിയുടെ സമചിത്തതയാണ് ഏറിയകൂറും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്.

ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ ബഹുമുഖമായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം, കോളേജിലെ മൃഗശാലയ്ക്കുമുമ്പിൽ ചെന്നു നിന്നു മൃഗങ്ങൾക്കു തീറ്റ കൊടുക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയപ്പെട്ട വിനോദമായിരുന്നു. കളിസ്ഥലത്തിൽ പന്തിന്റെ പിന്നാലെ മത്സരിച്ചോടുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ ഉന്മേഷംകൊള്ളിച്ചു. 'കോനൻ ഡോയിലി'നോടൊപ്പം 'ഷെർലക്ക്ഹോംസി'ന്റെ കുറ്റാന്വേഷണലോകത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം എന്നും കൊതിച്ചുപോന്ന ഒരു സാഹസികവിനോദമായിരുന്നു. അതിശുഷ്കമായ ഭാഷാശാസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനീഷയുടെ കോണും മുനമ്പും ഉരച്ചു മൂർച്ച കൂട്ടുന്നതിനുള്ള വെങ്കൽപാറയായിത്തീർന്നിരുന്നു. പ്രസംഗമായാലും നാടകമായാലും അദ്ദേഹമുണ്ട്. കളിയിലും കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം ഒരേപോലെ തല്പരനായിരുന്നു.

കോഴിക്കോട് ഗന്ധിവിചാരപരിഷത്തിന്റെ ശാഖ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചപ്പോൾ ഗാന്ധിയൻ ആശയപ്രചരണം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ എങ്ങനെ സാധിക്കാമെന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ ഭാരവാഹികളുടെ പ്രധാന ചിന്താവിഷയം. ബാഹ്യശക്തികൾ കലാലയത്തിന്നുള്ളിൽ സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതു ആപൽക്കരമാണെന്ന സാമാന്യ സിദ്ധാന്തത്തെ വിവേചനരഹിതമായി നടപ്പിലാക്കുകയാണ് മിക്ക വിദ്യാഭ്യാസമേലാളികളും ചെയ്തു പോന്നത്. എന്നാൽ ഗാന്ധിവിചാരപരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർക്ക് ആദ്യമായി വിദ്യാലയകവാടം തുറന്നുകൊടുത്തത് ഫാ.തിയോഡോഷ്യസ് ആയിരുന്നു. ഗാന്ധിജിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിന്നും ഏതു പ്രവർത്തകനും അദ്ദേഹം നിർലോഭമായ പ്രോത്സാഹനങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. ആ ആനുകൂല്യം അതിന്റെ പ്രവർത്തകർക്കു വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു. കാരണം അതിനെ മുൻനിർത്തിയാണ് മറ്റു വിദ്യാലയങ്ങളുടെ പടിക്കൽ ചെന്നു മുട്ടുവാൻ അവർക്കു സൗകര്യം ലഭിച്ചത്. അവ തുറന്നുകൊടുത്തതും ഈ കോളേജിന്റെ മാതൃകനോക്കിയിട്ടാണ്.

ഗാംഭീര്യത്തിൽ വളർത്തിയെടുത്ത തികഞ്ഞ ലാളിത്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. ഏത് എതിരാളിയെയും നിരായുധനാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ദിവ്യായുധമായിരുന്നു സ്നേഹം. ഏതു പ്രകോപനത്തെയും തികഞ്ഞ ആത്മസ്ഥൈര്യത്തോടെ നേരിടുന്നതിന് അദ്ദേഹം സ്വന്തം മനസ്സിനെ പരിശീലിപ്പിച്ചിരിക്കണം. എന്തെല്ലാം സംഭവിച്ചാലും തികഞ്ഞ അചഞ്ചലത അദ്ദേഹം പാലിച്ചുപോന്നു. ശാസനയിലൂടെയല്ല, മാതൃക കാട്ടിക്കൊണ്ടാണ് അന്യരെ തിരുത്തേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം പൂർണമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഒരേപോലെ വാഗ്മിത്വം സമ്പാദിച്ചവരെ ദുർലഭമായി മാത്രമേ കാണാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരികയുള്ളൂ. ആംഗലഭാഷയുടെ വശ്യശക്തിയിൽ പെട്ടാൽ മാതൃഭാഷയെ തെല്ലൊരവജ്ഞയോടെ നോക്കിക്കാണുക ഒരു 'ഫാഷൻ' ആണെന്നുപോലും ധരിച്ചവരുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു ഭാഷയിലും സാമാന്യമായ ഉപസ്തിതി നേടിയെന്നതു മാത്രമല്ല, രണ്ടും ഒരേപോലെ വിദഗ്ധമായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവും ഫാ.തിയോഡോഷ്യസ് ആർജ്ജിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ - ഇംഗ്ലീഷിലായാലും മലയാളത്തിലായാലും-കേട്ടുനില്ക്കുക ഒരാനന്ദമാണ്. ഫലിതങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളുംകൊണ്ടു നിറയെ പൂത്തുനില്ക്കുന്നുണ്ടാവും അത്. ശുഷ്കങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു കനം തൂങ്ങിക്കാത്തതെങ്കിലും ആദർശപരതയുടെ സുഗന്ധം പരിസരത്തിലെങ്ങും ചൊരിയുന്ന അസാധാരണത ആ പ്രസംഗങ്ങളെ ഹൃദ്യമാക്കിത്തീർത്തു. അവയെ അശ്രദ്ധമായിത്തള്ളാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അനുവാദത്തിനു കാത്തിരിക്കാതെതന്നെ നമ്മുടെ ഹൃദയകവാടം തുറന്നു അത് ഉള്ളിൽ കുടിപാർപ്പുതുടങ്ങും.

"പെരുത്തു നൂറ്റാണ്ടിനിടക്കൊരിക്കലീ
മരുപ്പറമ്പാമുലകത്തിലീശ്വരൻ
ഒരുറ്റവൃക്ഷത്തെ നടുന്നു പാന്ഥരായ്
വരുന്നവർക്കുത്തമവിശ്രമത്തിനായ്."

ഇന്നു നമുക്ക് ആ മഹാവൃക്ഷത്തിന്റെ സ്മരണയേ തണലേകാനുള്ളു.

Embodiment of Christian virtues

Dr. K.T. VIJAYAMADHAVAN*

Meandering through the maze of one's life, every individual meets a variety of people, small and big, young and old, dull and brilliant and so on. But some memories remain precious and last life long, because the recollections of these extraordinary personalities are etched deep within. To me, Rev. Fr. Theodosius is such a unique person.

Sometime in June 1957, when I was about to return to my alma mater, Madras Christian College, I received a telegram from my revered Guru, Prof. Dr. Joshua, instructing me to meet the Reverend Fathers of St. Joseph's College, Calicut, residing at Amalapuri. Rev. Fr. Marinus was studying at Madras Christian College at that time and I suspected that he instigated the move.

Anyway, I decided to appear for the interview at Amalapuri. Being boyish in my looks (Rev. Fr. Theodosius described it to be that of a "kochu payyan") and nervous by temperament (at the age of 21), I reached Amalapuri armed with my academic records and fully braced up for a formal interview. When I announced my arrival, two elderly Reverend Fathers in coffee-brown cassocks appeared and invited me into the parlour. One was the bald-headed Rev. Fr. Shabor (typical picture of a Prior!) who was the manager of the institution; the other was a tall dark-skinned giant with an imposing personality and an enchanting smile -- Rev. Fr. Theodosius, the Principal. The interview was over in a few minutes with Rev. Fr. Shabor posing a few informal questions to me and the Principal silently watching the proceedings with a smile. The interview was so brief that I thought they did not want to select this impish-looking fellow to be on the teaching staff! When I was about to depart,

Well -known environment activist, Dr. Vijayamadhavan built up the Zoology Department and headed it for a long time.

Fr. Theodosius asked me: "When can you come and join the department?"

And thus I joined the newly-formed Department of Zoology as the Lecturer in-charge on June 28, 1957. The Department was to start the B.Sc Zoology Main course under the Madras University. I had a hectic time organizing the department and, during the process, had to meet the Principal and authorities quite frequently. Naturally, the relationship with the Reverend Fathers grew more intimate as the days rolled by. By the time I left in May, 1960, my admiration for the Reverend Fathers of the Carmelites of Mary Immaculate congregation had more or less turned to adoration. I still continue to hold in high esteem many of those stalwarts among dedicated priests. One of the most popular and prominent among them was Rev. Fr. Theodosius.

I believe that a true perspective on the personality and contributions of this venerable priest will emerge only when viewed in the background of the pioneering services rendered to the community in Malabar by the Carmelite congregation of that era. The suffering and self-sacrifice undergone by the priests to alleviate the agony of fellow beings were a deeply moving experience. The educational institutions, including St. Joseph's College, were established in Devagiri as part of these services. These institutions were built in 1956 after clearing portions of extensive stretches of shrub jungle in the hillocks of "Kaniyankunnu". Even in 1957, when I joined the College, lush green wilderness encircled the clearings on which the buildings stood. Devagiri was then a desolate area lying opposite the sprawling expanse of Mayaparamba.

Frankly, I marveled at the sacrifices and selfless service rendered by the Reverend Fathers to the community. To me they appeared to be true disciples of Jesus Christ. There was a missionary zeal in their devotion to the service of humanity.

Mayaparamba used to be the golf links, where the British residents in the area gathered on weekends to relax themselves. Eventually, the area was occupied by the Govt. Medical College.

There was a bus stop at Devagiri, where moffusil buses to areas lying between Calicut and Thengilakadave halted for a short while. There were only one or two stilted bunk shops near the bus stop. From the bus stop, one had to trek through the mud-road going past the Savio High School to reach the College. However, it was a delightful walk with rows of avenue trees providing shade. The College building stood on an elevated ground with neatly laid beds of colourful cannas and other flowers forming a beautiful garden in front. In front of the entrance to the building was a circular pond in the centre of which stood the statue of the Lord. The scenic splendour of the view from the College, with the vast stretches of glistening coconut treetops swaying like waves in the breeze, was indeed breathtaking.

The College, being in its infancy, was thinly populated with students, most of them Pre-University students. There were only a small bunch of teachers and non-teaching staff. The hostels were still under construction. So, those who opted to be hostelites were temporarily accommodated in some of the halls in the College and the Savio High School buildings, under the wardenship of Fr. Nestor and Fr. Reynolds, respectively. Except for Fr. Shabor, Fr. Theodosius and Fr. Hilarion, who resided at Amalapuri, all the other Rev. Fathers lived in asbestos-partitioned cubicles in some of the vacant rooms in the College building. There was not even a church, not to speak of a monastery on the campus. One of the lecture halls in the eastern wing was converted into a chapel for conducting church services.

The purpose of describing the initial phase of the College campus is to provide a sketchy impression of the hardships and ordeals the pioneers of the dedicated team of Reverend Fathers had to undergo to build up the institution. I have often wondered why these Reverend Fathers opted to forsake the bare minimum creature comforts and basic amenities and live in penury. Perhaps it was their tenacious determination and dedication to the Christian ideals that inspired them to brave the sufferings for a cause dear to their hearts.

This dedication to serve the community became clearly evident to me when I wandered along the foothills at the base of the Western Ghats for collecting specimens for the newly started Zoology museum. In the fifties and sixties, people from erstwhile Travancore were migrating to these hilly areas in Malabar and settling down. These new settlers had to battle against several adversities, including the menace of wild animals and scourges like malaria. Infrastructural facilities like motorable roads were nonexistent and amenities like schools and hospitals were far away to reach. It was in these circumstances that the priests of the Carmelite congregation volunteered to offer their services to the community of new settlers grueling under adversities. Churches were built in these remote areas and the priests who manned them had not only to perform religious duties but had to take care of the individual problems in the community. The churches not only took care of the spiritual needs of the parishioners but also their mental anguish and physical agonies. In brief, the local church was the refuge where the laity sought advice, help and solace. The Carmelite clergy generously contributed to the welfare and upliftment of the community. Schools were built for educating the children and first–aid dispensaries were established to offer primary medical aid to the people. During those early years, when I roamed Kannavam, Kodenchery, Pulloorampara, Thiruvambadi, Maruthonkara and such other new settlements, I used to stay in the vicinity of those churches and watch the services rendered by the Carmelite clergy. Frankly, I marveled at the sacrifices and selfless service rendered by the Reverend Fathers to the community. To me they appeared to be true disciples of Jesus Christ. There was a missionary zeal in their devotion to the service of humanity.

Fr. Theodosius was a stalwart among such a dedicated Carmelite clergy of that era. He was a giant of a person in physical stature – tall, well-built, with a leisurely majestic gait. He was equally a giant mentally, intellectually and spiritually. He was a teacher par excellence, gifted with deep erudition and lucid expression, whom the students loved, admired and held in high esteem. His rich ancestral lineage was amply evident in his qualities and gracious manners. He had a mind filled with compassion, generosity and magnanimity so as to easily forgive the frailties and foibles of his fellow beings, especially the students invigorated by the vitality of exuberant youth. He was reputed as an eloquent public speaker. In fact, the public of Calicut town and neighbouring areas became aware of the newly–founded college at Devagiri mainly through the rapport established by the Principal through his speeches.

His personality was thus tall in many aspects but what impressed me deeply was his staunch faith and dedication to the practice of true Christian virtues of love, forgiveness and charity. His perspective was never confined to any one community; it embraced the entire humanity cutting across all the barriers of religions, castes or creeds. I am amused to recollect a few occasions when I had arguments on some official matters with Fr. Theodosius. He used to patiently listen to them with an unruffled smile forgiving me for the innocent impertinence of my immaturity. When I met him last just before leaving the College in 1960 for a Marine Biology course in Madras, he blessed me and said: "Come back after your studies". I never imagined that it would be my last meeting with this great priest.

He had endeared himself to the students whom he always exhorted to be "ambassadors of Devagiri" by imbibing the values and virtues of the institution and spreading them wherever they be. Beneath the stiffness of a grave exterior lay the inner mellowness of human kindness and compassion. He magnanimously forgave the frolic and follies of the youth. Once, a student (who eventually retired as a Professor) fell into a sudden

temptation to take home a few cuttings of plants from the College garden. So, on the last night of his stay in Devagiri, he prowled into the garden and collected a few cuttings. Suddenly the famous, sleepless night watchman, Agapithoose, caught him and promptly took him to the Principal. The excited watchman was first dismissed after pacifying him. A few minutes later the culprit also was dismissed with a smiling reprimand not to repeat the performance!

Fr. Theodosius was a Principal who was adored by his students. I have heard so many personal anecdotes from the students as to how they were silently, yet generously, helped by him, how they were guided with genuine concern for their future. One of my early students once narrated his personal experience to me. Soon after the results of the B.Sc. were declared, he just came to the College from his home town in North Kerala, not knowing what to do next. He was a brilliant student but did not score the marks he richly deserved. Fr. Theodosius knew this. On seeing him in a desperate mood, he called him in and enquired what his next plans were. He said he himself was confused as to what to do next. He promptly gave him a letter of recommendation to a college in Ernakulam. This was a turning point in his life. That was indeed his first visit to Ernakulam. He joined the College and brought laurels to that institution by securing the First Rank for M.Sc in the Kerala University. Eventually, he earned several more degrees and retired as the consultant to a United Nations organisation. During the course of his life, this person from the rural interior of Kerala, travelled worldwide to many countries on official duties. This student still fondly remembers with deep gratitude how a benevolent gesture from Fr. Theodosius had made all the difference in his destiny.

This is just one instance. There must certainly be many more such anecdotes of his acts of genuine kindness.

Yes, Rev.Fr. Theodosius was tall in many aspects, but what has touched me deeply was that he was an ardent and devoted disciple who practiced the ideals and teachings of Christianity.

Generous and compassionate

M. MOHANKUMAR, IAS*

I did not know him long enough, for I was in Devagiri College for only two years; and before I left, he had taken ill and passed away. But from the beginning I could see in him the great teacher and the generous, compassionate man that he was.

I saw Fr. Theodosius for the first time in the summer of 1962. It was a brief meeting, but an unforgettable experience for me.

I had written the final-year examination of MA (English Language and Literature) and was waiting for the results. The viva was held at Devagiri College. Dr. C.D. Narasimhaiah was the Chairman of the Board and Dr. A.S. Iyer and Prof. Gopalan Nair members. Great teachers, all of them. When they came out of the hall and saw that we students were hanging around in the corridor, one of them, Prof. Gopalan Nair, came to us and said that two of us had secured a First Class—both from the Government Victoria College, Palaghat—myself and C. Ramachandran (who subsequently joined the IAS and retired as Executive Director of the Asian Development Bank).

But there was the uncertainty of the future. How long will one have to wait for a job?

Then, after a few days, something unexpected happened. Fr. Theodosius called me for an interview. The message came through one of our Lecturers in Victoria College, Mr Narayanan Nair. The summer vacation was drawing to a close. He was sitting in the corner room of the Principal, a pile of papers on the table, reading. He looked at me from head to foot. As if to size me up. There was no elaborate questioning. He only asked: Will you be able to handle a class? I was then a lean and frail youngster, besides being short. Hence the question.

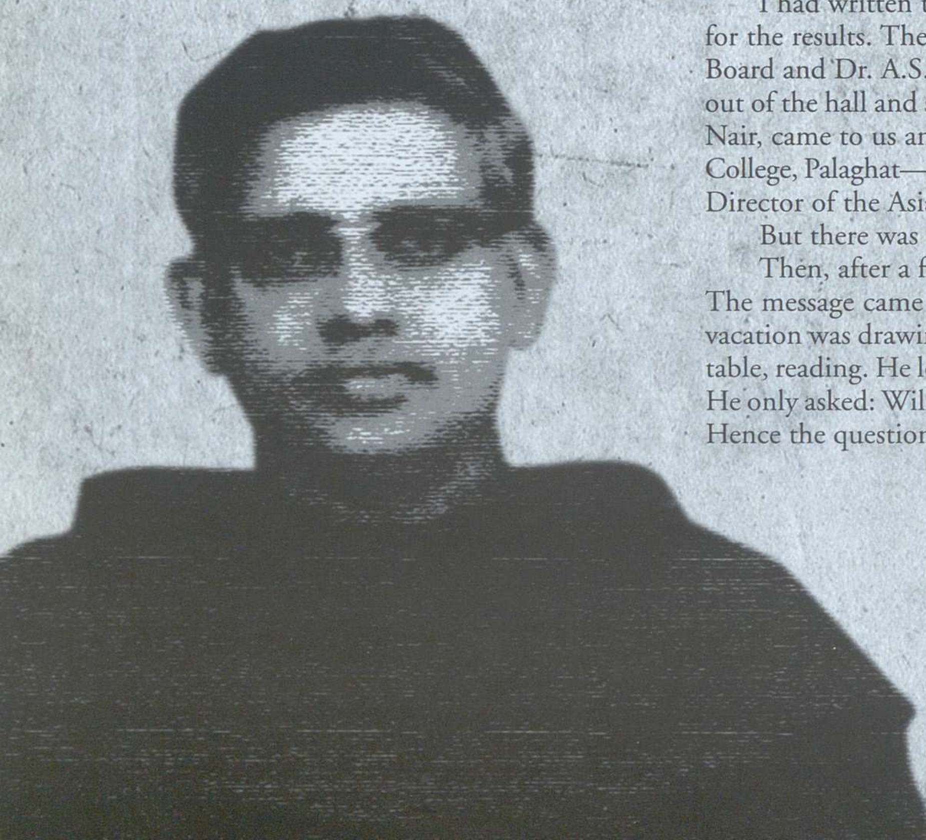

Mr Mohankumar is a former Chief Secretary, Govt. of Kerala.

I did not feel disheartened, for, even as he spoke, there was a smile on his face and compassion in his eyes. In fact, throughout this meeting, I was totally relaxed. (Later, I would hear people speak of this great quality of his: the ability to put one at ease even without speaking a single word.)

"I will do my best, Father," I said.

I was appointed Lecturer in English, even before the results were formally out.

Later, much later, a friend of mine told me a story that was so revealing. A student of MA (Eng. Lit.) in Devagiri College, he too had appeared for the final examination with me but got only a high Second Class. One day, he said, Fr. Theodosius called him to his room and told him that he had offered the post of Lecturer to me, Mohankumar, because I had a First Class. And then he handed over a letter of recommendation to be given to the Principal of Malabar Christian College. My friend got the job. He became a distinguished writer and retired as Professor of English in a Government College.

Once, another friend spoke to me with feeling about Fr. Theodosius. He was a brilliant student but, somehow, got only a Second Class for his B.Sc. The Principal, Fr. Theodosius, knew that he deserved better. He wrote to his colleague in the Sacred Heart College, Thevara, and got him admission to the post-graduate course in that College. My friend secured the First Rank in the university examination, and later distinguished himself in his field of specialization as an international expert.

Once, another friend spoke to me with feeling about Fr. Theodosius. He was a brilliant student but, somehow, got only a Second Class for his B.Sc. The Principal, Fr. Theodosius, knew that he deserved better. He wrote to his colleague in the Sacred Heart College, Thevara, and got him admission to the post-graduate course in that College. My friend secured the First Rank in the university examination, and later distinguished himself in his field of specialization as an international expert.

That was Fr. Theodosius. Full of the milk of human kindness; extending a helping hand to those who deserved.

Many others will have similar stories to tell.

We juniors had no occasion to meet the Principal in those days. But would run into him as he walked with his long strides along the corridor, and notice that benign smile and that compassionate look.

Students and colleagues loved Fr. Theodosius because he was genuinely affectionate and informal with them. He was generous and never harsh, even to errant boys.

My job as a Lecturer in the College paved the way for a pleasant and productive period of my life. Away from the bustle of the town, the campus was absolutely peaceful. Handling post-graduate classes was a stimulating experience. As I taught, I learned, both from the books and the senior colleagues. Back in the lodge in front of the college, where many of us lecturers stayed, there would be serious discussions on many topics. For the first time I was getting a good exposure to the wider world. And I could quietly prepare for the competitive examinations, making full use of the well-stocked library of the college. I got into the IAS in 1964. By that time Fr. Theodosius was no more and Fr. Antony had taken over as Principal.

As the first principal of the college, Fr. Theodosius played a crucial role for the development of the College. The magnificently produced Golden Jubilee Souvenir of the College, *Yobel,* speaks volumes for it.

Fr. Theodosius was a towering personality. We lost him nearly half a century ago. But he lives in the hearts of his colleagues and students. The legacy he left behind will continue to inspire generations to come.

My hero

Fr. SEBASTIAN POONOLLY, CMI*

Being neither his student, nor his colleague, I have absolutely no credentials to write a tribute to Fr Theodosius. My only excuse for writing about him is that I happen to be one of the few CMI fathers associated with Devagiri College still surviving who have at least some memories, howsoever faint, about him. Though I have had only three occasions to meet him, they happened in the young and most impressionable years of my religious formation, so they made such deep impact on my life. Though we never really talked — our meetings were always in a group, — he really became my hero both in my studies as well as in my life and service as a priest. Therefore, anybody who happens to read these few words would do well to do so fully conscious of these limitations of mine.

First meeting at Mannanam: I first met Fr Theodosius on September 17, 1955, at about 8.30 p.m. in the fathers' recreation hall at Mannanam. There, the Provincial, Fr Daniel, Fathers Shabore, Romeo Thomas, William and twenty other fathers, a few Brothers, and eighty of the aspirants, including me, had gathered to give Fr Theodosius a grand reception on his arrival from the United States after his studies. I was then fifteen years old, studying in the fifth form (equivalent to the IX standard now) at St Ephrem's High School. I had been at Mannanam only for fifteen months. Fr Joseph Paikada, who had come to Mannanam on the same day as I did (June 1, 1954) was there as my senior. I had never taken part in such a grand function before. After garlanding by Father Provincial, exchange of niceties and sharing of refreshments, all took seats for a brief talk by Fr Theodosius. I had never met such an impressive personality before. His stature, body language, words of power – everything was so

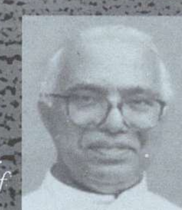

**Fr. Poonolly was with the English Dept. at Devagiri College. He is a former Provincial of the CMI Congregation's St. Thomas Province.*

outstanding, so much so he became my hero on the spot. I don't remember the content of his speech, but the impression remains.

He had gone to the USA for his doctoral studies in Notre Dame University, Indiana, in 1952 while serving as the Principal of Sacred Heart College, Thevara. But by the time he came back to India, the CMI Congregation had been divided into three provinces and as the Thevara College came under the Sacred Heart Province and Fr Theodosius belonged to the St Joseph's Province, it was decided that he should discontinue his service at Thevara.

Organizer of a jubilee celebration: Three months later, there was a grand celebration at Mannanam – the centenary of the formal founding of the CMI congregation. The main function was on December 8, 1955. Fr Theodosius was the chief organizer. The public meeting was presided over by the Chief Minister of Travancore-Cochin State, Shri A. J. John. Most bishops from Kerala had participated. Fr Theodosius had compeered the function. His presence and words were the most impressive. Another thing that I still remember is the violin performance of Athirampuzha Appachan. Fr Theodosius' impressive personality filled my heart and soul as a hero.

Fr Kuriathadom, Principal of St. Thomas College, Palai, obtained the service of Fr Theodosius as the head of the Department of English, in which capacity he served for over a year. While serving in the college, he stayed at the CMI St. Vincent Monastery, Palai, where my uncle, Fr Andrews, happened to be the superior. On his invitation, the aspirants at Mannanam, including me, went on an outing in Palai where naturally we met and talked to Fr. Theodosius.

Meeting in Bangalore: In the meanwhile, the St Joseph's Province, which had its headquarters shifted to Kottayam, took the initiative to start a college in Calicut. It is still a mystery who first floated the idea to start a college in Malabar (was it Fr Shabore, or Fr Romeo Thomas or Fr William?) but it was Fr Hormice who was entrusted with the mission. Fr Theodosius became the first Principal.

I did not get a chance to visit Devagiri till the beginning of 1965. Shortly before, three of us, Fr Joseph Paikada, Fr Mathew Chalil and I, had been sent to Madras to pursue our degree studies in Loyola College. Therefore, I never got a chance to see Fr Theodosius in action as Principal. It remains as a great disappointment in my life.

I met Fr Theodosius for the last time in August 1962. The principals of the CMI colleges – Fr Theodosius from Devagiri, Fr Gabriel from Irinjalakuda and Fr Victorian from Thevara – had come to Bangalore for a principals' meeting. They spent an evening with the Dharmaram community. All of them addressed us. Of course, Fr Theodosius' speech was the most impressive. My vague recollection is that he spoke about the CMI vision of education which we had inherited from our founder, Blessed Chavara. We never thought that this luminary would be eclipsed so soon thereafter.

In the early days of September 1963, it was flashed in Dharmaram that Fr Theodosius was suffering from cancer and that he had been taken to the Vellore Medical College. Those were days when we had no access to news of any sort – no newspapers or radio. Our only source of information of what was happening outside was the weekly abstract of news broadcast over the sound system set up in Dharmaram.

By the beginning of November 1963, we had a visitor who had met Fr Theodosius in the Vellore Medical College Hospital: Fr Columbus. He gave us a detailed and graphic account of the condition of Fr Theodosius, how composed he was when he was informed that he was in the final stages of cancer and that death could come any day.

Finally, we had the tragic news on November 10, 1963; Fr. Comisius, Rector of Dharmaram College, announced over the sound system that Fr. Theodosius had died of cancer at Vellore and that the burial

would take place on the following day at Mannanam. For most people at Dharmaram, his visit there was a vague memory, but for people like me it was a personal loss.

I am winding up this brief note with the comment: Of course his academic record was most impressive — on August 22, 1944, he passed B.A. Hons. degree from Madras Presidency College with three awards: the 'Sankaracharyar Prize' for being first in the University; the Makintosh {McIntosh?} Prize' for standing first in the Presidency College, and the 'Ind Prize' for being first in the paper on Shakespeare. He was an outstanding principal. What, however, his students and colleagues cherish most is his kind-heartedness. His fellow priests among the CMIs remember his commitment to preaching the Word of God and conducting Religious services in the remote parishes in Malabar whenever he got a chance.

My obeisance to my hero!

Watch your marching steps, said Father

Lt. Col. K. V. PARAMESWARAN*

To go on a fishing expedition on a track long forgotten and fish out influencing thoughts and issues that occurred more than half a century ago is indeed a tall call. There, however, was an issue which left its indelible mark on my personality which I have not shared with any one so far. Somewhere through my second year degree, the College authorities gave their tacit approval to elect Lakshmanan as President of the College Union. As you know, political polarisation hadn't yet made inroads into the campus at that time. As none else dared to challenge the candidate who enjoyed the backing of the College authorities, a few of us got together and decided to sponsor an opponent. N.C. Michael was picked as our candidate. Willy-nilly I happened to be in the forefront of the campaign.

Canvassing went on with so much zeal that as the election day drew nearer, the favoured candidate and the authorities as well knew that they had a tough fight in had. Two days before the election date we printed a notice without meaning any malice whatsoever. I was one among the four or five signatories.

On the penultimate day, just as the day scholar bus came into the portico and trhe staff and students alighted, God knows how or why, some pushing and pulling and mild skirmish ensued. I have a vague feeling that some member of the staff unwittingly also got pushed around in the scuffle. Of course, in a matter of seconds, everything was brought under control. But the damage was already done.

The event was blown out of proportion. Even to this day, I do not know if the event was stage managed or spontaneous. By the end of the day, a committee was going into the episode with a mandate to fix responsibilities. I do not remember if Michael was suspended but others, including me, were advised to stay out of classes. In a day or two, the committee concluded the enquiry and found malice and blasphemy in a couple of words in the notice and fixed the responsilbility for the skirmish and the charged atmosphere -- enough to threaten the discipline of the college--on us. We knew that the hardliners in the committee were adamant on our dismissal. They opined that getting rid of a few rotten apples was in order for maintaining overall and lasting discipline.

Fortunately, the Principal was not on their side. Though he did possess a colossal figure enough to dwarf anyone of us and a stubborn countenance, he also owned a large heart. To cut the story short, after some deliberation, it was decided to deal with us rather leniently with the Principal himself accepting the responsibility for our good conduct in future. That is my impression.

As a consequence, we were summoned to his office. What followed was even worse. I was terrified by his look and the lambasting that followed was chilling. In the end, he advised us "to make something out of our life". Behind his angry outburst, perhaps, was also anguish at the few youths at the threshold of their lives charging recklessly towards becoming wastrels. We were happy in a way though his dressing down was hard as we escaped impending dismissal which, many had concluded, was in order.

What followed was still more worthy of note. Immediately following the summons and what followed thereafter was our class on Shakespeare which the Principal himself was taking. In the process of conducting the class, at a particular point, he looked at me or in my direction and said, "Of what use is it if you gain the whole world but suffer the loss of your soul?" I felt it was meant for me. I did take notice of the statement then and in later life used it with good effect, too, to score a few points in discussions and talks.

In a way I admit my upward march started then. Our NCC unit, of which I was by then the Sargeant, was adjudged the best in the march past, sports and cultural activities. The Principal was very happy,

** Col. K.V. Parameswaran was the first graduate of Devagiri to be commissioned in the Army.*

though I suspect, if he adequately showed it in his reaction to the news. I became the selected candidate for that year's Republic Day Parade in Delhi and shortly afterwards went on to get the President's Commission in the Army, again another first for the College.

I was indeed thrilled and went to the Principal with the news of my selection. His happiness could be seen on his face and told me "March on and watch your steps." He had not forgotten the election episode. Whilst in the Army, whenever Madhu (the late Col P Madhavan, VrC) and I met, the discussion almost always used to culminate at something about our Josephian days and would never end without remembering Fr Theodosius and his handling of *King Lear* for us, amongst other interactions.

The election episode resulted in the suspension of all election through general voting. I understand it was done through voting by electoral college consisting of various secretaries of associations, who were elected by fellow students. C.P.Unninanu Nair was the first beneficiary of this system brought about by our apparent misdemeanour. I was Secretary of the Economics Association. A. Shankaran and Unninanu were contesting for next year's Union secretaryship. Unninanu never asked for my vote. Being good friends, he might have taken it for granted. Shankaran did. Both being my friends, I really did not know which way to go. The Principal's advice not to suffer the loss of soul came to my mind. My vote went in favour of Unninanu and he won the election by ONE vote! I believe the pattern of election by electoral college continued for quite some time.

ദേവഗിരിജ്യോതി

ഫാ. ഡോ: ചെറിയാൻ കുനിയന്തോടത്ത്*

ഓർമ്മയിലൊരു സൂര്യനാളതുല്യം
ഓരോ മനസ്സിലും മിന്നി നില്പൂ!
വന്ദ്യൻ തിയോഡോഷ്യസ് ജ്ഞാനദീപം
സിന്ദൂര രശ്മികൾ തൂകി മന്നിൽ..

വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം സ്വർഗ്ഗമാകും
വാടിയിലേക്കു പകർന്നുയർന്നു
നീരാളി പോലവേയാഞ്ഞു പുല്കി
നിർദയമർബുദം വന്ദ്യഗാത്രം!

ആരുമാ രൂപം മറക്കുകില്ലാ,
ആരിലുമാ സ്നേഹം മായുകില്ല;
ദേവഗിരിക്കൊരു ജോതിയായി
ഭൂവിതിൽ സൗഹാർദ്ദ രശ്മിതൂകി...

എത്രയോപേർക്കു പ്രസാദമായി
ഏവർക്കു സ്നേഹ പ്രകാശമായി
മങ്ങിയ രൂപത്തിൽ ഭാസുരാഭം
മായാത്ത സ്നേഹത്തിൻ മന്ദഹാസം!

കൈപിടിച്ചെത്രയോപേരെയാണാ
കമ്രപ്രഭാവൻ പിടിച്ചുയർത്തി!
സ്വപ്നത്തിൽ പോലും നിനച്ചിടാത്ത
സൗഭാഗ്യമല്ലയോ നേടി ലോകം!

ആംഗലസാഹിത്യ മണ്ഡലത്തിൽ
ആദിത്യ ശോഭ പകർന്നു നൽകി...
ആകാരമല്പമിരുണ്ടതെന്നാൽ
ആത്മീയശോഭ നിറഞ്ഞു നിന്നു!

ആകാശം താഴെയിറങ്ങിവന്നു
ആ രൂപം കണ്ടു നമിച്ചു നിന്നു!
ആരുമേ കൺമുൻപിൽ നോക്കി നില്ക്കേ
ആ രൂപം മാലാഖ പോലെ മിന്നി!

ആശിസ്സിൻ പുഷ്പം വിടർത്തിയേകി,
ആശ്വാസമാർക്കും പകർന്നു നല്കി
ആ ഗുരുഭൂതന്റെ ക്ലാസ്സിലാർക്കും
ആയുസ്സിൻ മൂല്യം തെളിച്ചുകാട്ടി..

ആ ഗുരു ജോലിത്തിരക്കിലാഴ്കേ
ആത്മീയ ശക്തി വളർന്നു വന്നു
ആദർശമാവ്യക്തിഭാവമാർന്നു
ആശാമയൂഖങ്ങൾ തൂകി നിന്നു....

ആയുസ്സിൻ മദ്ധ്യത്തിൽ രോഗവക്രം
ആ ഗാത്രം വേഗം വിഴുങ്ങിയല്ലോ!
ചുക്കാൻ പിടിച്ചന്നു തോണി നീക്കി
ചേതസ്സാൽ ഭരണം മികച്ചതാക്കി!

നല്ലൊരുകാലം കലാലയത്തിൻ
നേട്ടമായെന്നാരുമോർത്തിടുന്നു
ഏതു പ്രതിസന്ധിയാകിലും താൻ
എപ്പോഴും നേരിട്ടു സൗമ്യമായി!

ആർക്കുമാ വ്യക്തിത്വം ശക്തിയായി
ആരിലുമേകി പ്രസാദപൂരം!
ആകയാലിന്നും തെളിഞ്ഞു നില്പൂ
ആ രൂപം ദീപ്തമായ്ത്തന്നെ മുന്നിൽ!

ദേവഗിരിക്കിന്നുമാ മഹാത്മൻ
ദീപ്തമാം തേജസ്സായ് മിന്നിടുന്നു,
എത്രയോവത്സരം പോയ്മറഞ്ഞു
എന്നിട്ടുമാരൂപം ജ്യോതിപോലെ!

*കവി, ഭാഷാചരിത്രഗവേഷകൻ. ഏറെക്കാലം ദേവഗിരി കോളേജിലെ മലയാളം വകുപ്പ് അധ്യക്ഷൻ. ഒപ്പംതന്നെ കുടുംബദീപം മാസികയുടെ പത്രാധിപരും.

മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ആൾരൂപം

പ്രൊഫ. മാത്യു കെ. കാപ്പൻ*

തിയോഡോഷ്യസച്ചനെപ്പോലെ സമുന്നതനായ ഒരു വ്യക്തിയെ വിലയിരുത്തുവാനുള്ള യാതൊരു യോഗ്യതയും എനിക്കില്ല. അതിനാൽ വളരെക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും സഹപ്രവർത്തകനുമായിരുന്ന ഞാൻ എന്റെ അറിവിലുംഅനുഭവത്തിലുംപെട്ട ഏതാനും ചില കാര്യങ്ങൾ മാത്രം രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ്.

വാസ്തവത്തിൽ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ ഒരു ബഹുമുഖപ്രതിഭതന്നെ ആയിരുന്നു. പുറംലോകം അറിഞ്ഞതിന്റെ പതിന്മടങ്ങ് മഹത്വം അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. ഒരു മാതൃകാദ്ധ്യാപകൻ, ബുദ്ധിജീവി, വാഗ്മി എന്നീനിലകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്നെ ഏറ്റവും ആകർഷിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്യാദൃശ്യമായ മനുഷ്യസ്നേഹമായിരുന്നു. സർവ്വമനുഷ്യരെയും തന്റെയുള്ളിൽ സംഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുമാറ് വിശാലഹൃദയനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു എളിയ പുരോഹിതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ദൈവസ്നേഹത്തിലും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു നയിച്ചിരുന്നത്. ആ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ അനുഭവിച്ചറിയാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെന്നുള്ളനിലയിൽ എനിക്കു അദ്ദേഹത്തോട് വലുതായ കടപ്പാടും നന്ദിയുമുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നിർണ്ണായക കാലഘട്ടത്തിൽ ആ വന്ദ്യപിതാവിലൂടെയാണ് കാരുണ്യവാനായ ദൈവം എന്റെ മേൽ അനുഗ്രഹ വർഷം നടത്തിയതെന്ന് ഞാൻ ഉറപ്പായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

1952-56 കാലത്ത് പാലാ സെന്റ് തോമസ്സ് കോളേജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോഴാണ് എനിക്കു അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായത്. അന്നദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്ന് അവിടെ നിന്നും വിലയേറിയ മുത്തുമണികൾ ശേഖരിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവയ്ക്കുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവ് അപാരമായിരുന്നു. ഷെയ്ക്സ്പീയർ നാടകങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ അവയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുമായി അദ്ദേഹം താദാത്മ്യപ്പെടുകയും തികച്ചും നാടകീയമായി അവരെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളെ അവരുടെ തന്നെ സ്വരത്തിലും ശൈലിയിലും

*ദേവഗിരി കോളെജിന്റെ
ആദ്യകാലം തൊട്ടേ
ഇംഗ്ലീഷ് വകുപ്പിൽ
അദ്ധ്യാപകൻ, വാഗ്മി.

ഗവർണർ വി.വി. ഗിരി 1962-ൽ
ദേവഗിരി കോളേജ് സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ

അവരുടെ വ്യക്തിത്വം തുറന്നുകാട്ടുന്നതിൽ തിയോഡോഷ്യസച്ചനുള്ള പാടവം അന്യാദൃശമായിരുന്നു. ഈ വലിയ കഴിവു മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസുകളിൽ നിർനിമേഷരായി എല്ലാവരും നോക്കിയിരുന്നത് ഞാൻ ഇന്നും ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്.

വാസ്തവത്തിൽ ഈ അദ്ധ്യാപന ചാതുരിയുടെ രഹസ്യം വെറും ഭാഷാസ്വാധീനമോ പാണ്ഡിത്യമോ മാത്രമായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളോടുണ്ടായിരുന്ന ആഴമേറിയ സ്നേഹ വാത്സല്യമായിരുന്നു. ഒരു അദ്ധ്യാപകനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഏറ്റവും വലിയ യോഗ്യതയും ഇതുതന്നെയെന്ന് പിൽക്കാലത്ത് എനിക്ക് ബോധ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി.

പാലാ കോളേജ് വിട്ടതിനുശേഷം കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ കൂരാച്ചുണ്ട് വച്ചാണ് ഞാൻ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. അദ്ദേഹം അവിടത്തെ പള്ളിയിൽ ഒരു പ്രസംഗത്തിനായിട്ടുവന്നതായിരുന്നു. വലുതായ സ്നേഹവാത്സല്ല്യങ്ങളോടെ അദ്ദേഹം എന്നോട് കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ നടത്തി. ഞാൻ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി നടക്കുകയാണെന്നു അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ പ്രശസ്ത വിജയം നേടിയ സ്ഥിതിക്കു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലതെന്ന് എനിക്കുതോന്നുന്നു; ഞങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ട് ഒരു കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചു പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എപ്പോഴെങ്കിലും അങ്ങോട്ടുവരിക, ഞാൻ അവിടെയുണ്ടായിരിക്കും." ആ കൂടിക്കാഴ്ച എന്റെ ജീവിതത്തിൽ തികച്ചും നിർണ്ണായകമായ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. പിറ്റെ ദിവസം തന്നെ ഞാൻ ദേവഗിരി കോളേജിലെത്തി തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെ സന്ദർശിച്ചു. കോളേജ് കെട്ടിടങ്ങൾ കണ്ട ശേഷം യാത്ര ചോദിക്കുന്നയവസരത്തിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞു: എനിക്ക് അച്ചനോടൊപ്പം ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലിചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. അതിനു പ്രത്യുത്തരമായി അദ്ദേഹം എനിക്ക് അവിടെയൊരു ട്യൂട്ടർ ജോലി വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ആ കൊല്ലം തന്നെ

ഞാൻ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ച് ദേവഗിരിയിൽ താമസമാക്കി.

അക്കാലത്ത് എന്റെ ഭാര്യ വടകരയിൽ ഒരു സ്ക്കൂളിൽ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അവർക്കു ദേവഗിരി സ്ക്കുളിലേക്കു ട്രാൻസ്ഫർ കിട്ടുന്നതിനു മുഖ്യകാരണം തിയോഡ്രോഷ്യസ് അച്ചന്റെ ഇടപെടൽ ആയിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീട് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഞാൻ ഇത്രയും എഴുതിയത് ആ വന്ദ്യ വൈദികന്റെ അപാരമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ആഴവും പരപ്പും സൂചിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ്. അന്നൊക്കെ ഞാൻ ധരിച്ചിരുന്നത് എന്നോടു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ഇത്രമാത്രം കരുണയും സ്നേഹവും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത് എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്ത് എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞത് ദേവഗിരിയിലെ എല്ലാ സഹപ്രവർത്തകരോടും വിദ്യാർത്ഥികളോടും ഏതാദൃശമായ സ്നേഹമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത് എന്നാണ്. ഉദാത്തമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ആൾരൂപമായിരുന്നു ഫാദർ തിയോഡ്രോഷ്യസ്. ക്രസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിലേക്ക് ആണ്ടിറങ്ങുകയും അതായിത്തീരുകയും അത് എല്ലായിടത്തും പ്രസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു ദൈവദാസനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പിന്നീട് പല അവസരങ്ങളിലും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം കുടിയേറ്റമേഖലകളിലേക്ക് യാത്രചെയ്യുവാനുള്ള സുവർണ്ണാവസരങ്ങളും എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ ക്രിസ്തു ഭഗവാനൊടൊപ്പം യാത്രചെയ്യുന്ന പ്രതീതിയാണ് എനിക്കുണ്ടായത്. ഈ അനുഭവങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തു ആത്മീയപാതയിലൂടെ മുന്നേറുവാൻ എനിക്കു സഹായകമായിത്തീർന്നു.

പുണ്യചരിതനായ ആ മഹാത്മാവ് ഏതോ മാരകരോഗത്തിന് അടിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണന്നുള്ള സത്യം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് വൈകിയാണ്. അക്കാര്യം ഉറ്റസുഹൃത്തുക്കളോടുപോലും അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പോലും അദ്ദേഹം താൻ താലോലിച്ചു വളർത്തിയ സ്ഥാപനത്തിന്റെ നന്മക്കു വേണ്ടി അക്ഷീണയത്നം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു അതിന്റെ ഭാഗമായി 1959-ൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദ കോഴ്സ് ആരംഭിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ഞാൻ ജോലി രാജിവച്ച് ആ കോഴ്സിൽ ചേർന്നു. പിന്നീടുള്ള രണ്ടു കൊല്ലക്കാലം വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലാസ്സിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടാ യി.

പല അവസരങ്ങളിലും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം കുടിയേറ്റ മേഖലകളിലേക്ക് യാത്രചെയ്യുവാനുള്ള സുവർണ്ണാവസരങ്ങളും എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴൊക്കെ ക്രിസ്തു ഭഗവാനൊടൊപ്പം യാത്രചെയ്യുന്ന പ്രതീതിയാണ് എനിക്കുണ്ടായത്.

ഫൈനൽ പരീക്ഷക്കു ശേഷം എന്റെ റിസൽട്ടിന്റെ കാര്യത്തിൽ എന്തോ പ്രശ്നം ഉണ്ടായതായി എനിക്ക് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ഓപ്പറേഷനുശേഷം ശയ്യാവലംബിയായിരുന്നിട്ടും തിയോഡ്രോഷ്യസ് അച്ചൻ പാലക്കാട് ബോർഡ് മീറ്റിംഗിൽ പോവുകയും എനിക്കു പ്രശസ്ത വിജയം നേടിത്തരുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ ആ വിവരം അന്നുതന്നെ കോളേജിലേക്ക് വിളിച്ചറിയിക്കുകയും ഉണ്ടായി. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി എനിക്കു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിൽ പുനർനിയമനം കിട്ടുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം നടന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ഭാവി അവതാളത്തിലാവുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് എനിക്കു സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഒരു ഗോഡ്ഫാദർ ഉണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം വലുതായ ആത്മവിശ്വാസവും ധൈര്യവും ഉത്തേജനവും പകർന്നു നൽകി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ രോഗം മൂർഛിച്ച് അദ്ദേഹം വെല്ലൂർ ആശുപത്രിയിൽ അഡ്മിറ്റായി. ആ ദിവസങ്ങളിൽ അവിടെ ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനും അനുഗ്രഹം യാചിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിനു ശേഷം മാന്നാനത്ത് ചെന്ന് സംസ്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. എല്ലാവരും പോയതിനു ശേഷം ആ കുഴിമാടത്തിനരികിലിരുന്നു അദ്ദേഹം വഴിയായി ദൈവം എനിക്കു തന്ന നിരവധിയായ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നന്ദിപറയുകയും ഏതാനും കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ അവിടെ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മേൽ പറഞ്ഞ സംഭവങ്ങൾ നടന്നിട്ടു അരനൂറ്റാണ്ട് പിന്നിട്ടെങ്കിലും പഴയ ഓർമ്മകൾ എന്നിൽ പച്ചയായി നിൽക്കുന്നുണ്ട്. തിയോഡ്രോഷ്യസ് അച്ചനുശേഷം വന്ന പ്രിൻസിപ്പൽമാർക്ക് ആ ഔന്നത്യത്തിലേക്ക് എത്താൽ കഴിയാതെ പോയി എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. കാരണം, പിന്നീടുള്ള കാലങ്ങളിൽ കോളേജ് അന്തരീക്ഷം സംഘട്ടനങ്ങളും സമരങ്ങളും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. തിയോഡ്രോഷ്യസ് അച്ചന്റെ കാലത്ത് ഉഗ്രരൂപിയായി ഉയർന്നു വന്ന പല സമരങ്ങളെയും സ്നേഹാർദ്രമായ ഒറ്റ വാക്കുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിലംപരിശാക്കിയിരുന്നു. ഉദാത്തമായ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ കരവാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഉയർത്തിയിരുന്നത്. അതിന്റെ മുമ്പിൽ പിടിച്ചു നിൽക്കുവാൻ പ്രതിലോമശക്തികൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇന്നു ദേവഗിരി കോളേജ് മഹത്വത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ തലഉയർത്തി നിൽക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ തിയോഡ്രോഷ്യസ് അച്ചന്റെ ആത്മാവിന്റെ അദൃശ്യസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്ന് ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്നും അനേകായിരങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ കെടാവിളക്കായി ആ പാവനാത്മാവ് വെളിച്ചം പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിരാജിക്കുന്നു.

Eminent personality

C. MADHAVAN*

I joined Devagiri College in June 1957 for the two-year degree course of Madras University and took my degree in Mathematics in March 1959. Fr Theodosius was the Principal and Fr Reynolds the Vice-Principal and warden of St Joseph's Hostel where I was lodged. The college was predominantly residential with four hostels and a common mess. Day scholars were very few. The days I spent there were the golden days of my youth.

Fr Theodosius was a well-built man with a tall and imposing figure and a smiling face. He was a powerful and most efficient Principal. I have not seen such an eminent Principal in my life. He was an important member of the Syndicates of Madras and Kerala Universities. In short, he was actually an institution by himself.

He took English prose for us and while holding the class he would walk around the platform and ask us questions by calling out our nicknames. He used to call me "Sandow Madhavan".

Whenever we approached him with any problem, he would face it with a smile and solve it on the spot. He understood student psychology very well. He never punished anyone but maintained strict discipline inside the classrooms and on the campus. He played a major role in moulding us and was mainly responsible for our achievements in life. He used to attend the hostel parliament in which I was the Speaker. He was most affectionate towards all of us, just like our parents and we cannot forget him in life.

During that period, Devagiri students excelled all other colleges in Calicut not only in the education field but also in the extra-curricular fields, such as sports, debating, the arts and literature, besides the Social Service League and NCC. They won the respect of the public.

Fr. Theodosius was one of the VIPs of the city and he was on the dais in all the important public functions in the city at that time.

During send-off meetings he told us: "You are the ambassadors of the College and you should spread the message of this College throughout the world." I hope we have succeeded in it. It was my ambition to send my three children to Devagiri and succeeded in it. My daughter did her M.Sc., my elder son his B.Com and the younger one his Pre-Degree course at Devagiri.

While leaving the College, Fr Theodosius issued me a conduct certificate in his letterhead as follows: "He is one among the best in the class as well as in the hostel, and I am sure that if he is placed in responsible position, he will satisfy all concerned." When I went to Madras for the final selection of ACIO-II in the Intelligence Bureau, the Joint Director who saw the certificate remarked: "How can a Principal issue such a conduct certificate?" I was selected, but eventually disqualified during police verification on the ground that one of my distant relatives was a Communist!

Later on, I joined the Kerala Police in 1962 as a sub-inspector and retired in 1955 as a Junior Administrative Grade Officer in the IPS. While in service, I could excel others in the batch and secure IPS and win both the President's Police Medals for Meritorious Service and Distinguished Service. I was the only one to get this honour in my batch of thirty officers. I think I lived up to the expectations of the Principal as revealed in his conduct certificate. His early death came as a shock to me and it took a long time for me to bear with it. I used to remember him every day in my morning and evening prayers.

*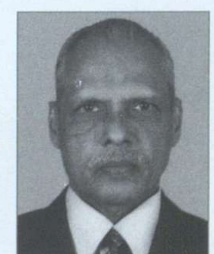

**Mr Madhavan, who was a student of Devagiri when the College was under the Madras University, saw to it that all his children went to the same College.*

Fr. Theodosius and the exercise of power and authority

Prof. P.K.G. VIJAYARAM*

A souvenir full of tributes can easily lapse into rigmarole of monotony and insufferable iteration. However, in the case of our revered Principal Fr. Theodosius, because of the very nature of his personality, this is not a likely risk. Fr. Theodosius was gifted with such a multifaceted personality that every single person who came in contact with him has a different facet to touch upon. As a towering, literally awe-inspiring presence, a most gifted Principal, a teacher with a marked histrionic talent that gave his drama classes a live-theatre experience, a history-of-the-language expert at the post-graduate level who could glide through syntax-and-etymology-related subjects with a ballet-dancer's poise and ease, a humane personality who was most charitable to the needy and indigent among students, a Principal who had imaginative sympathy for the youngest of the young, the unending list of his glories stretches on and on.

The key to his quintessential greatness as a human being, priest and Principal, however, was the way in which Fr. Theodosius wielded power and authority. Power and authority sat lightly on him: he almost intuitively recognized that power was the obscenest aspect of life on earth. Power, to many who wield it, is the most intoxicating of aphrodisiacs, and they tend to use it drunkenly, mindlessly, quite oblivious of the insensitivities associated with its abuse and application. The Mahabharata and the Bhagavad Gita, British writers like George Orwell and Aldous Huxley, European novelists such as Gunter Grass and Milan Kundera and Malayalam celebrities like Anand and O.V. Vijayan have expertly and extensively dwelt on the abuse and the misuse of power. With Fr. Theodosius power and authority were solely meant as instruments of student and human welfare. Some of the most famous of Fr. Theodosius' former students like poet Vishnu Narayanan Namboodiri and the deceased Dr. C.P. Sivadas have borne witness to his generosity and

Prof. Vijayaram, President of the Fr. Theodosius Memorial Committe, headed the Dept. of English, Devagiri College, longer than anyone else so far.

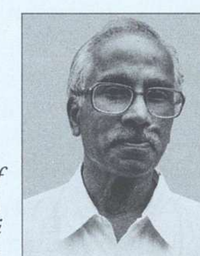

charity. In this context, I recall the immense debt of gratitude that poet, critic and distinguished academic the late Dr. R. Viswanathan too had expressed time and again to Fr. Theodosius. I made a deliberate choice of mentioning the three because for one, Vishnu Narayanan is quite unwell these days to offer an updated tribute, and R.V. and C.P.S. (as the other two were lovingly referred to) are no longer with us.

I recall very distinctly the manner in which Fr. Theodosius came to treat young lecturers like me who had just walked into the teaching vocation. He was not overbearing in the least, didn't throw his weight around; on the contrary, he was intimate and even amiable. The day I was drafted into service, after I had just reported to the Principal and signed in the register, Fr. Theodosius straightaway accompanied me to the P.G. library upstairs and instructed the then librarian,Mr Augustine, to show me the books. Informality marked his work-style. Fr. Theodosius had no problem 'saddling' me with ten hours of P.G. teaching out of seventeen hours a week with authors like difficult modernists such as T.S. Eliot, Ezra Pound and James Joyce as part of my 'workload'. He had confidence in a youngster like the twenty-one-year-old that I then was to send me to a final M.A. batch whose average age was close to thirty: there was in that class the 42 year-old, redoubtable P.V. Rajagopal who wielded chiseled Queen's English with elan and aplomb; over-35-year-old Raman Nambeesan (then A.E.O); Prabhakaran Nambiar (the present Colonel Ayilyath, several years senior to me). (Mr. P.V. Rajapopal—PVR—then went on to join Feroke College as Lecturer, became the toast of the College, and remained a bachelor till he breathed his last).

This confidence in the young was the source of Fr. Theodosius' strength. When in April of the first year of my teaching Fr. Theodosius had Kerala University Final M.A. (English) papers for valuation, the Reverend Father had the confidence in me to seek my service for awarding marks in that paper that had authors like T.S. Eliot and Yeats and Edith Sitwell, all quite unfamiliar to him since he had completed his post-graduation by the late 1940's (Devasya, hostel boy then, who is still alive, was witness to my work several days from 9 in the morning to 8. p.m. in Newman Hostel). Humility, Fr. Theodosius recognized, in the truest sense, was submission to the will of God. It is this perception of the true meaning of humility that drove Fr. Theodosius to regard his authority as just an instrument of service.

To the hordes and hordes of students and colleagues of Fr. Theodosius, he was truly a Principal and a half, a unique manifestation of all that is great and spiritually substantial in life. I bow in all humility and gratitude before his undying memory.

Every inch a King

N.C. JOSE

Rev. Fr Theodosius, a king, not with the usual glory of an ornamental hereditary head-dress, but crowned with the pre-eminence in a rare species of visionary teachers and heads of educational institutions.

The headline that I quoted from Shakespeare is a humble tribute to the great teacher who led us to the high portals of Shakespearean classics and the mysterious realm of literary bliss.

A man in brown with the stature of rustic roughness is still before my in my mind's eye. But the roughness melts away when he looks at you when you are in some kind of trouble.

"Mister, tell me what's your problem?" Then flows any kind of help, a timely quip with a pat on the shoulder, or a generous fund to pay your dues or a beaming smile that gently lifts you from the guilty thoughts of juvenile delinquency. He was filled to the brim with the milk of human kindness.

"The days of our youth are the days of our glory," wrote Lord Byron. When I retreat to the days of our campus glory, my mind calls back all the pioneer teachers of eminence that the 'devan' of Devagiri managed to assemble to refashion our youth.

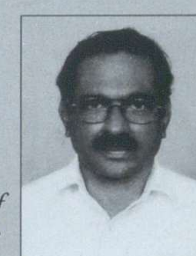

**Mr. Jose retired as Headmaster of St. George's High School, Kulathuvayal, his alma mater.*

God's abode and man's adobe!

Dr. J. V. VILANILAM*

It's in human nature to make much fuss about life. Sometimes I wonder if man has to make so much fuss about some things of which he knows next to nothing. Who would have thought of a native of Chengannur, a small village in the 1950's, would end up at a suburban hill in the city of Kozhikode one fine morning and disappear from there in a few weeks in search of Fortune?

As a young man he made some fuss about the future that stretched before him in Fuzzyland. You may say, Mr. Vilanilam (literally, Fertile Land) was in Fuzzyland. The College where he had been teaching English for two years was not sure if he should continue there because he had his own doubts about many things, and perhaps asked too many inconvenient questions. He was young and audacious, unready to take everything lying down! His questioning spirit was not good!

"The questioning habit is good for science students and science teachers, but not for English teachers," his teacher-colleague used to say. He got into too many situations offering him challenges and naturally he raised questions even when he knew that answers would not be forthcoming. Doubts filled his mind about the origin, course and consequence of human action. But such doubting Thomases were not welcome to his college management that was clear and doubtlessly sure of everything!

...

With a first-rank M.A. in English Literature from the largest university in India, and two years of teaching experience, it was my lot to roam around for a teaching job. Someone told me about a generous, gentle and compassionate man who saw the bottom of things at the very first glance. Wow! I decided to write to him about my circumstance. He asked me for some sample writings. I had published three magazine articles and penned the college anthem for the college that dispensed with my services! The article in the Fatima College magazine was "On the Art of Snuffing"; the third was written when I was in the senior year at St. Berchman's College.

**Dr. Vilanilam, who gave up teaching in spite of Fr Theodosius's gentle reproach, however returned to the profession as a communication expert, and later rose to become the Vice-Chancellor of the University of Kerala.*

Those were the days when even venerable people used to take snuff. Morality was not even remotely linked to tobacco use either nasally or orally! Important people used silver and gold boxes filled with golden tobacco dust, finely pulverized and scented. Yes, my job at Fatima was to demonstrate to the students some chemical experiment or other and explain the theories behind the practicals. For some valid reasons, the tribe of 'demonstrators' did not increase and today they belong to a "vanished species".

My article in the "Excelsior" (the S.B. College magazine) was based on the thesis that all human beings are different forms of carbon! A mock-serious article from an immature mind! (The Anthem written for the College that bade goodbye to me is still being sung with gusto by trained singers of the current generation, to the accompaniment of the orchestra. Not many students or teachers know or care to know about the man who composed that anthem and even tuned it! I've been lucky to be invited to this college for several functions where I had the good fortune of being thrilled by it.)

The articles I sent to the reverend Principal of Devagiri (God's Abode) were mildly irreverent in concept, though they were not, according to me, either linguistically imperfect or insensible. They made a lot of sense to me, for sure, although to others they might have seemed slightly irrelevant, irreverent, irrational, and impish, impudent or even devilish.

I had not published anything else in English or Malayalam at that stage in my life. I was slightly apprehensive about them because I was sending them to a reverend priest who headed the College where I was seeking a job. Will my churlish and cheeky articles offend him? Has he a sense of

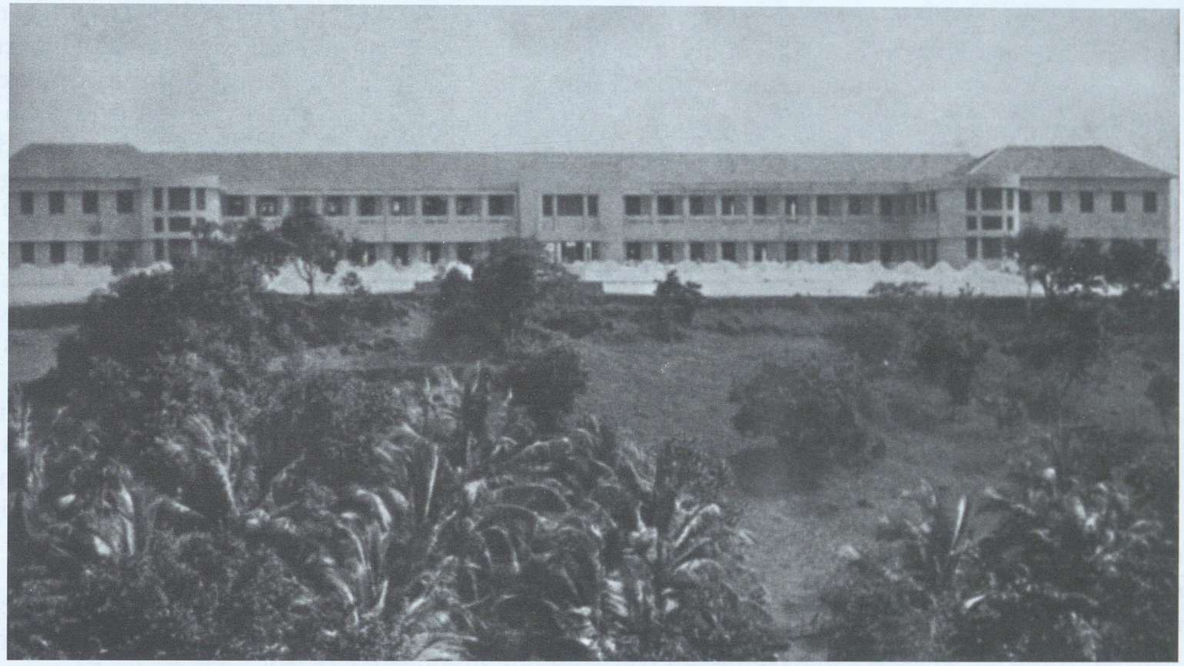

humour? My usual questioning habit "rose and shone" upon myself!

In a "couple of three weeks" I got a reply asking me to join duty when the College reopened. Like Samuel Morse, I exclaimed to myself: "What hath God wrought!"

I took the newly introduced train from Trivandrum via Chengannur to Ernakulam South where I changed to the one that took me to Calicut early in the morning. I walked up to the bus station that seemed deserted. There were not many for bus rides in those days; shanks' mare was more popular than other modes of transportation. Finally, I could get a bus to Devagiri. Someone showed me the hostel where the Principal and other priests were accommodated. I was graciously given a room for temporary use. I soon got ready for my meeting with the Principal.

Fr.Theodosius told me that the campus was growing, but there were only a dozen residential quarters and all of them were occupied. I had to find my own accommodation in the town. I was quite confident that I could rent a place somewhere in the town. Father Principal also told me that I had fifteen hours of teaching in a week, ten hours for the M.A. (I year), and five hours for the Pre-University section. Five hours of composition correction for the PUC. That would be really good, I thought. In a way, it was an honour for this young teacher to discuss interesting aspects of life and literature

with a small group of ten or twelve young men in a free and frank manner. There were no girls in any of the classes. The College was a male bastion--all students and teachers were male.

Regarding my accommodation, Fr. Theodosius and two or three of his colleagues (all in coffee-coloured cassocks) were really concerned. He sent word for Mr M. T. Emmanuel who, too, belonged to the English Department. I didn't quite know at that time why Mr Emmanuel was called. Mr Emmanuel came to the room in no time and greeted Fr. Theodosius who indicated digitally that he had something private to ask him. The two of them stepped on to the verandah and returned in a trice. Fr. Theodosius was happy--I could see from his face. He turned to me and asked:

"John, do you mind sharing Emmanuel sar's quarters until his wife returned after her assignment--that's two or three months?" He smiled meaningfully and waited for a reply.

"Of course, I don't mind," I replied.

"Then, the matter is settled. From today, you share Mr Emmanuel's quarters." How quick! "Meanwhile, you can continue your search for a suitable house in the town, and bring your wife," Fr. Theodosius continued.

Mr Emmanuel took me to his quarters, which had two bedrooms of which I occupied one. In his forced single-blessedness, he was "self-cooking" as his well-meaning neighbours, C.A. Augustine and his wife Rahelamma, used to tease him! I too was a married bachelor. We would get our meals from the "Fathers' House" or from some other house and were happy that our "self-cooking" was confined to bed coffee and late-night Ovaltine or Horlicks. My life in the quarters went uneventfully for a few weeks. We used to play cards or go for long walks during which we would visit houses that had the "To let" sign on their gates or front wall.

One peculiarity I observed was that many houses in the Calicut area in those days were constructed with a small loft, attic or top room which could not be called a "first floor". They were not two-storied houses. I was inclined to call them "one-and-a-half floored houses". We went into some of them but were not impressed. There was a lot of space outside, but very little space inside. But the more real problem was the lack of light in many houses that bore the "To Let" sign. Some of them were not convenient because there was no bathroom or latrine nearby. One had to tread at least a furlong in an emergency! Even otherwise, the water had to be carried in big buckets to the bathroom, which was not a well-constructed room, but a makeshift enclosure with thatched leaves. Womenfolk of the house will not like it. For various genuine and imagined reasons, we could not settle on any of the houses we saw. Most houses had compounds full of wild plants and shrubs with serpent coves hidden in them.

We would discuss the unsuitability of the houses whenever we went for short walks around the campus--the three or four of us, besides Mr Emmanuel, included: Mr K.G. Adiyodi, known throughout Kerala and India for his articles on the 'Poisonous Snakes of Kerala' (Adiyodi, who later on in life married from my Aunt's husband's family in

> I did not fully comprehend then why spiritual satisfaction was so important. But Father knew best. There are other considerations in life--more important than income, salary and dearness allowance. Spiritual satisfaction comes from your 'innards'. It is, in fact, your whole being. I pursued my own adobe without assigning proper value to what the Abode would offer me--with disastrous consequences.

Trivandrum, became a distant relative!). Then there was Mr Sekharan, who was the Physical Director (who happened to be my brother-in-law Andrew John's classmate; Andrew was Sekharan's counterpart in the Malabar Christian College). A third visitor who participated in the evening walk was Sukumaran K.T.* who enjoyed debating and controversies. I remember him as always winning in banters and indulging in scholarly expatiation of his points. Perhaps he was an early version of the "Argumentative Indian."

In the Department of English, my colleagues were: Mr T.K. Mani, Mr A.S. Balakrishnan, Mr P.K.G. Vijayaram and Mr Emmanuel. The HOD was Prof. Sivarama

**Dr. Sukumar Azhikode, before he change his name.*

Subrahmania Iyer. Fr. Theodosius, the Principal, was attached to the Department. (My Professor at St. Berchman's, Prof. C.A. Sheppard, who laid the foundation of my special liking for English, joined the team after I had left Devagiri. If anybody could predict the event at that time, it is doubtful if I would have left Devagiri, despite my Adobe.)

Well, I enjoyed the company of all my colleagues, but why did I leave? And my students had no gripes against me. I was in touch with some of my M.A. students--Nambisan and Kappen--for some time. Mr M. Radhakrishnan Nair of my PUC batch, who served the Kerala Bhasha Institute, helped me to refresh my links with Devagiri. It was his spirited persuasion that made me visit some of my old Devagiri colleagues and Calicut friends after my retirement as Vice-Chancellor of the University of Kerala.

When I found that my plans to bring my wife to Calicut were not successful (mainly because of a miscarriage she had) and my struggle to meet the expenses at two places--Chengannur and Calicut--was not quite successful, I started worrying about the future. As everyone knows, a private college lecturer in those days used to get a salary of Rs. 125 a month plus a Dearness allowance of ZERO! Fr. Theodosius was kind enough to offer me two increments more for my teaching experience. At Rs. 125, I was a single man, but at Rs. 135 I was a married bachelor! My Adobe, my nerve to collect hay and clay for building the bricks of my future, my adobe, was awake.

It so happened that a job in Madras came my way, although it was not a teaching job. I was offered a salary that was almost three times my salary at college. I was attracted by the glamour of the fourth largest city in India and decided to leave the profession I really liked.

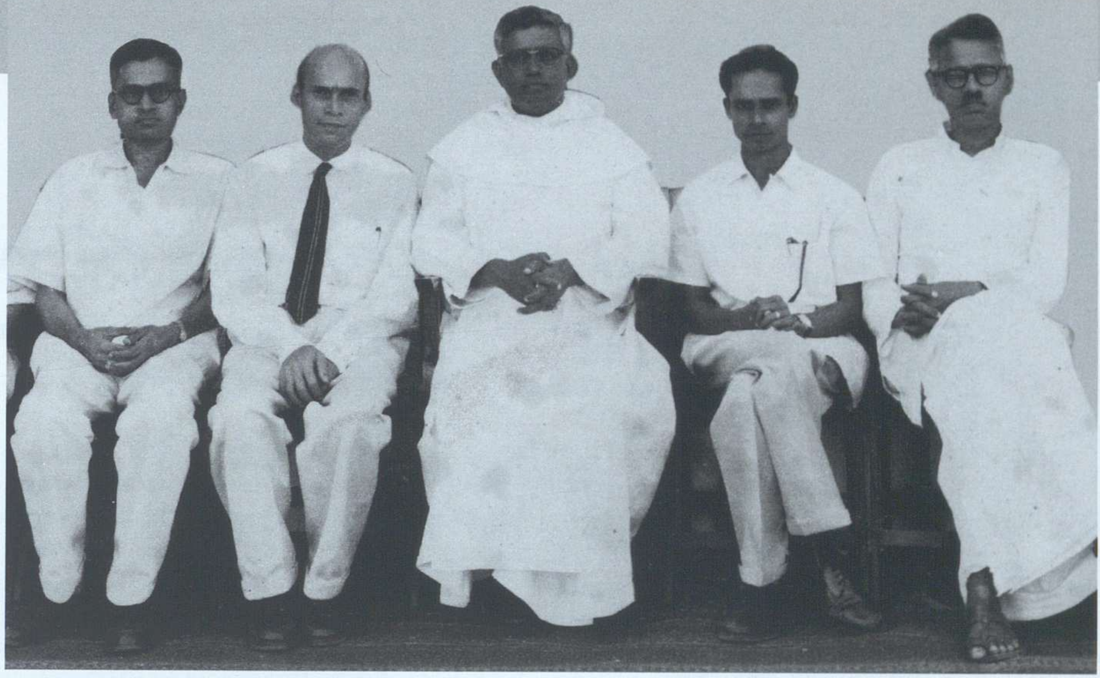

Prof. P.K. Achan, Prof. Sheppard, Shri. V.T. Alexander and Prof. Devasia Thakadiel with Fr. Theodosius.

When I met Fr. Theodosius and broached the subject, he was silent for sometime. Then, turning to me, he said softly:

"Life in a manufacturing organization will not bring you any *spiritual satisfaction* because teaching is in your blood. I have every reason to persuade you to stay on, but it is left to you."

I said: "Father, I have several responsibilities back at home."

What is spiritual satisfaction? I asked myself and thought that it was purely in the priestly realm!

He was right. I did not fully comprehend then why spiritual satisfaction was so important. But Father knew best. There are other considerations in life--more important than income, salary and dearness allowance. Spiritual satisfaction comes from your 'innards'. It is, in fact, your whole being. I pursued my own adobe without assigning proper value to what the Abode would offer me--with disastrous consequences. What did I really know about my own self? Next to nothing! Father Theodosius knew about me more than what I knew about myself. One gets wiser after half a century. Better late than never!

A mid-course correction in life did bring some relief; but had I listened to the Father, I would not have needed it at all. Well, that's life. Unpredictable, to say the least.

Long live the memories of the gentle, kind and sagacious Fr. Theodosius!

Tallest leader of movement

Dr. K. MADHAVAN KUTTY*

Every great movement in this world has been nurtured by some distinguished people and the progress of the world has been moulded by them. The great religions were nourished by these stalwarts. The Vedas and the Upanishads were explained and made people-friendly by Jagadguru Shankaracharya. The Ramakrishna Movement had Swami Vivekananda to lead it and Kumaran Asan popularized the philosophy of Sri Narayana Guru. The part played by the CMI Congregation in the establishment of education for the poor people of Kerala has been well-documented. This movement had some great leaders. But perhaps the tallest of them was Father Theodosius, who was instrumental in bringing the mission to Malabar and in its wake establish one of the best educational institutions in this part of the country.

The Sacred Heart College, Thevara, was started in 1944 and Fr Theodosius joined the college as a lecturer in 1944 and was elevated as Principal in 1947 and continued as Principal till 1952. In 1952, he went for higher studies to the United States of America. He took his Ph.D. degree from the Notre Dame University. He worked as Professor in St Thomas College, Pala, in 1955-56 and joined as Principal in Devagiri in 1956.

The seven-year period during which Father Theodosius was the Principal of St Joseph's College, Devagiri, was a glorious period of progress for this institution. In fact, he raised the institution by its bootstraps as it were and made it one of the finest institutions of Calicut, the town in which English education was started about 100 years earlier. Excellent buildings were built and an exemplary team of teachers was organized. In fact, some of the biggest names in Malayalam, English and other departments in Kerala during this period were staff members of Devagiri at some time or other. It was the Principal's special ability to attract a very cosmopolitan team.

This was also seen in the way in which he tried to help a large number of students by giving them monetary help to finish their studies. In fact, many people who had distinguished themselves in various fields have acknowledged the help and encouragement given by their Guru, and said that but for his help they could not have completed their education. In keeping with the philosophy of the CMI congregation, it was very characteristic that many of these beneficiaries were from all religions and communities.

The Calicut Medical College was started in 1957. The College started functioning in the Beach Hospital premises in the beginning. The place for building the Medical College complex was identified in Chevayur and was adjacent to the campus of St. Joseph's College, Devagiri. The building complex was completed in the re cord time of a year and we moved into the new campus. It was a Herculean task to fix up the laboratories, etc., in a record time. There were many deficiencies on the campus, including the shortage of drinking water. As the Professor in charge of arranging the shifting of our laboratories, it was my duty to arrange everything. The help and co-operation of the staff of St Joseph's College and Father Theodosius was extremely helpful and this friendship and co-operation continued till I left for the US as a TCM scholar. In fact, some of us even used to take our lunch in Dr. K. T. Vijayamadhavan's house on the Devagiri campus, because the campus was already organized.

Let us pay our homage to distinguished teachers like Father Theodosius and let us hope that these noble traditions would be continued in the years to come.

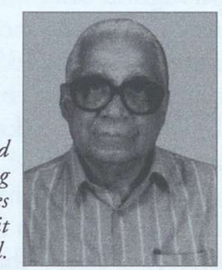

Dr. Madhavankutty had the rare hounour of heading all the Govt. Medical Colleges in Kerala—most of it as the founding principal.

A dharmic insight

V. VIJAYACHANDRAN, IAS *

* *V. Jayachandran retired as Health Secretary, Govt. of Kerala.*

Way back in 1968, I was writing to a friend of mine. Letter writing was still practised those days, the onslaught of email being decades away.The context led me to write about greatness and I wrote, though we read about great men it is rarely that we come across them. I went on to say that I have come across two great men in my life: one, a doctor heading a rare surgery department of a government medical college, not doing any private practice and going to the college on a bicycle, the only vehicle he could afford. The other was Rev. Fr. Theodosius. I didn't know why I called him great. I didn't have to explain it in that letter as it was about the doctor.

But the question why I put Fr. Theodosius in the company of great men continued to nag me.I knew he was great, my heart told me that. But when my mind tried to analyse the reasons, too many of them started crowding in, vying for the top place. Was it compassion, was it understanding of students' psyche, was it love, was it discipline or was it unerring intent on excellence? I remember an occasion in 1962 when, as the Chairman of the Students' Union, I approached him to plead on behalf of a delinquent student who was about to be punished. The incident had involved another priest-staff, who was aggrieved by it. One can imagine the pressure a situation like that brings on the head of such an institution. Neither I, nor the senior post-graduate students who were with me, expected any leniency to the erring student. But to our pleasant surprise, Fr. Theodosius said, 'Let me see what can be done"! And seeing he did, taking out the thorn stuck in the leaf, damaging neither.

At the launching of the Bangalore Chapter of Devagiri Alumni

I was lucky to be an inmate of Newman Hostel where he was the resident warden. He had to deal with the pranks and little misdemeanors of the inmates. But I have never seen him rebuking anyone. Discipline flowed out of his person and his presence itself was a great deterrent. A mild reminder was the maximum that would come out of his mouth. When

the newly built Tagore Hostel did not suit me, he had no qualms in accepting me back to Newman. Tears welled up in my eyes when, on my leaving the College, he issued me a special conduct certificate mentioning that I had shown leadership qualities as the Chairman of the Union.

But the greatest joy of all was his class. Many students of English Literature consider 'The History of Language' the toughest paper, as it does not have any 'pleasant' reading like poetry, drama or prose. But he would make the subject interesting with his examples and occasional jokes. By the end of the second term, we all had developed a keen sense of curiosity about the origin of words, the changes in the grammatical structure and the evolution of sounds and spellings. In fact, my interest in the subject became so abiding that later, when I was teaching English Literature at the graduate and post-graduate levels, I opted for it whenever I could. The interest in the evolution of language and the bits and pieces that lingered in memory stood me in good stead forty- eight years later when I began teaching the rudiments of Sanskrit to curious British and Europeans in Wales and the Czech Republic.

Devagiri was a young college those days. It had to compete with old stalwarts well established in the field. But it did not take long for the parents to recognize it as the premium institution. Academic excellence, exemplary management, good discipline and the beautiful campus had all contributed to it. No doubt, Fr. Theodosius was the person responsible. He rode like a Colossus over the academic scene of Calicut.

With these and similar memories coming to my mind, I still could not decide what made him a great man. I had to struggle with this question again a couple of years ago when the Devagiri Alumni of Bangalore selected me as one of the old students they were honouring and invited me to speak. I had started translating a book that explained the meaning of Shankaracharya's interpretation of Bhagavad Gita from Malayalam to English. The question of dharma with all its facets does come up there. Arjuna's dilemma arose because his dharma to his teachers and elders came into conflict with the dharma of a Kshatriya who had come to the battlefield to fight unrighteousness. The book I was working on distinguished between 'mukhya dharma' and 'gouna dharma', the latter being secondary to the former. The writer explained that it changes according to the situation, what is 'mukhya' becoming 'gouna' depending on the context. He gave the example of a teacher whose son is in the class and stated that in the class his dharma as a teacher is 'mukhya' and he has to ignore his dharma as a parent which becomes 'gouna'. It occurred to me that this is the key to explaining the greatness of Fr. Theodosius and said so in my speech.

He was a priest, a teacher, the principal of the institution and the warden of a hostel. Though primarily a priest, he would not allow that dharma to interfere with that of a teacher or principal. The non-Catholic students would always be on the look-out for any preferential treatment to the Catholics or any trace of his belief in his teaching or dealings. They could not find any. References to his priestly role, if at all, would be to make the class lively with a joke, very often at his own expense. For him the dharma of a priest became 'gouna' when he was teaching or administering the college. Again, as warden of the hostel, his role in maintaining discipline and looking after the welfare of the inmates became 'mukhya', relegating all the other dharma to the background. He was thus following the advice of Sri Krishna to Arjuna. I am not suggesting that he studied the Bhagavad Gita and decided to follow it. He might or might not have. But that principle was in his blood and that is what stood him out of the crowd and made him great. He set an example of an ideal administrator and teacher.

I join the many in paying 'pranaams' to this 'uthama purusha'.

The non-Catholic students would always be on the look-out for any preferential treatment to the Catholics or any trace of his belief in his teaching or dealings. They could not find any. References to his priestly role, if at all, would be to make the class lively with a joke, very often at his own expense.

Fr. Theodosius the mentor

Prof. NINAN THOMAS*

It was the farewell meeting of the final year B.Sc. students. Father Theodosius concluded his speech with a message quoting Thomas Arnold, 'Boys, wherever you are, let the world be better on account of you'. It was his oft-repeated favourite quotation from 'Tom Brown's School Days'. Rev. Fr. Theodosius was an exceptional Principal, for he spared the rod to challenge his students with words of wisdom and nobility of behaviour. As his student from 1956 to 1960, with my roles in extracurricular and academic activities, I had plenty of opportunities to interact with him closely. I am narrating below a few events treasured in my memory.

A retreat for the Catholic students is an annual programme conducted by every Catholic college. Its aim is to expose the students to the meaningfulness of their faith and foster convictions to renew them in their spiritual life. Attendance in the retreat was compulsory for Catholics in all Catholic colleges. However, in Devagiri it was only strongly recommended. In 1959 the College announced three days of retreat. The preacher was an elderly CMI priest. The theme of the retreat was the Christian virtue of forgiveness. In the retreat hall, the senior students chose the back seats. There were two large windows behind them opening to a passage. As the preaching continued, the seniors ran a programme teasing the old priest with a chorus of words and tone. It continued for a while. Then we felt a dark shadow behind the windows and someone whispered 'the Principal!'. The alternate programme-mongers froze. A silence which never prevailed in the hall before set in. We were convinced that the Principal had precisely identified the trouble- makers. Apprehension of impending punishment prevailed.

Pacing slowly, yet resolutely, he entered the hall, motioned the preacher to a chair and himself claimed the stage. He said that the management of the College provided us an opportunity to commit ourselves to a virtuous Christian life. The College did not compel anyone: we could exercise our choice. The aim of the retreat is to stabilize us in our faith with deep convictions. Then he held up the cowl of his habit and continued: "If I were not convinced about my faith, I would not have had this habit on me. You ought to be convinced about your religion." He stopped and left the stage. The preacher took over. To tell the truth, then I had the best retreat I ever had.

The final-year Zoology students connived to boycott an announced test paper. We were twenty hostellers and two day scholars. The hostellers decided to tell them that the date announced was two days after. This lie was detected and exposed by the head of the department when he questioned the day scholars. He suspended the class for a day and then reported it to the Principal. The Principal came to the class. He said that this was the most resourceful among the College's classes, for fourteen of the elected officials of the various extracurricular forums, including the general secretary of the Student Union, belonged to this batch. Yet, it behaved as the most undisciplined. He exhorted: "Let this incident be a great lesson in life. United we stand and divided we fall. Those who

**Prof. Ninan Thomas was in the first Degree batch from Devagiri. He was also the union secretary. He retired as HoD Zoology, Mar Ivanios College, Thiruvananthapuram.*

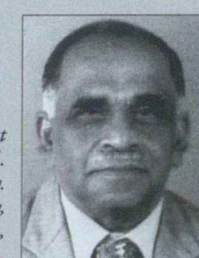

embrace lies are cowards, for they are afraid of the truth". Quoting from Shakespeare he emphasised: "Cowards die many a time, the valiant but once". He left the hall and gave permission to resume the classes. Those words penetrated our remorseful minds deep. Even after fifty years, those words are so alive and fresh in my mind. They served as deterrents whenever I attempted to tell a lie.

Sivadas Baby was my classmate. He died on Krusadai Islands, near Rameswaram, during our study tour. Dr. Joshua of Madras Christian College, Professor Vijaya-madhavan and I brought his body to Kozhikode, traveling continuously for more than thirty hours and braving many odds. When the body arrived in Devagiri at 11 o'clock at night, Fr. Theodosius was waiting at the portico with the College community. The body was taken to a room to unwrap and clean. Fr. Theodosius approached me and said: "You have done enough, now go and rest and we will take over". He directed a person to accompany me to warm food and a soft bed. Concern for people was his hallmark.

In May 1986, I was chosen to represent the Indian Catholic Church at the Federation of Asian Bishops' Conference—Bila 11. Standing up to address the international audience, I gratefully remembered Fr. Theodosius who selected me twenty seven years ago to represent the College in the debate competition of the University of Madras and for his words of encouragement and guidance. He had initiated me into a new trajectory in life which enabled me to reach where I am.

During my Devagiri days, one of the dignitaries who addressed us defined 'Devagiri' as the abode of gods and its head 'Theodosius' the gift of God. He explained how these are complementary. These complementary forces nourished the College and nurtured the students to their destiny.

He was an epitome of nobility. May his noble soul rest in eternal peace.

വരിക ഭവാൻ വീണ്ടും

ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേൽ*

ഒരു പുരോഹിതനിൽനിന്നും വിശ്വാസികളും പൊതുസമൂഹവും
എന്തെല്ലാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവോ,
അവയുടെയെല്ലാം.

ഒരുകലാലയാധിപനിൽനിന്നും അധ്യാപകരും അധ്യാപകേതര
ജീവനക്കാരും വിദ്യാർത്ഥികളും എന്തെല്ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നവോ,
അവയുടെയെല്ലാം,

ഒരു അധ്യാപകനിൽനിന്നും വിദ്യാർത്ഥികളും രക്ഷാകർത്താക്കളും
എന്തെല്ലാം കാംക്ഷിക്കുന്നുവോ,
അവയുടെയെല്ലാം,

ഒരു മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ മറ്റു മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ
എന്തെല്ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നുവോ,
അവയുടെയെല്ലാം,

നിരർഗ്ഗള അമൃത പ്രവാഹമായിരുന്നു ദേവഗിരി സെന്റ് ജോസഫ്സ്
കോളേജിന്റെ പ്രഥമ സാരഥിയായ
ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്,

അദ്ദേഹത്തെ ആരും ഭയപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ആരെയും ഭയപ്പെടുത്തിയില്ല.
അധികാരത്തിന്റെ പൊള്ളുന്ന ചൂട് ആരെയും അനുഭവിപ്പിച്ചുമില്ല.

സ്നേഹത്തിന്റെ കുളിർമഴയായി ബന്ധപ്പെട്ടവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ
നന്മയുടെ മുകുളം വിരിച്ച്
ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് അകാലത്തിൽ കടന്നുപോയി.

കുമാരനാശാൻ ഉപഗുപ്തനോട് യാചിച്ചത് ഞാനിവിടെ എടുത്തെഴുതി
അപേക്ഷിക്കുന്നു,

നമസ്കാരമുപഗുപ്ത, വരിക ഭവാൻ നിർവ്വാണ-
നിമഗ്നനാകാതെ വീണ്ടും ലോകസേവയ്ക്കായ്;
പതിതകാരുണികരാം ഭവാദൃശസുതന്മാരെ
ക്ഷിതിദേവിക്കിന്നു വേണമധികംപേരെ.

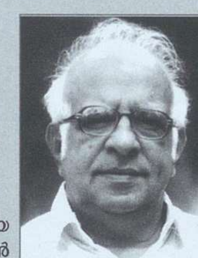

*പത്രാധിപരും ക്രൈസ്തവസഭാ നവീകരണവാദിയുമായ
മുൻ ദേവഗിരികോളേജ് അദ്ധ്യാപകൻ

A whisper in the breeze

M. KRISHNA KUMAR*

There is a whisper in the breeze
Compelling, urgent, incoherent,
Which makes you turn your head and look.
The stones are there and only
A vague emptiness whistles with the wind.

He who was with us
Is now dead
We who were his fold
Walk in circles bleating in the dark.

The hollyhock laughs and turns its head
With the girlish, crimson blush to meet
The morning passion of her love
But the wind goes by with never a look
whispering in the emptiness.
And moans for him who is gone.

The monkey gibbers in his cage
A shadow in his crazy brain
Of hands that once did feed...
"Where is he".....the wind
Shrieks in disappointed rage, finding tongues
In bars that cursedly confine.

He who was with us
Is now dead.
We who were his fold
Walk in circles bleating in the dark.

Here is only rock--but not water.
Where is the rock with the soft interior?
Which the wind once loved to embrace?
The wind does not like weaklings only rocks
Against whose stately form it can gambol and play,
But only rocks with soft interiors.

"Where are those lips eternal in their smile
The eyes that never narrowed in hatred or contempt."
Hysterical screams come off the telegraph wires
And hollow groans when pipes are tongues to windy moaning.

Poor wind like the monkey in the cage
And the stone beneath my feet
You search the hills and dales in vain
For they are the wrong places.

Wind, Wind, look into my black and sinful heart
Do you see three white dots?
OOOOOUUUUUIIIII
"Oui" is yes in French
"Dear wind, who caressed him on many a summer morning
He is there
And in many more hearts of different shades and colours".

For he who was with us
Is yet living
In our hearts and in our bleating
A flame to dispel the dark.

Krishna Kumar was in the 1963 M.A. Lit. batch and ace debator.

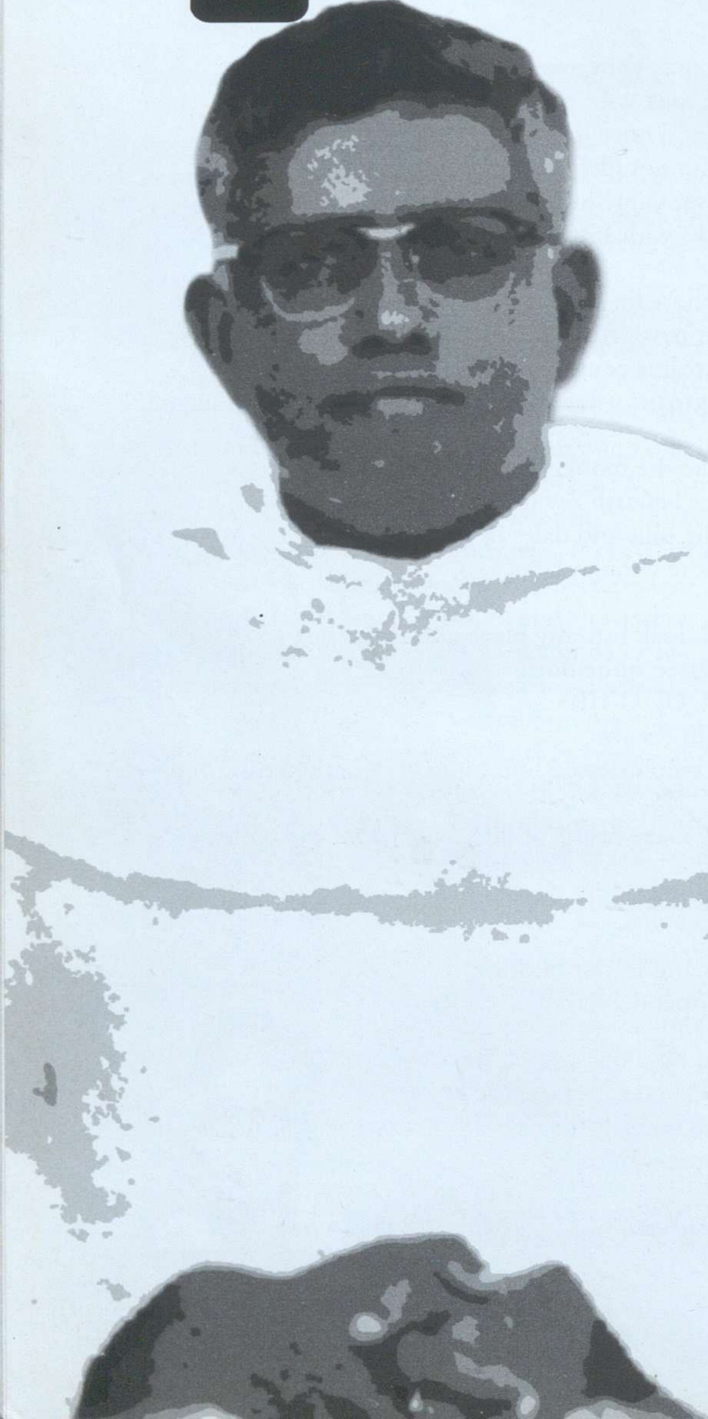

പുരോഹിതർക്കിടയിലെ പുരോഗാമി*

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

അത്യധികം വേദനയോടെയാണ് കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസലോകം ആ ചരമത്തെപ്പറ്റി പത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചത്. പലർക്കും അത് അവിശ്വസനീയമായിത്തോന്നിയിരിക്കണം. അമ്പതു കഴിഞ്ഞ ആ പുരോഹിതൻ ഉറവുവറ്റാത്ത ഊർജ്ജസ്വലതയുടെ പ്രതീകമായിരുന്നു അവർക്കെല്ലാം. താൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മണ്ഡലത്തിൽ നിസ്സീമമായ കർമ്മശക്തിയാൽ പുതുഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുകയും, സഹപ്രവർത്തകരിൽ ആത്മവിശ്വാസം പകർന്നു കൊടുക്കുകയും ചെയ്ത ചൈതന്യകേന്ദ്രമായിരുന്നു ദിവംഗതനായ പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്. ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ വിധാതാവെന്ന നിലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസ സാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ച അതുല്യസേവനം കോഴിക്കോട്ടു മാത്രമല്ല, കേരളത്തിലെങ്ങുമുള്ളവർക്ക് പ്രചോദനവും മാതൃകയുമായിരുന്നു.

കരുത്തനായൊരു മനുഷ്യൻ--അങ്ങിനെയൊരു ധാരണയാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി ആരിലുമുളവാക്കുക. ഒത്ത ആകാരം, ശിരസ്സുയർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള നടത്തം, ദൃഢനിശ്ചയവും വാത്സല്യവും വഴിയുന്നനോട്ടം, നിറഞ്ഞ നർമ്മബോധം ഇതെല്ലാം ആ മനുഷ്യന്റെ പ്രത്യേകതകളാണെന്ന് നൊടിയിടകൊണ്ട് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഏതു വിഷമപ്രശ്നവും എടുത്തിട്ടോളൂ, പ്രായോഗികമായൊരു പരിഹാരം അദ്ദേഹത്തിന് തരാനുണ്ടാവും; തന്നാലാവുന്നത്ര ഉപകാരം ചെയ്യാൻ ഉള്ള സന്മനസ്സും. ആ ഗാംഭീര്യത്തിന്നു പിന്നിൽ എത്ര ആർദ്രമായ ഹൃദയമാണ് ഉള്ളതെന്ന് ഒരിയ്ക്കലെങ്കിലും അറിയാനിടവന്നിട്ടില്ലാത്തവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ ഇല്ല. ദരിദ്രവിദ്യാർത്ഥികളെ കയ്യയച്ച് സഹായിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിരുന്നു. തന്റെ കീഴിൽ ശിക്ഷണത്തിനു വരുന്ന ഏതൊരാൾക്കും വേണ്ടി ഹൃദയത്തിന്റെ മാർദ്ദവമേറിയൊരംശം അദ്ദേഹം നീക്കിവെക്കുമായിരുന്നു. ആ വിശ്വാസമാണ്, തന്മൂലമുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങളാണ് കർശനമായ അച്ചടക്കം പാലിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ശിക്ഷയേക്കാളേറെ അനുരഞ്ജനത്തിലും ഭരണത്തേക്കാളേറെ സഹകരണത്തിലും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണ്. സഹപ്രവർത്തകർക്കും ശിഷ്യർക്കും

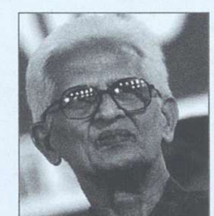

1963 ഡിസംബർ 8 ലെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അനുസ്മരണം.

എപ്പോഴും അഭിഗമ്യനും, നീതി നിർണ്ണയത്തിൽ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം നിഷ്പക്ഷമതിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഭരണകാര്യങ്ങളിലുള്ള പ്രാപ്തിയെ പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഈ അമൂല്യമായ സ്വഭാവവിശേഷമാണ് പ്രിൻസിപ്പൽ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സർവ്വസമാരാദ്ധ്യനാക്കിത്തീർത്തത്.

ഉടലിനൊത്ത സിദ്ധികളും സിദ്ധികൾക്കൊത്ത ശ്രമവും ശ്രമത്തിലെല്ലാം ഫലപ്രാപ്തിയും എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മനിരതമായ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഒതുക്കിപ്പറയാം. ആംഗലഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു ബിരുദം നേടിയ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്, "ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽനിന്നുമൊട്ടേറെ വിദ്യാധനം നേടിയ" ഒരു ഡോക്ടർ കൂടിയാണ്. ഭാഷാശാസ്ത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയവിഷയം. വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷവും യാതൊരു തയ്യാറെടുപ്പും കൂടാതെ എം.എ.ക്ലാസ്സിൽ വന്ന് അതിദുർഗ്രഹമായ നൂലാമാലകളുടെ കെട്ടഴിച്ചു തന്നുപോന്ന പ്രിൻസിപ്പൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഒരത്ഭുതമായിരുന്നു. എടുത്തു പറയേണ്ട മറ്റൊരു വസ്തുത, മലയാളം പറയുകയോ മലയാളിവസ്ത്രം ധരിയ്ക്കുകയോ മലയാളിയായിത്തന്നെ പെരുമാറുകയോ ചെയ്താൽ കലാശാലയുടെ മാനം ഇടിഞ്ഞു വീഴുമെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ ആ മഹാനെ തീണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നതാണ്. അരമണിക്കൂറിൽ കൂടുതലദ്ദേഹം ക്ലാസ്സെടുക്കാറില്ല. ശേഷം സാഹിത്യസല്ലാപമാവും മിക്കപ്പോഴും. താൻ ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഒരു പങ്ക് തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ടു തന്നെ ചെയ്യിക്കുകയും, അതു വഴി അവരെ കൂടുതൽ മൗലികമായ അന്വേഷണത്തിൽ തല്പരരാക്കുകയും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതി. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരീക്ഷാബാഹ്യങ്ങളായ അഭിരുചികളെ വളർത്തുക, അവർക്കു കായികവും മാനസികവുമായ ആരോഗ്യം നൽകുക, സർവ്വോപരി അവരെ നാട്ടിന്ന് കൊള്ളാവുന്ന പൗരന്മാരാക്കുക- ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ മുന്നിൽ വെച്ചുകൊണ്ടേ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വർഷം തോറും നടത്തിവന്നിരുന്ന കലോത്സവങ്ങളിൽ പണം കൊണ്ടും സഹകരണം കൊണ്ടും അദ്ദേഹം കാട്ടിയിരുന്ന താല്പര്യം ഇതിനു തെളിവാണ്. കലാലയഭിത്തികൾക്കപ്പുറം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം അവയ്ക്ക് നിലവാരവും സാഹിത്യലോകത്ത് പ്രാധാന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരാസ്വാദകൻ ആയിടയ്ക്കു പറയുകയുണ്ടായി: "സാഹിത്യപരിഷത്ത് അകാലനിദ്ര

ധർമ്മദീപം

ശ്രീധരനുണ്ണി*

ഗുരുവേ, നമസ്കാരം
താവക തൃപ്പാദത്തി-
ലൊരു മൺതരിയായി
മാറുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!
അറിവിൻ പാരാവാര-
ത്തിരമാലയിലെങ്ങാൻ
ഒരു ബുദ്ബുദമായി
മാറുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ.
അലിവിൻ ഗംഗാതീർത്ഥ-
സ്രോതസ്സിന്നടിത്തട്ടി-
ലൊരു വെൺ മുത്തുച്ചിപ്പി-
യാകുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ.
കൈവണങ്ങുന്നു ഞങ്ങൾ
നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെ
ദീപമായ് നിറവാർന്ന
നിസ്വാർത്ഥ സ്നേഹത്തിന്റെ
ദീപമായ് നിറവാർന്ന
സാന്ത്വനസ്വര മന്ത്രം.
കർമ്മ മണ്ഡലമായി,
ധർമ്മ ദീപകമായി,
പുണ്യസാന്ത്വനം തന്ന
വൈദികരുടെ ചിത്രം!
അന്തരംഗത്തിൻ തിര-
ശ്ശീലയിൽ തെളിയുന്നൂ
പുണ്യവാൻ തിയോഡോഷ്യ-
സ്സച്ചന്റെ തിരുരൂപം.
ആ നാമമെന്നെന്നേയ്ക്കു-
മെങ്ങളെയുണർത്താവൂ
ആ പാദപത്മത്തിങ്കൽ
സാഷ്ടാംഗ നമസ്കാരം.

** കവി. 1966–ൽ ദേവഗിരിയിൽ നിന്നും ബിരുദമെടുത്തു. ആകാശവാണിയിൽ പ്രോഗ്രാം ഓഫീസറായിരുന്നു.*

പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം, കക്ഷി ജാതി ദേശപരിഗണന കൂടാതെ സാഹിത്യകാരന്മാരെ ഒരു പ്ളാററുഫോമിൽ ഒന്നിച്ചണിനിരന്നു കണ്ടത് ധന്യയായ ദേവഗിരിയാണ്" എന്ന്. ആ കലോത്സവങ്ങളുടെയെല്ലാം പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രേരണ പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ ഉത്സാഹമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലായിരുന്നു.

സ്വതന്ത്രചിന്തയെ മാനിക്കാനും അംഗീകരിക്കാനുമുള്ള തന്റേടമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരു വിശേഷ ഗുണം. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെ വ്യക്തിയെ വിലമതിയ്ക്കാനദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ചിന്താഗതികൊണ്ട് തന്റെ കലാശാല അശുദ്ധമായിപ്പോകുമെന്ന ശങ്ക അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ധ്യാപകരുടെ പണിമുടക്ക് നടന്ന നിർണ്ണായകമായൊരു ഘട്ടത്തിൽ, ആ മാർഗത്തെ അംഗീകരിക്കാതെ, പക്ഷേ, അവരുടെ അവകാശവാദത്തെ സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് പത്രപംക്തികളിൽ സ്വാഭിപ്രായം തുറന്നെഴുതിയ കേരളത്തിലെ ഒരേ ഒരു പ്രിൻസിപ്പൽ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരുടെ ഇടയിലൊരു പുരോഗാമിയായ അദ്ദേഹം, പുരോഗാമികൾക്കൊരു പുരോഹിതനും കൂടിയായിരുന്നു.

ഇവിടെ, രാഷ്ട്രീയമായ പുരോഗമനമല്ല സൂചിപ്പിച്ചതെന്ന് എടുത്തു പറയട്ടെ. താൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിൽ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരേക്കാൾ വളരെയേറെ മുമ്പിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

അദ്ധ്യാപകരുടെ പണിമുടക്ക് നടന്ന നിർണ്ണായകമായൊരു ഘട്ടത്തിൽ, ആ മാർഗത്തെ അംഗീകരിക്കാതെ, പക്ഷേ, അവരുടെ അവകാശവാദത്തെ സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് പത്രപംക്തികളിൽ സ്വാഭിപ്രായം തുറന്നെഴുതിയ കേരളത്തിലെ ഒരേ ഒരു പ്രിൻസിപ്പൽ അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

ആദർശങ്ങളിലും പ്രവൃത്തിയിലും ലേഖനങ്ങളിലും പൊതുചർച്ചകളിലും അദ്ദേഹം തന്റെ ബലമായ വിശ്വാസം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു – ഇംഗ്ലീഷായിരിക്കണം ഇനിയും ഏറെ നാളേയ്ക്ക് നമ്മുടെ അദ്ധ്യയനഭാഷ. ഹിന്ദീവാദം ഉടലെടുത്തത് സ്വാതന്ത്ര്യസമരക്കാലത്തായിരുന്നു; അന്നത്തെ നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം ഗ്രാമസ്വരാജും. യന്ത്രസംസ്കാരത്തിനെതിരെ ബോധപൂർവ്വമായൊരു കരുനീക്കം തന്നെ അന്നു നടന്നു. ഇന്നോ? കഴിവതും വേഗമുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണം പരമലക്ഷ്യമായെടുത്തിരിയ്ക്കുന്നു ഭാരതം. ടെക്നോളജിയുടെ വികാസത്തിന് ടെക്നോളജിയുടെ ഭാഷയല്ലാതെ അന്യഭാഷകൾ സഹായകമാകാൻ ഞെരുക്കമാണല്ലോ. യന്ത്രസംസ്കാരത്തിൽ നിന്നു ഭാഷയെ അരിച്ചു നീക്കി ആവശ്യമായതു മാത്രം സ്വീകരിക്കുക എന്ന പ്ലാൻ ശുദ്ധഭോഷ്ക്കാണെന്ന് ആർണോൾഡ് ടോയൻബീയെപ്പോലുള്ള ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാർകൂടി ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് "ഇംഗ്ലീഷിനെ ഗളഹസ്തം ചെയ്യാൻ അല്പം കൂടി കഴിയട്ടെ" എന്ന് ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിൽ എന്താണൊരപാകം?

വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ സങ്കല്പങ്ങളിലുള്ള പരിവർത്തനത്തേക്കാൾ ഉപരിപ്ലവങ്ങളായ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകി കോലാഹലം കൂട്ടുന്ന നമ്മുടെ പതിവിന് ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് ഒരു വ്യത്യസ്തതയായിരുന്നു. ഒരുദാഹരണം പറയാം: തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടന്ന കോളേജധ്യാപകരുടെ ഒരു സെമിനാറിൽ പ്രൊഫസർ ഷെപ്പേഡ് പറയുകയുണ്ടായി: എം.എ. ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ താഴ്ന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചു പരിചയം നേടാൻ കൂടി അനുവദിയ്ക്കണമെന്ന്. "മാർച്ചിന് മുമ്പ് ഒരു ക്ലാസ്സും എടുക്കാൻ യോഗ്യതയില്ലാത്ത വിദ്യാർത്ഥി അടുത്ത ജൂണിൽ പരീക്ഷാഫലം പുറത്താവുന്നതോടെ ഏതു ക്ലാസ്സിലും പഠിപ്പിക്കാൻ യോഗ്യനാവുന്നത് എന്തു ജാലവിദ്യയാണ്?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. വേണ്ടത്ര ഗൗരവത്തോടെ ആ ചോദ്യം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് ഇതേ അഭിപ്രായത്തോട് യോജിച്ചിരുന്നു എന്നത് പ്രസ്താവ്യമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നാനാമുഖങ്ങളായ കഴിവുകൾ വളർത്തുവാൻ വേണ്ട എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളും നൽകുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്ന അദ്ദേഹം സഹപ്രവർത്തകരെക്കാളെത്രയോ മുമ്പിലായിരുന്നു!

കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള എണ്ണമറ്റ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, കോളേജ് വിട്ടതിനു ശേഷവും അദ്ദേഹമൊരു ബന്ധുവായിരുന്നു. അവരുടെ ധർമ്മസങ്കടങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പങ്കാളിയും ഉപദേഷ്ടാവും ശക്തികേന്ദ്രവുമായി വർത്തിച്ചു. അദ്ദേഹമുള്ളപ്പോൾ തങ്ങളാരും ഏകാകികളല്ലെന്ന ബോധം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആ വിയോഗത്തിൽ ദുഃഖിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ശിഷ്യരും സഹപ്രവർത്തകരും തന്നെ. അവർക്കെല്ലാം പറയാനുണ്ട് – "ഗുരോ, അങ്ങയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഞങ്ങളൊക്കെ കെല്പുള്ളവരായിരുന്നു. വാകമരങ്ങൾ രക്തബാഷ്പം പൊഴിയ്ക്കുന്ന ദേവഗിരിയിലെ ആ നടക്കാവിൽ, അങ്ങയുടെ പ്രാണൻ പോലണയുന്ന കാറ്റേറ്റുണർന്ന് പുതിയ കൂമ്പുകൾ ജലാർദ്രമായ കണ്ണു തുറന്ന് അങ്ങയെ നാളെ അന്വേഷിക്കും.

അഴലാലവ പറ–
ഞ്ഞീടുമന്യോന്യം നോക്കി
നിഴലായിരുന്നെന്നോ
സ്നേഹാധാരമാരൂപം?"

Cosmopolitan and visionary

Dr. A. RAMANATHAN*

I have been practicing Modern Medicine at Calicut for nearly sixty years and am perhaps one of the senior-most private practitioners still active in Kerala. The Calicut Medical College was established on the Mayaparamba hillock in 1960 and till that time the entire medical services were rendered by the few private practitioners available in and around Calicut.

The St. Joseph's College Devagiri was started in 1957 and my association with it can be traced to the period of construction started in 1955. My mind goes to the late Father Hormice with whom I had very intimate contact especially during the construction of the college with the campus almost desolate and shrubbery. I remember Fr Hormice keeping a small zoo on the campus too.

Fr Theodosius, who was in charge of the College, invited me to take over as Medical Officer for the staff and students of the College, including the annual medical check up for everyone in Devagiri. So my association with Father Theodosius is very intimate and they considered me as a family member. My close friendship lasted till his untimely demise during 1963. In fact, his friendship was so encouraging that I started a small clinic inside the College which worked for three days a week in the evenings. The clinic was run till the Medical College stabilized nearby.

During this period, I had personal contact with Fr Theodosius. The three qualities of Father Theodosius were (1) a true educationist who wanted his staff as cosmopolitan as possible, (2) ability to attract a good team from all religions and commu-nities, and (3) being helpful to all groups of students.

He can be considered as one of the founders of higher education in this part of the country, especially Calicut city. As you all know, the present St. Joseph's College has reached the top position in all aspects and it owes its greatness and cosmopolitan outlook to the great and visionary leadership of Father Theodosius.

May his soul rest in peace.

**Besides managing his own hospital, Dr. Ramanathan literally carries the Thyagaraja Aradhana Music Society in Calicut on his shoulders.*

Tributes to my mentor

Prof. K.P. BALAKRISHNAN*

I consider myself lucky to have been a student of Fr. Theodosius between 1961 and 1963 during his final years at Devagiri, and this world.

We were taught English Language and Literature mainly by three eminent scholars, namely the Principal himself, Oxonian Dr. Sivaramasubrmania Iyer and by Prof. Collin A. Sheppard.

It was only on completion of the M.A. degree course that I realized that in order to know clearly what English Language was all about, one should have at least a basic awareness about Old English of the Anglo-Saxon period.

Old English and Middle English were two of the nine papers we had to study.

We were taught Old English by Prof. Kappen. Old English, as you know, is an entirely different language from Modern English in spelling, grammar, pronunciation, sentence structure and confusing rules of declension. We, therefore, had a tough time with Prof. Kappen as what he taught us was quite unintelligible.

The Principal himself taught us Middle English. Middle English is more akin to Old English than to Modern English. When he teaches us, he sensibly presumes that we know almost nothing. So, he builds everything up from the basics in very simple language. Always with his subtle sense of humour and smiling face, his eyes searching for the attention of each one of us, he delves deep into the deepest roots of etymology of almost every word, explaining the changes each word had undergone in meaning, especially the widening or narrowing in meaning and usage as a result of gradual changes in syntax and morphology during the course of centuries.

**K.P. Balakrishnan did MA(English) at Devagiri during 1961-63. He served the English Depts. of the Sacred Heart College, Cochin -3, the Guruvayurappan College, Kozhikode, and the Payyanur College, Payyanur. He retired from Payyanur College and is settled in Calicut city.*

During his explanations, very often we used to get gems of invaluable language tips which helped us enter deep into the intricacies of Old English grammar and usage, especially correct formations of declension. Practically, he taught us both Middle English and Old English in a way we could easily assimilate.

In fact, it is from him and from Dr. A.S. Iyer that I learnt that in order to be able to explain complicated concepts with esoteric meanings in the simplest clear language possible without fumbling for apt words, one should have the highest command and mastery of language. In this respect, Fr. Theodosius was a superb master of the art of teaching.

Every now and then, he used to give us useful tips on correct modern usage and idioms. This is the way our Principal used to help us as our teacher and guide. In fact, he helped us re-shape our total personality.

Now let me turn to the gentleman in our Principal:

The late Dr. C.P. Sivadas was my classmate, sharing with me the same two-seater bench for two years during 1961-63.

After completion of our course in March 1963, Dr. Sivadas and I made a courtesy visit to Prof. Sheppard at his residence in Madras City. During the course of our trip by train to and from Madras Central, Sivadas told me a lot about our Principal: Sivadas had taken his B.A. in English Language and Literature from Brennen College, Tellicherry. Fr. Theodosius then happened to visit the College to inaugurate the English Literary Association. At the function, Sivadas made the welcome speech.

After the function was got over, Fr. Theodosius asked Sivadas where he was going to join for M.A. Sivadas told him that he was going to seek a job as he had no financial resources at all to go for higher studies. The Father told him that one P.G. seat at Devagiri would be reserved for him and that all his expenses would be met by the College. Later we learnt that there were several others like Sivadas on the Devagiri campus.

After announcement of our M.A. degree examination results, almost all of us were looking for placements. One day, quite unexpectedly, I received a telephone call from the Principal. He told me to meet him immediately with Sivadas. We both were given a letter addressed to Fr. Theobald, Principal of Sacred Heart College, Thevara, in an unsealed envelope. In this letter he told Fr. Theobald that we two be accommodated in the English Dept. of the College as we were his boys from Devagiri.

Within a couple of days, we joined the English Dept. of Sacred Heart College.

In the extensive college hostel compound, there was a small, beautiful and well maintained British type bungalow far removed from the hostel buildings. It was known as the sick house. The building got the name as formerly it was the place where hostellers were lodged when they fell ill until proper medical care was given to them. We both were given rent-free accommodation there with free water supply and electricity. Dr. Moosa A. Baker of the Commerce Dept., who later joined Calicut University and subsequently became a member of the Calicut University Syndicate, also joined us in Sick House. We three were given free food at the hostel mess with separate seating arrangement. We were amazed at the red carpet treatment thus given to us.

At Thevara, there were three batches of pre-university classes with a total strength of 240 students. Within a week after our joining duty, an English language proficiency test was conducted for all the pre-university students. After evaluation of the test papers, one hundred students were required to take special English coaching classes of one hour duration in the evening twice a week throughout the academic year. Fifty students were given to Sivadas and the other fifty were assigned to me. The college collected Rs. 5 from each student per month and the entire amount thus collected was given to Sivadas and me. Thus we each got Rs. 250 per month over and above our monthly salary of Rs. 150 plus dearness allowance. Where else on earth can we expect this kind of financial support from a college?

This is the way Fr. Theodosius used his influence to help his old students like Sivadas and me along with so many others elsewhere.

When we were his students, almost every day, he used to give us some useful and pragmatic advice. I still vividly remember what he once told us in our class. He told us: "Even helping a blind man across the road is a noble act of service indeed. Remember, this kind of service doesn't cost you anything at all."

He firmly believed in the axiom that a candle loses nothing of its light by lighting another candle. And the candle of guidance and empathy he lighted in me is still burning bright.

I hereby pay my humble tributes to my mentor and scholarly doyen Reverend Father Dr. Theodosius and to his reverential memory.

Devagiri after Fr. Theodosius

C.K.RAMACHANDRAN, I.A.S.

I had entered the portals of St. Joseph's Devagiri on a September morning in 1966, unhappy with myself and the world at large. Devagiri was not where I had wanted to study. I had been promised a seat in the hallowed Madras Christian College. Dr. Chandran Devanesan, the Principal, had promised to wait for my results to be declared. But then, some agitation led to delay in declaring the Pre-degree results, and the University of Madras closed all admissions after the first semester. I had thus to settle for a Calicut college.

My second disappointment followed. I had shifted from Guruvayurappan to Devagiri only to join the B.A. English course which they were starting that year. But when admissions were almost over, Devagiri informed the applicants that it was not starting B.A. English after all, as not many applicants were qualified in French, which was to be the subsidiary.

Rev. Fr. Melanius, the Principal, was a kind soul and was rather self-effacing in a noble way. The Economics faculty consisted of Rev. Fr. Columbus, Rev. Fr. Optatus, Messers Sebastian P. Joseph, Joseph Pulikkunnel and Jimmy Andrews. After Guruvayurappan, I found the Economics faculty a bit of a letdown, but, then, I had not come to Devagiri to study Economics.

I happened to be the only student in college to have opted for Sanskrit as the second language and felt pampered by the number of teachers who wanted to teach me Sanskrit. Shri. K.V. Easwara Warrier was my full-time teacher; occasionally when he would be away, Shri. Devasia Thakadiyel or Shri. V.A. Kesavan Namboodiri would take the odd class. I had to devise ways of avoiding the surfeit of attention from such distinguished faculty and once, when I had escaped to a corner of the library, I was caught by the Principal himself. That afternoon I discovered that beneath his mild exterior lurked a dangerous linguist who was looking for a prey to brush up his knowledge of Sanskrit!

The English faculty consisted of Prof. Sheppard, Messers P.K.G. Vijayaram, Jayendran, the two Emmanuels and the ebullient Rev. Fr. Ivans. But my brush with the English faculty was confined to the language paper and the occasional essay competitions.

The academic atmosphere in general had been disturbed with prolonged agitation by students, teachers and even the management. In addition, Devagiri was also affected by some court case involving Mr Pulikkunnel, which led ultimately to his leaving the institution. There were long spells of enforced holidays and my only regret was that I would have to go without the delicious mutton chops dished out for lunch by Cherian's restaurant in Devagiri Buildings.

I had to devise my own stratagem for survival. It consisted of systematically preparing for my MA English course, which was my ultimate aim, without worrying much about the Economics which I never wanted to study in the first place. That was when the *deus ex machina* appeared in the frail shape of Rev. Fr. Reynolds. He had a grouchy exterior but a heart of gold – although it was not easy to get close to his heart. His style was to pick up students to be mentored and I was one of the fortunate few who got into his list.

It was indeed a painful mentoring process, as I was to find out soon. He made me read authors whom, I am sure, I would have kept a respectful distance from. Reading was only half the ordeal – he insisted on me writing detailed reviews of those books, perhaps to ensure that I did not get away reading summarised versions! With time, I started turning out learned critiques of such classics as Milton's *Areopagitica* and Cardinal Newman's *Apologia Pro Vita Sua*. With time, there was a marked decline in the use of red ink. This went on for almost two years before I found out that my mentor was indeed making me cover the prescribed syllabus for M.A. English!

I conclude by recalling the one person on the campus who towered above all the rest and yet remained invisible. It was the late Rev. Fr. Theodosius whose name would be invoked by old timers from Professors to peons – sometimes with pride, often with anguish. I had joined Devagiri full three years after the premature passing away of that noble soul. Yet, not a day passed without some reference as to how he would have tackled an issue, how generous he was to someone or how Devagiri used to win laurels under his leadership.

The loyalty to his memory was fierce among his fan club and as an outsider to the club, I felt uneasy and a bit jealous. I sympathised with the new dispensation which must have felt an acute sense of insufficiency in being compared constantly with the great person. I then realised the true import of William Hazlitt's words: No man is truly great who is great only in his lifetime. The test of greatness is the page of history.

**J&K Cadre IAS officer, he was Chairman of Cochin Port Trust and Controller of Vikram Sarabhai Space Centre. He founded the Calicut Heritage Forum.*

Living memories of Fr. Theodosius

GEORGE MENACHERY *

There are two persons connected with the St. Joseph's College, Devagiri, who stand out in my memory after all these years – and in the memory of many, many others, as I have learnt. One is the incomparable teacher of English literature Dr. Sivarama Subramanya Iyer whose classes on Dryden and Pope and Addison and even Bacon and Spencer were a delight and an inspiration; and the other Rev. Dr. Theodosius, CMI, who enriched the staff of the college by roping in such supermen professors as Dr. Sivarama Subramanya Iyer and Professor C.A. Sheppard. Fr. Theodosius was for everybody – students and teachers and the Rev. Fathers and the non-teaching staff alike — just Theodosius Achan. He always used to bring to my mind thoughts of some of the stalwarts like Fr. Erhart, Fr. Fronier, Fr. Sequiera and such others at the St. Joseph's College, Thiruchirappalli, and other Jesuit colleges. In fact, I have always thought that he had a good deal of the Jesuit about him.

His very appearance commanded respect and admiration. A towering personality, literally and in every sense of the phrase, he was not less than six foot two, I think. And he had a physique to suit. He always went about erect and steady and had a voice to go with his build. His dark brown cassock added to his stature. Whenever I remember Fr. Theodosius it is the phrase "he was a Colossus among men" that comes to mind. He was a Colossus among teachers and principals and syndicate members too. As a founder principal his place is by the side of Fr. Palocaren of the St. Thomas' College, Thrissur, Fr. Proserpio of Mangalore, and other such. What is noteworthy in Fr. Theodosius is that he combined in himself the qualities of a great intellectual and *sahrudaya*, an excellent teacher, and a capable organiser and administrator. In his organisational ability, he reminds one of another CMI college-founder, Fr. Gabriel of the Christ College of Irinjalakuda. It was not mere brawn or physical appearance that made Fr. Theodosius a 'Great' but brain and heart, too, and a spacious heart at that.

** Retired HoD of English, St. Thomas College, Thrissur, Editor of the 'St. Thomas Christian Encyclopaedia of India' and General Secretary of the Church History Association of India.*

He took great interest in curricular matters, no doubt, building up the college to be a front runner among the venerable colleges of Calicut town and the Kerala University. But he was keenly interested in the extra-curricular activities of the students from the pre-degree level to the Masters level. I remember how he used to invite leading journalists, literary and cultural figures, to the college off and on and how he used to introduce talented students to such influential persons in order to find for them opportunities and openings. There were quite a few students whose careers in literature and sports owe much to this goodwill shown by Fr. Theodosius and it is heartening to hear many such students recalling with emotion their indebtedness to him unashamedly.

Among the literati who were thus brought to the college for various functions were N. V. Krishna Warrier, P. C. Kuttikrishnan (Uroob), Dr. K. R. Pisharody and many others. I may say that it was due to his loving pressure that I represented the college at one or two oratorical competitions in the city - one a Gandhi Memorial Oratorical Competition I remember, and fortunately I did not disappoint him as our team won the first prize on both occasions. Again he gave me chances to "shine" in various hostel and college functions. It was his loving encouragement and inspiration, and pressure I might say, that made me contest for the chairmanship of the College Union, although I lost the election by one vote to my friend and classmate Mr. Vijayachandran (IAS). When I had to leave the college at the end of my first year English M.A. and join the University College, Trivandrum, on account of family compulsions, it was with much reluctance that he permitted me to leave. And afterwards when he came to Trivandrum to attend the Syndicate meetings he used to enquire after me and visited my uncle (who was the district and sessions judge) at his house, where I was staying, more than once. When he had got the Syndicate's permission for the Loyola College to start the P.G. courses of MSW and MA Sociology, with no undergraduate courses in any subject, he took me along to the Loyola campus where he announced the good news to the Jesuit fathers. (As an educationist par excellence, he never bothered about differences of caste, creed, region, or congregation when it came to the question of granting permission to start institutions or courses.) These are instances of his attitude to his students whom he often treated as good companions, as I had noticed on occasion during my days in the college when he used to allow some of my senior Masters students to discuss administrative matters with him in almost a spirit of camaraderie in his hostel warden's office room.

The respect and affection his students had for him and the attitude of veneration of the public at large towards him were visible nowhere as much as at the funeral, the scale of which was something unheard of at that time. In reality the atmosphere brought to one's mind the Grammarian's Funeral. Indeed he was Theodosius – gift of God — to all of us.

Titan in cassocks

Lt. Col. P.N. AYILLYATH*

A titan in priestly habit with a perennial smile and steady steps moving along the corridor of the college, the hem of his cassock flaring left and right rhythmically and the students in classrooms in the sides taking furtive but adoring glances; that is the scene that flick through my memory and brightens up my mind when I remember Father Theodosius.

In our classroom (we were less than a dozen in number) he never made pedantic lectures but discussed with remarkable freedom of interaction whether the subject was Caliban, Cassio, Ophelia or Cordelia in equally felicitous language.

After post-graduation, I was teaching in the NSS College, Ottappalam. There was an unfortunate occasion in which I had to recommend the dismissal of a student from that institution. (It was perhaps a feckless action.) But I did not want to put an end to the student's studies and thereby ruin his future. I wrote to Father Theodosius narrating his background and requested him to admit the boy to St. Joseph's College.

Although it was in the middle of the year, the Father replied promptly granting my request. Instead of admonishing me for my hasty and feckless action in expelling the boy, Father Theodosius commended me on my broader outlook and concern for the boy's future. That is what he was—a heart brimming with the milk of human kindness; making every student feel that he had a special place in his heart!

Col. Ayillyath was at Devagiri as Mr. Prabhakaran Nambiar, a student of M.A. Eng.Lit.

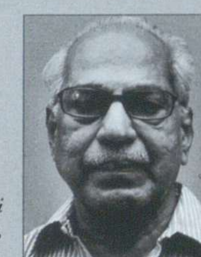

ആദരാഞ്ജലി

പ്രൊഫ. ദേവസ്യാ തകടിയേൽ*

ഗുണികൾക്കേറെ നാളില്ല
മന്നിൽ വാഴ്‌വെന്നു മുന്നമേ
നമ്മളോടുപദേശിച്ചു
ക്രാന്തദർശി കവീശ്വരൻ!

നിറയും കണ്ണുനീരോടെ,
നീറുന്ന ഹൃദയത്തോടേ,
ശരിക്കും നമ്മളാവാക്യ-
പ്പൊരുളിന്നു ധരിക്കയായ്!

നവംബർ മാസമേ, എത്ര
കണ്ണീരിന്നൊരു സാക്ഷി നീ!
നിനക്കു വേദനാമാസ-
മെന്നപേരേറെയുക്തമാം!

ഈ 'ദേവഗിരി'യിൽ പാരം
ലസിച്ച സുമതല്ലജം
വാടിക്കൊഴിഞ്ഞു പോയാരും
നിനയ്ക്കാതുള്ള വേളയിൽ.

അന്യർക്കു നന്മ ചെയ്തീടാ-
നാർ സ്വജന്മമുഴിഞ്ഞുവോ?
ആകൃതിക്കൊത്തതാം ചിത്ത-
മാരിലെന്നും വിളങ്ങിയോ?

സമദർശിതയാൽ, സ്നേഹ-
വായ്പാൽ, മാനസശുദ്ധിയാൽ,
വിനയത്താ, ലാരുനേടീ
സർവമർത്ത്യ സമാദരം?

ആ മഹാൻ "തിയോഡോഷ്യസ്സ്"
നമ്മെ വേർപെട്ടിരിക്കിലും,
നമ്മൾതൻ ഹൃദയത്തിങ്കൽ-
നിന്നു പോവില്ലൊരിക്കലും!

അങ്ങയെക്കാണുവാനന്ത്യ-
വേളയിൽ സ്നേഹചോദിതർ
ആ വിദൂരപ്രദേശത്തു-
മെത്തിയില്ലെത്രയാളുകൾ!

അങ്ങുതൻ ജീവിതം ഞങ്ങൾ-
ക്കെന്നും മാർഗ്ഗപ്രദീപമാം;
അങ്ങുതന്നുപദേശങ്ങ-
ളെന്നും കാതിൽമുഴങ്ങിടും.

ഉള്ളാലേ ഞങ്ങൾ നേരുന്നി-
തവിടേയ്ക്കാത്മശാന്തിയെ;
അർപ്പിച്ചിടുന്നേൻ കണ്ണീരിൽ
കുതിർന്നോരാദരാഞ്ജലി.

* ദേവഗിരിയിലെ മലയാളം
വകുപ്പിന്റെ ആദ്യ മേധാവി

Great man in every respect

Prof. M. P. NAMBISSAN*

My association with St Joseph's College started in 1959. I had just completed my degree course in mathematics from the Zamorin's Guruvayurappan College. I went to Devagiri to enquire about the M.Sc. course in Mathematics which was started that year. I met Prof. A. O. Kunhipaulo, the new head of the department, and was given a seat.

We were twenty students in all in the first M.Sc. class. Prof. M.O. Devassy, Mr P. P. Narayana Swamy, Mr K.Venugopalan, Mr V.T.Alexander, Mr V.C. Nair and Mr S.R. Mallan were the other teachers. Classes were fully engaged and I remember that we were not let off even to attend programmes like 'Kalotsavam'. Such was the dedication and discipline with which our teachers engaged the classes. Prof. Kunhipaulo was a hard taskmaster. At the end of the second year, three of our classmates were detained from writing the university examination. When we all pleaded for them, he agreed to conduct a second test for these students. Unfortunately, they again failed to secure the minimum pass mark and were not permitted to write the examination. (One of them was the son a Chief Justice.)

The Principal, Fr Theodosius, was a great man in every respect – personality, mind, speech and administration. I am deeply indebted to him for two major events which formed turning points in my life, the first of these being my appointment as a teacher in Devagiri.

A few days before the announcement of the M.Sc. results in 1961, I had approached Prof. Kunhipaulo for a conduct certificate. He said there was a vacancy in the department and directed me to meet the Principal. I met him the next day. When I entered his office, he asked me: "Mister, why have you come?" I said I had come to meet him on the advice of my professor.

He asked me whether I had applied anywhere else. I said 'no'.

"Do you want to work in any other field?" he asked me again.

"No," I replied. "If I am appointed here, I will go nowhere else," I added.

That was the entire interview. He then asked me to join duty the next working day. Thus I joined Devagiri as a Lecturer in Mathematics on Monday, June 19, 1961, a week before the formal announcement of the M.Sc. results. I still wonder why he chose me for the post at that time.

The second major event in my life was my selection to the post of NCC officer. In November 1962, Fr Theodosius called me and asked whether I was willing to become an NCC officer. I said I had not

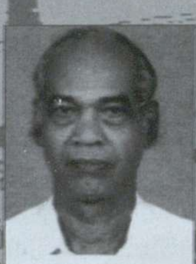

Retired head of the Department of Mathematics and present head of Devagiri Computer Centre

been in NCC as a student and had not even seen a cadets' parade. He said they would train me. I attended the interview at Trichur and got selected along with Mr M.K.Mathai of the Chemistry department. We were sent for pre-commission training in Madras during April-June 1963 and were commissioned as 2nd Lieutenants.

The NCC was incepted in the college in 1958 and had flourished under the able leadership of Prof. Sebastian P. Joseph in the 60's. We worked together for several years and I admire his dedication and officer-like qualities. Later on, I attended three refresher courses and nearly a dozen annual training camps. I could gain these rich experiences only because of the noble Fr Theodosius. I resigned from the NCC when I was selected for the one-year M.Phil. course at Kerala University.

I bow my head with respect and admiration before the memory of Rev.Fr Theodosius. I am proud of having been a student and then a teacher of St Joseph's College. When I was a teacher of St Joseph's, people outside Kerala also treated me with respect. There were several instances which made me proud of my college. The institution has given me much and I have given my college whatever little I could.

I retired from service in 1993, but, by the grace of God, I am still associated with the college management. To have been associated with this great institution for more than fifty years and with great men like Rev. Fr Theodosius is indeed a blessing which I value more than anything else inlife.

A saint among men, a man among saints

Dr. C. ASHOKAN NAMBIAR*

As a small boy just over 14 years, it was an awesome sight to look up to that colossus who stood head and shoulders above everyone else around him. I had come to join Devagiri College in the Pre-University course. My father accompanied me. The moment he saw us, I knew he made a quick assessment of us, and smiled to put us at ease and joked, "Mister, are you old enough to join college?", but added to my father: "We will take care of him, you may rest assured."

Kindness could be seen by the discerning eyes even when he stood there in all pomp and glory—a Lord of the ring and Master of all he surveys. The knowledge that he is in the office or the faint aroma of his cigar was enough to instill a sense of discipline and awe in everybody. The course was smooth, education a pleasure and campus life a stroll in the garden. Memories of my years in Devagiri bring a fragrant breeze of nostalgia. Years later they are sweeter as now one realizes how different it could have been!

In the second year, his image became larger as he stood there on the podium living and delivering the verses of *King Lear*. I am still able to recite them from memory and visualize the giant doing it. His quote from Mark Twain: "Wherever you are, let the world be a better place on account of your being there" reverberates in my ear even now. On looking back, it surprises me now that after listening to so many teachers over the years and in turn teaching several generations of students myself, how is it that I can remember most of what this magnificent person, our teacher, mentor and philosopher, Reverend Father Theodosius, uttered over 50 years ago?

As a hostel warden, his invisible presence was a stronger influence than the threats and punishments of many others to enforce order. He had a way with people—students, staff or the public. When you need a help there was no better place to go. The last time I was standing next to him was when he pinned a gold medal on my vest. That was the proudest moment of my life, more so as I didn't let him down. Two years earlier he had said: "You should walk into the Medical College from here" and now it was possible. I could see the twinkle in his eyes as he took the lapel – one of many moments when you could see him as a loving human being! A most fascinating person – a jewel which we lost prematurely!

**Consultant Cardiologist and former Head of the Cardiology dept., Medical College, Calicut. Dr Nambiar was the first student to bring first rank (in B.Sc. Chemistry) in the University to Devagiri.*

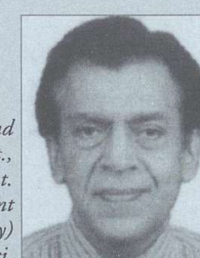

He took our worries away

Dr. T.P.V. SURENDRAN*

It was with much anxiety and trepidation that I walked into the camp office of St Joseph's College at Amalapuri in the city. The year was 1956 and I had just passed the SSLC from the Kadirur Board High School in Kannur District. The month was May and the college building on the Kaniyankunnu was still under construction. It had not yet been renamed Devagiri.

My mind was aflutter as I, escorted by my elder brother, walked in to the Amalapuri compound near the 4th railway gate. It was my first encounter with Christian missionaries. And as luck would have it, the first person we came across as soon as we entered the ashramam was a tall and hefty man in coffee brown cassocks. He had a book in his hands. When he learned about the purpose of our visit, the big man, who was none other than the Principal Fr Theodosius himself, directed us to the college office functioning there.

As we went through the motions of admission, we were confused about the selection of subjects. Should we take logic or go for Advanced English? Both were strange to me. Fr Theodosius, who was seated in the lobby, advised me to take English. "Don't worry Mister, it is my subject and I'm going to take the class for you." I felt comforted by these soft-spoken words. Later on, when he actually took *Julius Caesar* for us, we were convinced that he could make any tough subject simple and easy.

A couple of weeks after this meeting, in the rainy month of June, I started out from home with a bedroll and trunk, wearing newly stitched 'kalasms' for Kaniyankunnu. I was taken to the bungalow at Chevayur, which was our temporary hostel, where more than 50 students hailing from Ernakulam to Kasargod had been lodged. To meet and stay with the so-called 'Chetans' was another worry as I was told by people in my village of Pattiam that they were tough and difficult to deal with. I soon realized that they were indeed more peace loving than our own Kannur folk.

The college was under construction, only the ground floor was ready at the time of inauguration. We were taken to the college from the hostel on lorries. Within a few months we were shifted to the first floor of the college. Even though the facilities were limited, we did not lack in our lessons, as we had a distinguished array of great teachers, who worked as a team under Fr Theodosius. They included Fr Reynolds, Fr Hillarion, Fr Columbus, Mr Sukumar Azhikode, Prof. Devassia Thakadiel, Prof. P.K. Achan, Prof. M.O. Devassy, Mr Sebastian P. Joseph, Mr Jimmy Andrews, Mr K.T. Sekharan, Prof. P.C. Scaria, etc. Then came the popular teachers like Mr K. T. Vijayamadhavan, Mr Mathew Thamarakkad, Mr K.G. Adiyodi, Fr Marinus, Mr Thayatt Shankaran, Prof. A.O. Thomas and Mr Joseph Pulikkunnel. The administration was smooth under the able guidance of Fr Theodosius who treated everybody equally. Though he appeared reserved and serious, it was obvious he loved and cared for every one without any partiality or prejudice.

Devagiri was the last college in Malabar to be affiliated to Madras University and we were the first and last Pre-University batch from the College. I was really proud to belong to the first batch from Devagiri and felt fortunate to have been a student of Fr Theodosius, who was the first person from Devagiri I met.

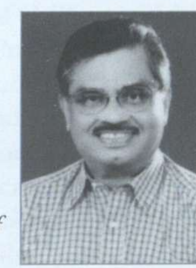

** Dr Surendran is Director of Leo Hospital, Kalpetta.*

In my grateful memory

Prof. C. A AUGUSTINE*

Very often, it is a matter of pride for one to remember one's past association with any great personality, however casual and silly that may sound to others. Here, I too have to record some reminiscences about a great man, who is none else than the late Rev. Fr. P. Theodosius Karippaparambil, the former Principal of St. Joseph's College, Devagiri, who is being honoured as a great educationalist, a learned teacher, and model Principal, and whose Centenary Year his friends in Kozhikode are now observing through publication of a Festschrift Volume. I knew him personally from my school days in the S. H. High School, Thevara, where Fr. Theodosius started as a Lecturer and later became Principal of the Sacred Heart's College. In 1951 when my S.S.L.C results came out he asked me "What next? Are you not joining college?" I replied, "Father, I love to. But you know my financial background!" He asked again: "Why don't you speak to Father Prior?... If you want I shall speak to him myself". Very Rev. Fr. Shabor was the Prior of the S.H. Monastery and the Manager of the College. In those days, the Prior of a Monastery was too high a person for me to approach. The very next day Fr. Shabor sent for me and when I met him, he had decided to help me and advised me to meet Fr. Stanislaus, the College Bursar, with whom he had arranged for my College admission and studies throughout. Fr. Shabor continued his interest and involvement in me and my well being all along his life. He was like a foster father to me. But for him I would not have become what I am today. Therefore, I can never forget Fr. Theodosius' timely mediation in my favour.

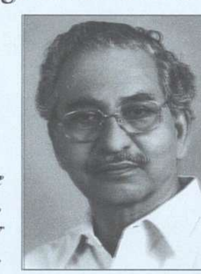

**The author retired from the Kerala University as Head of the Department of Library and Information Science in 1991, and thereafter functioned as Professor & Library Advisor in the Kerala Agricultural University until August 1995.*

While studying in the Sacred Heart's College, Thevara, for the Intermediate Course, I had the opportunity to sit in the classes of Fr. Theodosius. In a fairly large class combining all the first year Intermediate students of Groups I, II and III, for English language papers, he used to handle some classes. In those days, as Principal he used to handle some periods for every class at random. In my class, too, I remember Fr. Theodosius handling English Prose, some chapters of the text-book *Formative Ideals,* a selection of prose. Once it was the lesson entitled 'Animals in prison', a chapter from Pandit Nehru's *Autobiography.*

Fr. Theodosius always spoke chaste English rather fast. One sentence of Nehru which Father Theodosius recited with his special intonation comes to my mind: "Its solidity and imperturbability looked down upon me with the wisdom of a million years, and mocked at my varying humours and soothed my fevered mind". Nehru's feeling of proximity to the towering Himalayas over the Dehra Dun jail, where he was made to live for more than 14 years in the company of none else than some little animals like lizards and mice and pigeons, was depicted in the text. Father spoke this whole sentence in a single breath as is usual with him, but fully transmitting the radiating emotions of Nehru and his illustrious style and expressions.

However crowded a class was, Fr. Theodosius as teacher had the special ability and tact to maintain complete silence and ensure keen attention of all, which was only broken occasionally with his jovial laughter. Fr. Theodosius was very much loved and respected by all the students in the College. He could remember the names of individual students and call them by correct names. This gave the students a feeling of intimacy and personal love towards him.

Before I completed my Intermediate course, Fr. Theodosius went for higher studies in the Notre Dame University in USA. My memory goes back to those days when the college students made a fund raising and presented him a wrist watch on his departure. The students and staff in large numbers escorted him to the ship he was to travel from Cochin harbour, and an officer on board showed us around, including the berth that was allotted to the Father. This was the first time I ever saw the inside of a ship.

Years passed, and it was only Divine Providence that gave me the opportunity to work under Fr. Theodosius in Devagiri College as the Librarian. He had a decisive role in my appointment. Being a newly starting College, it was my responsibility to build up, organise and establish a College Library suited to its long-term goals and objectives. If I could fulfill this responsibility it was mainly with the direct guidance and overall supervision of Fr. Theodosius, especially in acquiring a class collection in English language and literature. From the beginning of the College he had plans to offer a PG course in English Literature.

In 1957-58 I had to be in the Madras University to undergo the post-graduate diploma course in librarianship. This was also the result of a proposal Fr. Theodosius made to Rev. L.D. Murphy, a member of the Madras University Syndicate who had visited Devagiri College as a

However crowded a class was, Fr.Theodosius as teacher had the special ability and tact to maintain complete silence and ensure keen attention of all, which was only broken occasionally with his jovial laughter.

commission. After coming back from Madras University I started reorganizing the College library and its service on more scientific lines. The Colon Classification scheme and Classified Catalogue of Dr. S.R.Ranganathan, the National Professor of India, were introduced and the book stock was totally recharged and a card catalogue system completed and installed for use within a responsible time.

In 1959, a batch of students from the University of California visited Devagiri College under the Wheat Loan Exchange Programme. When they were taken to the College Library, I introduced them to the Classification and Catalogue. Out of the six or seven students in the batch, two had chosen Library Science as their optional paper for graduate studies. They came across, for the first time, the Colon Classification Scheme and Classified Catalogue of Dr. Ranganathan put into practice, although they had heard of these as the most revolutionary idea in Library Science. On

the next day, when they addressed the College staff and students in the assembly hall, one of the foreign visitors spoke very highly about the College Library and their discovery there of the new methods that they could not see in any of the college libraries they visited in Kerala.

This remark was a very pleasant surprise for all, especially Fr. Theodosius. The very next day he came to the library and asked me questions about what was going on here which he was not in the know of. I explained to him everything and he very enthusiastically appreciated the endeavour. From then onwards, whenever an important guest is brought by him to the Library, he himself would start explaining that the library had employed the internationally famous Colon Classification Scheme and Classified Catalogue Code of Dr. Ranganathan and that there was a duly qualified College Librarian. I still love to remember those proud days in Devagiri under Fr. Theodosius.

But, I could not enjoy the privilege of his direct association for long because I had to join the University of Kerala service as Asst. Librarian in April 1961. Even this new appointment was in a way due to Fr. Theodosius' love and regard for me. Once, the Acting Vice-Chancellor, Dr. C.C. John, of the Kerala University, and the Registrar, Shri. A.M.N. Chackiar, made an inspection visit to the College. The Principal brought them to the library and from his words about me and my work they got interested in me as a potential hand for a vacant position in the University Library in Trivandrum. Finally, when I was selected for appointment in the Kerala University Fr. Theodosius very happily relieved me to join duty.

Fr. Theodosius used to visit me in the University Library and spend a few minutes at least in my cabin as and when he came to the University. At that time, the Kerala University Senate and the Academic Council used to meet in the University Library Hall. Also from 1962 onwards Fr. Theodosius was on the Kerala University Syndicate as a Member. In July 1963 I had to join the University of Delhi for my P.G. studies in Library Science. On 31 May 1963 my application for study leave came up in the Syndicate for sanction. Against strong opposition from some quarters Fr. Theodosius could see to the passing of the final resolution sanctioning me 'Deputation for Higher Studies'. He conveyed to me this happy news in the same evening. But in the next morning, both of us had a shocking and painful news from Carmel House, Alappuzha, that Rev. Fr. Shabor, the founder of Devagiri College, was called to eternity, one to whom both of us were highly indebted in our personal lives.

Fr. Theodosius was always very kind towards, and concerned about, all his colleagues and students, irrespective of their differences in positions, wealth or background. He always condescended from his heights to conquer the minds of the persons at his lower levels. Ralph Waldo Emerson once said, "a great man is always willing to be little". This statement is very true in my own case; Fr. Theodosius in all his greatness was as little as to sponsor a little case as that of mine.

കാരുണ്യത്തിന്റെ തൂവൽസ്പർശം

പി.സി. ഏബ്രഹാം*

ദേവഗിരി കോളേജിനെ പച്ചപ്പട്ടു പരവതാനി വിരിച്ച് സർവ്വതോന്മുഖ പുരോഗതിയുടെ ഉത്തുംഗ സോപാനത്തിലെത്തിച്ച പ്രഥമ പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്ന തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനിൽ പുണ്യശ്ലോകനും പ്രഗത്ഭനും പണ്ഡിതനുമായിരുന്ന ഒരു വലിയ മഹാത്മാവിനെയാണ് നാമെല്ലാവരും ദർശിക്കുന്നത്. ലാളിത്യത്തിന്റെ നിറകുടമായിരുന്ന അദ്ദേഹം എല്ലാവരിലും നന്മമാത്രം കാണുകയും കാരുണ്യത്തിന്റെ സാന്ത്വന സ്പർശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗംഭീരമായ ശബ്ദത്തിലും വാക്ധോരണിയിലും എല്ലാ പ്രവർത്തന രംഗങ്ങളിലും പ്രകടമാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അർപ്പണ മനോഭാവം, കൃത്യനിഷ്ഠ, ആത്മാർത്ഥത, ഭരണ നൈപുണ്യം, ഉത്തരവാദിത്വബോധം, കാര്യപ്രാപ്തി, ജീവിതലാളിത്യം, തിളക്കമേറിയ പെരുമാറ്റശൈലി, ആത്മവിശ്വാസം, നയപരമായ ദീർഘവീക്ഷണം, സ്ഥിരോത്സാഹം, ദൈവവിശ്വാസം എന്നിവയുടെ മകുടോദാഹരണമായി പ്രശോഭിച്ച ആ പുണ്യശ്ലോകൻ കോളേജിന്റെ വളർച്ചയിലും ഉയർച്ചയിലും അതീവ താല്പര്യത്തോടെ തിളക്കമാർന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് കാഴ്ചവെച്ചത്. പുരോഗതിയുടെ ചക്രവാളസീമകളെ എത്തിപ്പിടിക്കാനുള്ള ധീരോദാത്തവും ആവേശോജ്ജ്വലവുമായ ആദ്യകാല പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് സി.എം.ഐ. സഭാവൈദികരായ തിയോഡോഷ്യസ്, ഷാബോർ, ഹൊർമീസ് എന്നിവർ കൈകോർത്തു പിടിച്ചു കൊണ്ട് കാഴ്ച വെച്ചത്.

അദ്ധ്യാപകനായാലും വിദ്യാർത്ഥി ആയാലും രക്ഷിതാവ് ആയാലും മറ്റ് ആരാണെങ്കിലും ഏതൊരു വ്യക്തിയെയും ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രം കണ്ട് സംസാരിച്ചാൽ മതി ആ വ്യക്തിയെ ശരിയായ വിധം മനസ്സിലാക്കി അളന്നു മുറിച്ച് നെല്ലും പതിരും തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള അസാമാന്യമായ കഴിവായിരുന്നു തിയോഡോഷ്യസച്ചനുണ്ടായിരുന്നത്. കോളേജിലെ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും പേരും മാനസികാവസ്ഥയും വൈകാരിക പ്രശ്നങ്ങളും നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കി അതിസൂക്ഷ്മതയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു. കുടുംബനിലവാരവും സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയും പിന്നോക്കാവസ്ഥയും വിലയിരുത്തി മാതാപിതാക്കളോ വിദ്യാർത്ഥികളോ ആവശ്യപ്പെടാതെ തന്നെ മുഴുവൻ ഫീസാനുകൂല്യങ്ങളും മറ്റു സഹായങ്ങളും ആരുമറിയാതെയും ആരെയും അറിയിക്കാതെയും എത്രയോ കുട്ടികൾക്ക് നൽകിയിരുന്നു. പുവർസ്റ്റുഡൻസ് എയ്ഡ് ഫണ്ട് സംവിധാനത്തിൽ പകുതി ഫീസ് ആനുകൂല്യത്തിന് അപേക്ഷിച്ച ഒരൊറ്റ വിദ്യാർത്ഥിക്കുപോലും ഫീസാനുകൂല്യം നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. അന്നത്തെ പ്രീ യൂണിവേഴ്സിറ്റി മുതൽ പി.ജി. വരെയുള്ള ക്ലാസ്സുകളിലെ നിരവധി കുട്ടികൾക്ക് ഓരോ വർഷവും ഫീസാനുകൂല്യം നൽകിവന്നിരുന്നു. ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏതൊരവസ്ഥയിലും സഹായഹസ്തം നീട്ടാൻ ആ പുണ്യവൈദികൻ അതീവതല്പരനായിരുന്നു. തിയോഡോഷ്യസച്ചനിൽ നിന്നും ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള കാരുണ്യത്തിന്റെ തൂവൽസ്പർശം അനുഭവപ്പെടാത്തവർ ആരും തന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ല.

ആരെയും നീരസപ്പെടുത്താതെ, ശിക്ഷിക്കാതെ രക്ഷിച്ചു കൊണ്ട് തലോടി അവരുടെ മനസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ തട്ടത്തക്കവിധം സാന്ത്വനസ്പർശം നൽകി അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന് പരിവർത്തനവും പക്വതയും സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു ആ മഹാത്മാവ് ചെയ്തിരുന്നത്. കഴിവും മിഴിവും തെളിയിച്ചു കൊണ്ട് മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ ആ മഹാനുഭാവൻ തെളിച്ച ആദർശ പാതയിലേയ്ക്ക് പിൻതിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ സർവ്വവും നന്മയ്ക്കായി പരിണമിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ച മഹാപുണ്യശ്ലോകനെയാണ് തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനിൽ നാമെല്ലാവരും ദർശിക്കുന്നത്.

*ലേഖകൻ 1959 മുതൽ മുപ്പതുവർഷത്തോളം ദേവഗിരി കോളേജിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1970 മുതൽ സീനിയർ സൂപ്രണ്ടായിരുന്നു. 1989 ജനുവരിയിൽ വിരമിച്ചു. അനദ്ധ്യാപക സംഘടനയുടെ സംസ്ഥാന പ്രസിഡണ്ട്, കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി സെനറ്റ് മെമ്പർ എന്നീ നിലയിലും സഹകരണമേഖലയിലും ജീവകാരുണ്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും നേതൃതലത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു.

The colossus and gentleman that he was

K. KUNHIKRISHNAN*

Rev. Fr. Theodosius taught us Shakespeare's *Julius Caesar*, which was one of our text-books in English, Part I, for the B.Sc degree course. One stanza that he described in detail remains in memory even now after more than four decades. While describing Colossus, I still feel that he was explaining what we, his students, were feeling about our beloved Principal and teacher:

"Why man, he doth bestride the narrow world
Like a Colossus; and we petty men
Walk under his huge legs, and peep about
To find ourselves dishonourable graves".

He was colossal not only in stature but also in outlook. He was the warden of the Newman Hostel. I used to frequently visit two of my best friends in the hostel, P.T. Govindan Nambiar and K.P. Balakrishna Poduval in the evenings and often get into mock fights and land right in front of the warden. There was not a single occasion that Fr. Theodosius reprimanded us. Instead, he often laughed it away and at times offered chocolates from his pocket! The English lecture classes were common for all the BA/BSc degree courses and the classroom would have more than 240 students. There were two batches for other English and Malayalam lectures and we had the privilege of being taught by the best of brilliant lecturers like Prof. Vijayaram, who kindled and inspired interest in literature in our minds. There were also other illustrious teachers like Sukumar Azheekode and Thayat Sankaran who taught us Malayalam literature.

Fr. Theodosius used to conduct the lecture classes without any batches. All the students were to assemble in the assembly hall on the first floor. I can still remember *Julius Caesar* almost by heart because of the way Fr. Theodosius taught us in such an interesting manner, with references to almost all subjects under the sun and topical issues. He knew the names of each student and used to make fun of the back benchers, even as he was stern with those of us in the front benches with sudden sharp questions to find out whether we were really following

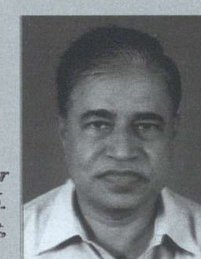

**Mr. Kunhikrishnan, who retired as Deputy Director General of Doordarshan, was at Devagiri from 1961 to 1965. A native of Payyanur in Kannur District, he now lives in Thiruvananthapuram.*

his lecture. Sneaking out from the Assembly Hall before the specified hour was not difficult and if someone did it, Fr. Theodosius would invariably notice it and make fun of the student in the next class! If we indulged occasionally in some mischief, he used to admonish saying that he would physically throw us out. It was not only *Julius Caesar* and Shakespeare that we learned from his classes, but about an array of other great writers and of contemporary literature and worldly matters, including politics. The knowledge and wisdom that he imparted to us are eternal treasures.

Outside the classrooms he was a real Guardian Angel. During my pre-university days, I was staying in the college quarters, with Dr. K.G. Adiyodi, who was my guardian. Fr. Theodosius used to take an evening walk along the road that girdled the hillock near the college quarters. If by chance, I crossed him and wished him, he would always stop for a second and say something. I remember an instance after I acted in a minor role in an English play, "The Bishop's Candlesticks," for the College Day. It was after several days that father met me. He stopped and called me and patted me to say that my acting was good and congratulated me. The next time he saw me in the Newman Hostel, he called me and friends to the Warden's room and gave us chocolates in good numbers, again with a favourable comment on my acting. When I bagged a prize for the literary essay competition for the College Day, the prize that I was given was that of someone else and I waited for my own, blocking the prize-giving ceremony. Some senior student pulled me away. I did not expect the Principal to take notice of it. But Fr. Theodosius had. A few days after the ceremony, he saw me on the verandah in front of the College office and summoned me to ascertain whether I had received my prize. A few weeks later, he motioned me to ask whether I had read the books I had got as present. I confessed that I had not and he advised me that I should!

Fr. Theodosius shines in our lives as a beacon light and an inspiration of a friendly guide and philosopher. Though he is not physically with us, evergreen memories that we cherish would ever remain with every one of the students whom he taught, as a gentle presence, as he taught us from Shakespeare's *Julius Caesar*:

His life was gentle; and the elements
So mixed in him that nature might stand up
And say to all the world,
"This was a Man!"

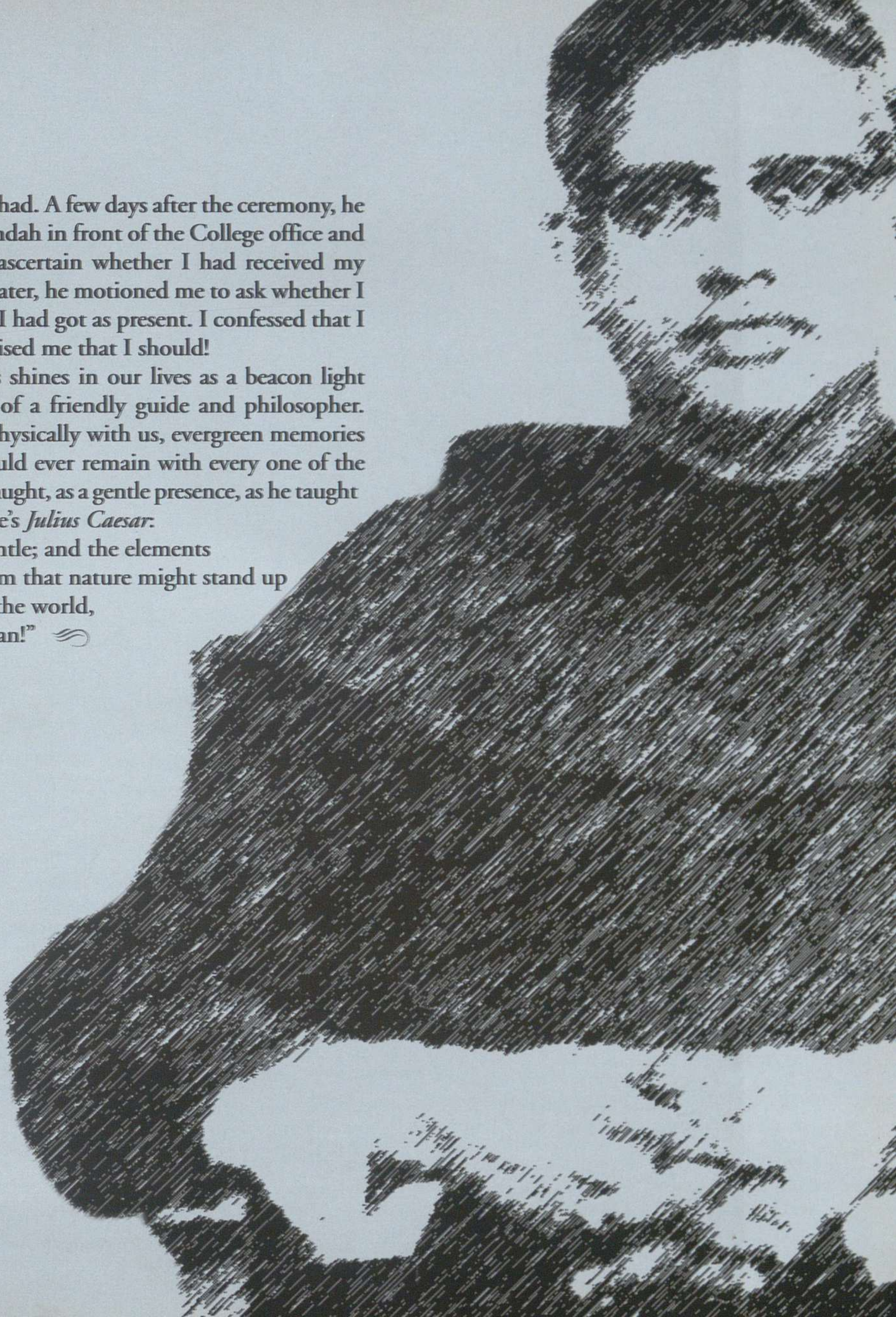

My professor and principal

Dr. K.T. AUGUSTI *

I was a student of Fr. Theodosius at St. Thomas College, Palai, during 1954-55 and later a junior colleague, as lecturer of chemistry at Devagiri during 1959 where he was our Principal. Even before I became a student of his, I had heard about this famous Professor of English from my family member Mr C.T. Antony who was a student of the father at S.H.College, Thevara, in the early fifties. The Carmelite priest came from the renowned Syrian Catholic family of Karippaparampil of Kanjirappally. Accamma Cherian and her sister Rosamma Punnoose, who were in the forefront of the freedom struggle in Travancore during the 1940s, were his cousins. The late MLA, Mr K.T. Thomas, was his brother. Therefore, when we talked of Fr. Theodosius, the family halo

** Dr Augusti, who retired as Professor of Biochemistry from the University of Kerala, taught in the chemistry department of Devagiri for nine months in two spells, the last of it in 1966.*

always loomed large in our mind around his personality. Moreover, as the Principal of a prestigious college in Cochin State, he was held in high esteem. Mr Antony was eager to point out that the friar who was an earnest priest, a perfect gentleman and a scholarly teacher, was a down to earth man with much wit and humour.

I was a chemistry B.Sc student at St Thomas College in 1954, when Fr Theodosius joined the English faculty immediately upon his return from the United States after securing a PhD degree.

Fr. Theodosius was welcomed into our class with ovation. He took English poetry for us. His approach and methods of taking classes were greatly appreciated by us. He did not put on a grave face but behaved like an elder family member. I remember one poem he taught us was "A Grammarian's Funeral" written by Robert Browning. The theme of this poem was that his disciples sing a song in praise of their great teacher while they carry his coffin up a mountain to select a suitable burial place befitting his knowledge and position among men of letters and great visions.

Father told us that students of great teachers become as great as their teachers or even greater than them. He cited such names as Socrates, Plato, Aristotle and Alexander the Great.

He told us about the collective nick names by which the students of four colleges in Madras were known, viz. the Slaves of Loyola, the Gentlemen of Madras Christian, the PSrinces of Presidency and the Rowdies of Pachayappas. We all laughed and laughed till our stomachs ached and appreciated the underlying message. Introspectively, we consoled ourselves that we were neither slaves nor rowdies. Indirectly he gave us the idea that although Loyola College was run by the Jesuits, its students did not measure up to the students of Presidency or Christian Sin public life. We in our mind made it our mission to become gentlemen of Kerala in the walks of our life we chose.

Fr. Theodosius left St Thomas College at the end of the year and took over the reins of St Joseph's College, Devagiri, in 1956.

After my graduation in chemistry, I joined the college as a tutor for one year and later went to Pilani to do post-graduation. After securing my MSc in first class I joined Devagiri in 1959. Fr. Theodosius welcomed me with all cheer. I felt very much at home at Devagiri because my former professor of chemistry at St. Thomas College, Mr A.O. Thomas, had earlier joined Devagiri as also other teachers from Pala diocese, like Mr P.J. Sebastian, Mr Joseph Pulikunnel, Prof. Devasia Thakadiyel, Mr Mathew Thamarakat, and others. But I had to leave the college after three months because I was selected by UGC for doing Ph.D. in biochemistry at Birla College, Pilani. I heard about father's untimely death five years later while I was doing my post-doctoral work at R.R.L., Hyderabad.

In 1965 I returned to Devagiri as a senior lecturer in chemistry. Fr. Melanius was the Principal and Professor Scaria the HOD of chemistry. Everybody spoke in praise of Fr. Theodosius who, as the first principal, raised the college to great heights in all respects. Its alumni became IAS officers, great scientists, national players and good politicians. After eight months of my service at Devagiri, I was sclected by Kerala University as lecturer in biochemistry and I joined under Prof. P.A. Kurup to build up the department for starting M.Sc. programme and research. I was the first alumni and staff member from St. Thomas, Pala, and staff member from Devagiri to join Kerala University faculty. This was all d5ue to Fr. Theodosius who like the grammarian of Browning taught me to become a gentleman and good teacher in the 1950s.

I pay my humble tributes to his memory in the hundredth year of his birth.

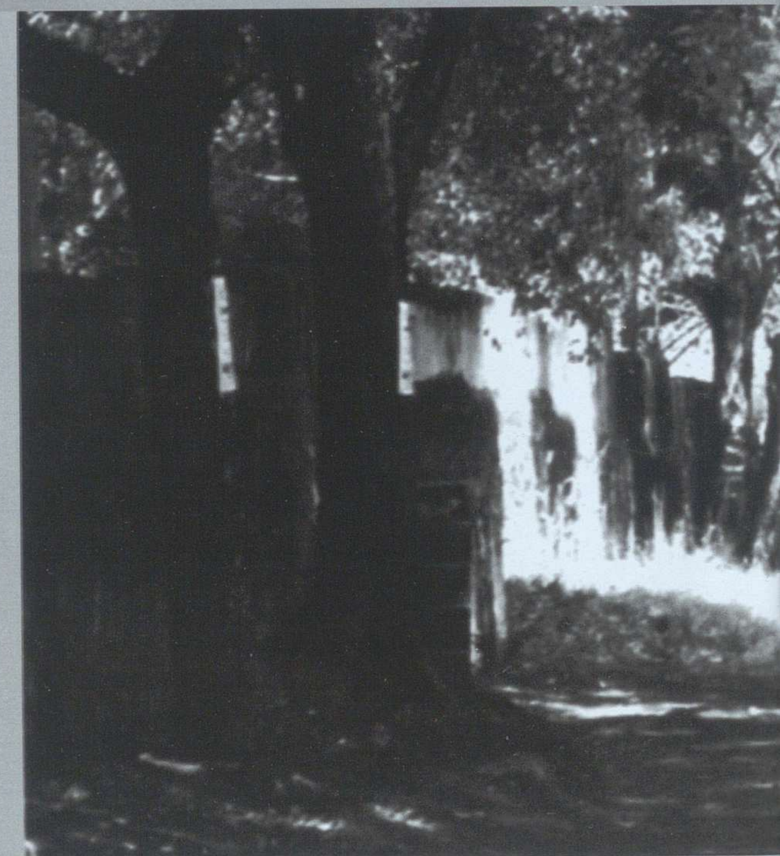

Down memory lane.....

Dr. K.V. SREENARAYANAN*

It was on a rainy morning in the month of June in 1960 that I first set foot on the sprawling campus of St. Joseph's College, Devagiri. As a 15 year old, I had gone there with my father, seeking admission to the one year Pre-University course on the recommendation of my uncle who was the Manager-cum-Headmaster of a High School in Shoranur. After schooling, when I approached him for his views on higher studies, he suggested that I enroll myself for the Pre-University course at St. Joseph's College, Devagiri, a new college started under the aegis of the CMI. He also told me that it was headed by a relatively young Principal, Rev. Fr. Theodosius. Both my uncle and Rev. Fr. Theodosius were, respectively, members of the Senate and Syndicate of Kerala University. He had heard him speak on the floor of the Senate and was impressed by his dynamism and erudition.

The college is situated almost in the centre of the extensive campus, at a distance from the main entrance. On reaching the precincts of the college, we were ushered into the Principal's office. Fr. Theodosius was reclining on a sofa with his eyes half-closed. Seeing us, he got up, walked over to his table and seated himself in the chair. My village had no representation of the Christian community, and I was ignorant of their way of life. Also, I was seeing a Catholic priest in his traditional robes for the first time. When my father told him about the intent of our visit, he asked for my S.S.L.C book. Impressed, he directed us to the office functioning next door and I completed the formalities of admission.

The College opened for the Pre-University students a few days later; and the classrooms reverberated with their exuberance. There were three student-hostels and many of the Pre-University boys were put up at the St. Thomas Hostel. As students of

**K.V. Sreenarayanan was with the Department of Zoology*

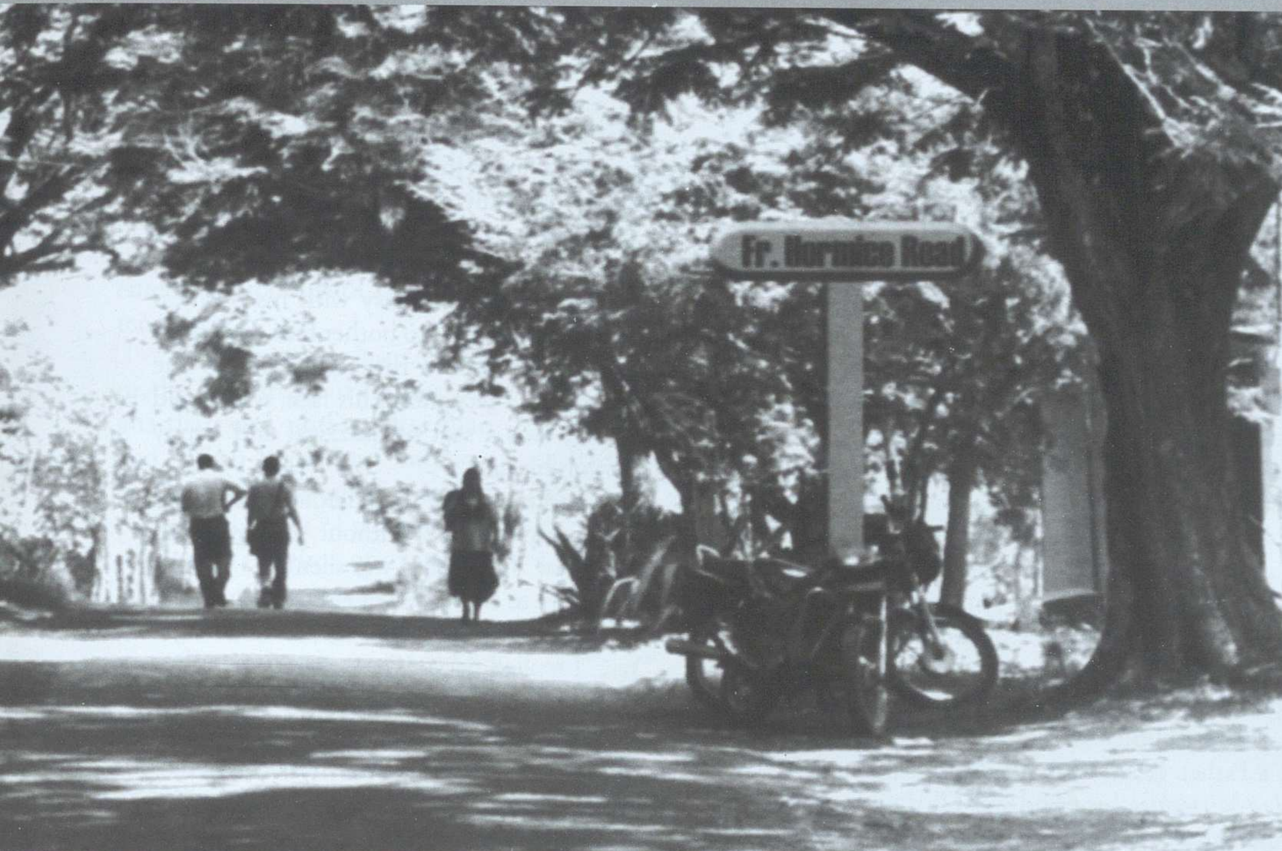

the lower class, we could not get to know Fr. Principal closely and could watch him only from a distance as he strode the corridors. Over time, I learnt that he studied at the Presidency College, Madras, and had secured the first rank in the M.A. English literature examination. He was also a doctorate degree holder from the University of Notre Dame, U.S.A. Rev. Fr. Theodosius had a magnetic presence, Over time, I lrarnt that he studied at the Presidency College, Madras, and had secured the first rank in the M.A. English literature examination. He was also a doctorate degree holder from the UJniversity of Notre Dame, U.S.A. Fr. Theodosius had a magnetic presence associated with the men of spirituality. He was a splendid teacher and professor. He was also a gifted speaker in both English and Malayalam and could hold audiences spell bound for hours. Words did not fail him, but came in torrents. His lectures in moral science were the rage among the students.

After passing Pre-University, I registered myself for the under-graduate course in Zoology and was accommodated at the Newman Hostel of which Fr. Theodosius was the warden. The residents felt secure with the Principal as the protector. He granted our every wish. At that time, the A.I.R used to broadcast speeches by eminent men and women. Representing the inmates, I would go him for permission to listen to them and he would readily accede to our request. He presented me with books and one such book was

"*All Men are Brothers*" by Albert Schweitzer.

In the last year of B.Sc, I was shifted to the newly–built Tagore Hostel which housed single rooms. And, then, quite unexpectedly tragedy struck. In October 1963, Rev. Fr. Principal was suddenly taken ill. He was admitted to the Christian Medical College Hospital, Vellore. Both the staff and students were worried. A small group of students, consisting of Sri. K.K.Abraham, myself and a couple of our friends, visited him in Vellore. When he saw us, his face lit up and he blessed us, but he was weak. On November 10, 1963, he passed away. All Devagiri wept when the news of his passing was relayed. He was only 53.

Now, well into the sunset years of my life, as I look back, I marvel at my good fortune to have been educated at institutions headed by the great educationalists of their time, the late Fr. Theodosius and the late Dr. Chandran Devanesan, former Principal of the Madras Christian College, Tambaram.

Humanity owes so much to the men and women who led exalted lives. And Father Theodosius was one of them. To quote Longfellow, in "A Psalm of Life":

Lives of great men all remind us,
We can make our lives sublime,
And, departing, leave us
Footprints on the sands of time.

Greatness writ large

V. NARAYANAN *

Almost 50 years back, a boy of 17 from a nearby village was very much impressed by the campus he saw. In his mind the ambience was different from what he expected it to be. He thought that this was where he had to study. He got the application form and was at the campus again with his application in his hand. He was walking enjoying what he saw around. He had been to the small zoo where there was a fox, which obviously did not like company and kept running around, a porcupine which was carrying its heavy tail with some difficulty, two or three monkeys and so on. He liked them all and as he was proceeding to the office he saw a giant of a man in dark brown attire, which was not at all familiar to him, coming towards him — a sort of a close encounter with greatness.

He knew that he was a Father. Reading about Bishop Myriel in the Malayalam translation of *Les Miserables*, his mind was filled with respect for the priests and he thought that all of them were great men like the bishop. The boy was feeling nervous, not knowing what to say or where to look. Suddenly the Father asked him in Malayalam, "*Enthaa Misterey?*" The boy stammered and managed to blurt out: "Application". The Father got the form and had a cursory look through the form. "*Nee ivide cherunno?* Relieved, he stammered *"Ate"*. *"Ithu officil kotuku."* And he walked along. It was a sort of a close encounter with greatness for me. I did not know who he was.

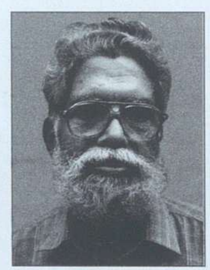

** Taking time off from his business, Sri. Narayanan goes on 'Bharat Darsan' as often as he can and tends to the mentally challenged as a mission*

After some days, I got a card from the college asking me to attend an interview with my guardian. I should also bring my original certificates. I had a problem: My mother was not used to such things and my uncle, being my local guardian, who should have come with me, was busy with his business affairs and I did not want to bother him. So I went alone and was called to the office and to the Principal's room. I recognized his face; who could forget! There was a sort of quizzical and happy expression on his face.

He asked me where my guardian was. I told him about my problem. "Without your guardian what shall I do?" he asked. I was silent.

"You have to study well or else your guardian will have to come here. Do you understand?"

"Yes," I replied nervously.

Thus I became a student of the college which had impressed me so much. The image of that great man was etched in my mind. Whenever I met him on the corridors I wished him good morning, etc., somewhat anxiously hoping to hear his response and catch his attention and he in his inimitable style returned the good wishes.

He taught Shakespeare's *Julius Caesar* during my degree classes and he was the impressive Mark Antony, the cruel Brutus, the imperious Caesar and the lean and mean Cassius in rapid succession in the class. "Et tu, Brute?" and that look of surprise on the face of Caesar we saw! "Remember the Ides of March, remember...", Mark Antony was on stage. We, with our hearts filled with wonder and admiration, felt like babes in front of this greatness.

He was everything that was great to us; a great teacher, a great man and a great actor. All his English classes were not classes but a sort of excursions to whatever he taught — Shakespeare, Milton or

Bernard Shaw. I had a meeting with him as I was sent out of a class by a teacher there and he in his humorous way solved the problem, making me also laugh though I had entered his room with a grim and tense face.

To us he was not just a teacher or the Principal but he was our guardian and nothing less than god. When I could get only low marks in some of my Economics papers, I thought of what he had told me at the time of my admission to the B.A. course. I did not have good marks in Social Studies in my Pre-University exams and he had asked me why I wanted to join for BA and not B.Sc. in spite of the better marks I had in Science and Mathematics. When I told him that I wanted to do MA, he told me that B Sc was equally good for admission to BA too. But remarking that I could improve my English during my BA course, he just told me to do as I liked.

By the time I completed my degree, he was no more. We felt as though the College had lost the idol we had worshipped and which had hallowed the campus. All of us missed those great strides along the corridors with a benign smile on his face filled with love for all and radiating it all around.

Generous and humble

Prof. M. K. MATHAI *

I have two unique experiences which serve to portray the generosity and humility of Fr Theodosius, and both happened before I joined Devagiri College as a lecturer.

The first occurred in June 1951. Fr Theodosius was the Principal of Sacred Heart College, Thevara, and I had enrolled myself for the Intermediate course. While waiting for the opening of the college, I received a call from St. Joseph's College, Trichy, offering me a seat for the same group (maths, physics and chemistry). This put me on the horns of a dilemma. All my well wishers advised me to take up the Trichy offer since that college was considered as the most prestigious Catholic college then.

My problem was to get back the certificates from Thevara and rush to Trichy. Though upset, I took courage to go to Thevara to explain my predicament and try to get the certificates and, if possible, the precious money remitted as fees. The people in the office directed me to the Principal. I was scared but there was no other way.

I knocked at the door and took permission to enter. Fr Theodosius smiled and asked me what the matter was. I told him about the offer from Trichy and how I would prefer to take it. He looked at me and said: "Yes, you can go, but you will have to forfeit the fees paid." I was crestfallen and started crying. Fr Theodosius smiled and without asking me any further questions wrote a note and asked me to take it to the office and collect my certificates. He had waived all penalties. I was extremely happy and thanked God for the generosity shown me by Fr Theodosius. But for him I would not have seen Trichy, where, after completing my degree, I served the Chemistry department as a Demonstrator for four years.

My second contact with Fr Theodosius was ten years later, in 1961. After completing my M.Sc. degree in chemistry from Loyola College, Madras, I had joined the Nirmala College, Muvattupuzha, as a Lecturer in chemistry in a purely temporary vacancy. In August 1961, I came across an advertisement calling for applications for the post of a Lecturer in chemistry in Devagiri College. I responded with full details of my qualifications and experience. A few days later, I received a call for an interview. I decided not to go for an interview all the way to Calicut.

Instead, I wrote a detailed letter showing my teaching experience at Trichy and my post-graduate qualification and requesting that I be appointed in a permanent vacancy forgoing an interview. Frankly, I did not expect any reply. I expected the Principal would throw my paper into dust bin. But to my pleasant surprise, I received a letter from the Principal asking me to join Devagiri College and stating that the vacancy was permanent. This happened only because of the generosity of Fr Theodosius.

I believe the above experiences of mine are worth sharing with all those who knew and love Fr Theodosius.

** Prof. Mathai left Devagiri's Department of Chemistry during the turbulent 1966 and went to Singapore first and later on taught in Southern Africa*

ആചാര്യദേവോ ഭവഃ

ഡോ: എ.കെ. രാജൻ*

His presence in any institution is an asset to that institution. ഞാനിന്നും എന്റെ അഭിവന്ദ്യ ഗുരുനാഥ നായിരുന്ന ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സിന്റെ കയ്യൊപ്പുള്ള ഈ സ്വഭാവ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് ഒരമൂല്യനിധിപോലെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. വളരെ നല്ലത്/നല്ലത്/തൃപ്തികരം എന്നീ പദങ്ങളാണ് സാധാരണയായി സ്വഭാവ സർട്ടിഫി ക്കറ്റുകളിൽ കാണാറുള്ളത്. 'ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിനും മുതൽക്കൂട്ടായിരിക്കു 'മെന്ന പരാമർശം എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. അതിനുമാത്രം എന്താണ് ഈ ഞാനീ കലാലയത്തിന്നുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ളത്! ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സിന്റെ കരങ്ങളിൽ നിന്നും ഈ പത്രികവാങ്ങുമ്പോൾ ആ മഹാനു ഭാവന്റെ ഹൃദയനൈർമ്മല്യം എന്നെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. അഞ്ചു ദശവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 1959-62 കാലഘട്ടത്തിൽ ദേവഗിരി കോളേജിൽ ബി.എസ്സ്സി. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കെ ഉണ്ടായിരുന്ന. അനുഭവങ്ങൾ ഓർത്തെടുക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം വിസ്മൃതിയിൽ വലയം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ദേവഗിരി സെന്റ് ജോസഫ്സ് കോളേജിൽ പഠിക്കുകയെന്നത് എന്റെ അഭിലാഷമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് മലബാറിലെ അതിപ്രശസ്തമായ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനമായിരുന്നു ദേവഗിരി കോളേജ്. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല യിലെ കുലപതികളായ നിരവധി അദ്ധ്യാപകരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് ധന്യമായ ഒരു കലാലയം. മലയാളവി ഭാഗത്തിൽ സുകുമാർ അഴീക്കോടും, തായാട്ട് ശങ്കരനും വി.വി.കെ.യും ആംഗല ഭാഷാ വിഭാഗത്തിൽ

അദ്ധ്യാപനം ഒരു കലയാണെന്നും സർഗാത്മക വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരദ്ധ്യാപകനു മാത്രമെ ശിഷ്യരുടെ ആദരവും ശ്രദ്ധയും പിടിച്ചുപറ്റുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്നുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം അന്വർത്ഥമാക്കിയ മഹാനായ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്.

*ഡോ. എ.കെ.രാജൻ സർക്കാർ മെഡിക്കൽ സർവീസിൽ ഗൈനക്കോളജിസ്റ്റായി വിരമിച്ച ശേഷം സ്വന്തം നാടായ വടകരയിൽ ഇന്നും സക്രിയമായി തുടരുന്നു.

ഡോ. ശിവരാമസുബ്രഹ്മണ്യ അയ്യരും ഷെപ്പേർഡും, ഹിന്ദി വിഭാഗത്തിൽ വി.ഏ. കേശവൻ നമ്പൂതിരിയും രസതന്ത്രത്തിൽ ഏ.ഒ. തോമസും ജന്തുശാസ്ത്രത്തിൽ കെ.ജി. അടിയോടിയും വിജയമാധവനും ഗണിതവിഭാഗത്തിൽ കുഞ്ഞിപൗലോവും സസ്യശാസ്ത്രവിഭാഗത്തിൽ മാത്യൂ താമരക്കാടും മറ്റും അവരവരുടെ മേഖലകളിൽ അതികായകരായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ഗുരുനാഥന്മാരായിരുന്നു. ഇത്രയും പ്രഗത്ഭരായ അദ്ധ്യാപകരെ ദേവഗിരിയിലേക്കു ആകർഷിച്ച പ്രഭവകേന്ദ്രം ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സ് എന്ന വന്ദ്യവൈദികനായിരുന്നുവെന്ന് സംശയലേശമെന്യേ പറയാവുന്നതാണ്.

ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് ഞങ്ങൾക്ക് ഷേക്സ്പിയറുടെ വിശ്വോത്തര ദുരന്തനാടകമായ 'കിങ്ങ് ലിയർ' (King Lear) ആണ് എടുത്തിരുന്നത്. ലിയർ രാജാവിന്റെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങൾ ഒരു നടന്റെ ഭാവപ്രകടനങ്ങളോടെ ചേതോഹരമായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അപാരമായ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സുകൾ മനസ്സിൽ മായാതെ കിടക്കുന്ന അപൂർവ്വം അനുഭവ മുഹൂർത്തങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. അദ്ധ്യാപനം ഒരു കലയാണെന്നും സർഗാത്മക വ്യക്തിത്വമുള്ള ഒരദ്ധ്യാപകനു മാത്രമെ ശിഷ്യരുടെ ആദരവും ശ്രദ്ധയും പിടിച്ചുപറ്റുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്നുമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം അന്വർത്ഥമാക്കിയ മഹാനായ ഒരദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ്.

ഇംഗ്ലീഷ് കൂടാതെ വെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ അദ്ദേഹം എടുത്തിരുന്ന മോറൽ ക്ലാസ്സുകൾ ഒരിക്കലും അരോചകമായിരുന്നില്ല. വിരസമാകാവുന്ന അത്തരം പാഠ്യവിഷയങ്ങൾ തന്മയത്വത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുവാനും അനവദ്യസുന്ദരമായ അനുഭൂതികളാക്കി മാറ്റാനും അദ്ദേഹത്തിന് അനായാസം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്നും മനസ്സിന്റെ ശാദ്വലഭൂമിയിൽ എവിടെയോ ഒരു തെളിനീരുറവപോലെ അദ്ദേഹം നല്കിയ ഉപദേശങ്ങൾ വറ്റാതെ കിടക്കുന്നു. പിന്നിട്ട കാലങ്ങളിൽ, അദ്ദേഹം നല്കിയ സദുപദേശങ്ങൾ എന്റെ കർമ്മ പഥങ്ങളിൽ പ്രകാശം ചൊരിഞ്ഞതായി ഞാൻ തിരിച്ചറിയുന്നു.

ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസിനു എന്നോട് പ്രത്യേക സ്നേഹം തോന്നാൻ പ്രധാനകാരണമായിത്തീർന്നത് 1960–61 ൽ നടത്തപ്പെട്ട 'കലോത്സവം' ആയിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സ്വർണലിപികളിൽ എഴുതപ്പെട്ട മഹത്തായ സാംസ്കാരിക സമ്മേളനമായിരുന്നു രണ്ടു ദിവസങ്ങളിലായി നടത്തപ്പെട്ട 'കലോത്സവം'. അന്നു ഞാൻ ഭാഷാസമാജം കാര്യദർശിയും ശ്രീ വി. ഏ. കേശവൻ നമ്പൂതിരി മാസ്റ്റർ അദ്ധ്യക്ഷനുമായിരുന്നു. കവിത, നിരൂപണം, കഥ, നാടകം എന്നീ മലയാളസാഹിത്യശാഖകളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകളിൽ കേരളത്തിലെ പ്രശസ്തരായ 20 ൽ പരം സാഹിത്യകാരൻമാർ പങ്കെടുത്തു. കവികളായ സർവ്വശ്രീ. പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ, എൻ.എൻ. കക്കാട്, അക്കിത്തം, കടവനാട് കുട്ടികൃഷ്ണൻ, വിമർശകരായ ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ, കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ, എം. കെ. സാനു, കഥാകൃത്തുക്കളായ ഉറൂബ്, എം. ടി, ടി. പത്മനാഭൻ മുതലായവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് ഓരോ സമ്മേളനവും സജീവമായിരുന്നു. ഭാരിച്ച ചെലവു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഈ കലോത്സവം നടത്താൻ പ്രിൻസിപ്പൽ എന്ന നിലയിൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് അനുവാദം തരുമോ എന്ന ഭയം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം യാതൊരു വൈമുഖ്യവും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ലെന്നുമാത്രമല്ല കലോത്സവത്തിന്റെ വിജയത്തിനായി ഏറെ പ്രചോദനം നല്കുകയും ചെയ്തു. ദേവഗിരി കോളേജിലെ കലോത്സവം കേരളത്തിലെ സാഹിത്യ സാംസ്കാരിക രംഗത്തു ഏറെ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയുണ്ടായി.

ഒരു പക്ഷേ, ഇന്റർ കോളേജ് തലത്തിൽ നടന്ന മലയാളം പ്രസംഗ മത്സരങ്ങളിലും ക്വിസ് മത്സരങ്ങളിലും ദേവഗിരി കോളേജിനെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് പങ്കെടുക്കാനും പല തവണ സമ്മാനങ്ങൾ നേടാനും കഴിഞ്ഞതായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിനു എന്നോട് കൂടുതൽ സ്നേഹം തോന്നുവാൻ കാരണം. ന്യൂമാൻ ഹോസ്റ്റലിലെ വാർഡനായിരുന്നപ്പോൾ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസുമായി കൂടുതൽ അടുത്തുപെരുമാറാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പുറമെ വളരെ ഗൗരവക്കാരനായി തോന്നുമെങ്കിലും ആർദ്രഹൃദയനായ ഒരു വലിയ മനുഷ്യസ്നേഹിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അനേകം തലമുറകളിലൂടെ നീണ്ട ശിഷ്യഗണങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അനശ്വരത്വം നേടിയ മാതൃകാ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്. ആ ആചാര്യന്റെ ദീപ്തമായ സ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ എന്റെ പ്രണാമം: "ആചാര്യദേവോ ഭവ:"

ഉഴപ്പന്മാരോടും ദയാലു

പി. ജെ. മാത്യു*

ബൈബിളിലെ മുടിയനായ പുത്രന്റെ കഥ, പുത്രന്റെ ധൂർത്തിനേക്കാൾ പിതാവിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ കഥയാണല്ലോ പറയുന്നത്. അതുപോലെയൊന്ന് തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എനിക്കു പറയാനുണ്ട് – ഉഴപ്പന്മാരോടും ദയാലുവായ അച്ചന്റെ കഥ. ആ കഥക്ക് ദേവഗിരി കോളേജിൽ ഞാൻ ചേർന്ന 1959 കാലത്തേക്കാൾ പഴക്കമുള്ള തുടക്കവും ദേവഗിരിയിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞശേഷം വരെയുള്ള ഒടുക്കവുമുണ്ട്.

ദേവഗിരി കാമ്പസിൽ അച്ചൻമാർക്കുള്ള താമസസ്ഥലം തയ്യാറാവുന്നത് കോളേജ് തുടങ്ങി രണ്ടു വർഷത്തോളം കഴിഞ്ഞാണ്. ഇന്നത്തെ ആശ്രമത്തിന്റെ എതിർവശത്തായിരുന്നു ആ കെട്ടിടം. അതുവരെ പ്രിൻസിപ്പലച്ചനും മറ്റു സന്യസ്തരും താമസിച്ചത് നഗരത്തിലെ അമലാപുരിയിലായിരുന്നു. അമലാപുരി വളപ്പിൽ മലയോരകുടിയേറ്റക്കാരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നഗരത്തിലെ സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കുവാൻ സൗകര്യപ്പെടുമാറ് ഒരു ബോർഡിങ്ങ് ഹൗസ് നടത്തിയിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ സെന്റ് ജോസഫ്സ് ബോയ്സ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഒൻപതാം തരത്തിൽ പഠിക്കുന്ന ഞാനും അമലാപുരിയിലെ താമസക്കാരനായി. മുക്കാൽ ഡസൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കൊപ്പം അമലാപുരിയുടെ അധിപൻ ഹോർമിസച്ചൻ വളർത്തിയ ഒരു കുരങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ കുരങ്ങിന് എന്നോട് എന്തോ പ്രത്യേക വിരോധമുണ്ടായിരുന്നു – സൗന്ദര്യത്തിൽ ഞാനവനോട് മത്സരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന തോന്നലാവാം –എന്നെ കാണുമ്പോഴെല്ലാം അത് പ്രകോപിതനാവും. ഒരിക്കൽ അത് നോട്ടക്കാരന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു കുതറിച്ചാടി എന്നെ കടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കുരങ്ങാണ് തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ മുന്നിൽ പെടാതെ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ എനിക്കാദ്യം വഴിവെച്ചത്. ആ കഥ ഇങ്ങനെ:

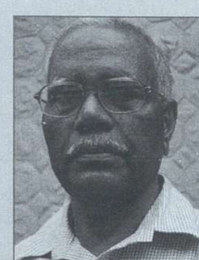

* പത്രപ്രവർത്തകൻ, പരിഭാഷകൻ, കോളമിസ്റ്റ്. ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ്, ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസ്, കേരളകൗമുദി, മാധ്യമം, വർത്തമാനം, ധനം തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ പത്രങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു. കോഴിക്കോട് ഭാരതീയ വിദ്യാഭവൻ ജേണലിസം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ആദ്യ ഡയരക്ടർ.

അമലാപുരി അങ്കണത്തിൽ വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ പതിവുള്ള ബാഡ്മിന്റൻ കളി നടക്കുകയാണ്. കളി കാണാൻ കുരങ്ങുമുണ്ടായിരുന്നു– നോട്ടക്കാരന്റെ ചങ്ങലത്തലയ്ക്കൽ. എന്റെ കളി രസിക്കാത്തതുകൊണ്ടാവാം, കുരങ്ങ് പിടിയിൽ നിന്നും ചാടി എന്റെ നേരെ ഓടി. ഞാൻ പരമാവധി പിന്നോട്ടോടി നോക്കി. രക്ഷയില്ല, രണ്ടാം തവണയും കടി കിട്ടും എന്ന ഘട്ടമെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ കാലുമടക്കി കുരങ്ങിന്റെ മുഖം നോക്കി തൊഴിച്ചു. 'ഹപ്' എന്നൊരു ശബ്ദത്തോടെ കുരങ്ങ് മൂക്കുകുത്തി നിലത്തിരുന്നു. നോക്കി നിന്നവരെല്ലാം ഞെട്ടി സ്തംഭിച്ചു.

അവരിൽ തിയോഡോഷ്യസച്ചനുമുണ്ടായിരുന്നു. കോപം കൊണ്ട് അച്ചന്റെ മുഖം വിറച്ചു.

ഈ സമയം കളിയവസാനിപ്പിച്ച് താവളത്തിലേക്കു നീങ്ങിയ ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നിന്ന് കുരങ്ങിന്റെ പരിചാരകനോട് "അത് ചത്താൽ നഷ്ടം ഞാൻ പരിഹരിച്ചോളാം" എന്ന് വെല്ലുവിളിച്ചു. ഇതു കേട്ട അച്ചന് നിയന്ത്രണം വിട്ടു.

"കയറിപ്പോടാ, അകത്ത്!" അദ്ദേഹം അലറി.

ഒരു പക്ഷേ തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ട അത്യപൂർവ സന്ദർഭം.

ആ കുരങ്ങ് അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ് എണീറ്റുപോയി, പക്ഷേ, ഒരാഴ്ചക്കുള്ളിൽ ചത്തു.

ആയിടയ്ക്ക് അച്ചൻ വത്തിക്കാൻ സന്ദർശിച്ചു മടങ്ങുമ്പോൾ ബോർഡേഴ്സിനായി കൊണ്ടുവന്നത് നിത്യസഹായ മാതാവിന്റെ ഒരു ചെറിയ തിരുരൂപമായിരുന്നു. "നിങ്ങൾ നറുക്കിട്ടെടുത്തോളൂ" എന്നു പറഞ്ഞ് ഞങ്ങളെ ഏല്പിച്ചു. നറുക്ക് എനിക്കു വീണു!

അധികം വൈകാതെ അച്ചൻ ദേവഗിരിയിലേക്കു താമസം മാറ്റി. പിന്നീട് അച്ചനെ കാണുന്നത് 1959 ജൂൺ മാസത്തിലാണ്. കോളേജിൽ പ്രവേശനസമയമൊക്കെ രണ്ടാഴ്ചയെങ്കിലും പിന്നിട്ടശേഷം, പ്രീ-യൂണിവേഴ്സിറ്റിക്കു ചേരാൻ അപേക്ഷയുമായി. അച്ചൻ എന്നെ മറന്നിരുന്നില്ല.

"എന്താ മിസ്റ്ററെ, എവിടെയായിരുന്നു ഇത്രയും കാലം?" എന്നെക്കണ്ട ഉടനെ അച്ചൻ ചോദിച്ചു. താമസിച്ചെങ്കിലും ഒരു വൈമനസ്യവും കൂടാതെ പ്രവേശനം തന്നു.

പ്രത്യേക സംഭവ വികാസമൊന്നും കൂടാതെ പി യു സിയും ഡിഗ്രി ഒന്നാം വർഷവും കടന്നുപോയി. ഡിഗ്രിക്ക് സുവോളജി ഗ്രൂപ്പിൽ ആദ്യത്തെ വിദ്യാർത്ഥിയായി ചേർന്നപ്പോൾ അച്ചൻ കൗതുകപൂർവ്വം ചിരിച്ചു; എന്റെ ഉള്ളിലിരുപ്പ് മനസ്സിലായതുപോലെ.

പിന്നീട് അച്ചന്റെ മുന്നിലെത്തുന്നത് ഡിഗ്രിക്ക് രണ്ടാം വർഷം പഠിക്കുമ്പോഴാണ്. സെന്റ് ജോസഫ്സ് ഹോസ്റ്റലിലായിരുന്നു എന്റെ താവളം. ഐവാൻസ് അച്ചനാണ് വാർഡൻ. ഹോസ്റ്റലിൽ പഠിത്തമൊഴിച്ചുള്ള എന്തിലും മുൻപന്തിയിൽ. ഹോസ്റ്റൽ പാർലമെന്റ്, ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസംഗ പരിശീലനം ('പിന്നെ' 'പിന്നെ' എല്ലാ ക്ലോസുകൾക്കുമിടക്ക് തിരുകി ശ്രോതാക്കളുടെ ചിരി ഉയർത്തിയത് വൈകിയാണു ഞാൻ എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞത്- അതോടെ പരിപാടി അവസാനിപ്പിച്ചു.) ആട്ടവും പാട്ടുമെല്ലാം. ഒരിക്കൽ ചിത്രകാരന്മാരെ സംഘടിപ്പിച്ച് ഹോസ്റ്റലിൽ കലാ പ്രദർശനവും നടത്തി. അതു കാണാൻ പ്രിൻസിപ്പലച്ചനും വന്നു.

അങ്ങിനെ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം സാഘോഷം മുന്നേറുമ്പോൾ, ഹോസ്റ്റലിൽ രാത്രിയുണ്ടായ ഒരു ബഹളത്തിന്റെ ഉറവിടം അന്വേഷിച്ചു നടന്ന ഐവാൻസച്ചൻ, കട്ടിലിൽ കിടന്ന് ഏതോ നോവൽ വായിക്കുകയായിരുന്ന എന്നെ കണ്ട്, കലക്കം സൃഷ്ടിച്ചശേഷം നല്ലകുട്ടി ചമയുകയാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് എന്നെ ശിക്ഷിക്കാൻ മുതിർന്നു. അത് അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ച എന്നെ പ്രിൻസിപ്പൽ തന്നെ വാർഡനായ ന്യൂമാൻ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു മാറാൻ അനുവദിച്ചു. വാർഡന്റെ മുറിക്കടുത്തു തന്നെയായിരുന്നു 'തടവറ'.

ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അച്ചനൊരിക്കൽ എന്നെ വിളിപ്പിച്ച് എന്റെ സഹമുറിയന്റെ 'ജയിൽചാട്ട'ങ്ങളെപ്പറ്റി സാക്ഷ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അച്ചൻ അയാളെ പലതവണ 'വാൺ' ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. എനിക്കച്ചനോട് കള്ളം പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അച്ചൻ അയാളെ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നു പുറത്താക്കി.

അതിന്റെ മൂന്നാം നാൾ ആ സഹപാഠിയെ നഗരത്തിലെ ഒരു ലോഡ്ജ് മുറിയിൽ തൂങ്ങിമരിച്ച നിലയിൽ കണ്ടെത്തി.

ലോഡ്ജിൽ പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ ഉള്ള സമയത്തുതന്നെയാണ് ജഡം കാണാൻ ഞാനുമെത്തിയത്. അഴിച്ചിറക്കി കിടത്തിയ ജഢത്തിനരികെ ഒരു കസേരയിൽ ഇരുന്ന അച്ചന്റെ കണ്ണുകളും എന്റെ കണ്ണുകളും ഉടക്കി. അച്ചന്റെ കണ്ണിലെ ദുഃഖം എന്റെ അപരാധബോധത്തെ വെല്ലുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി.

പിന്നീട്, 'ഡബിൾ ബാത്ത്' പോലുള്ള വികൃതികൾക്ക് എന്നെ അച്ചൻ പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. "താനൊരു മനുഷ്യനാണോടോ?" എന്ന ചോദിച്ചതിൽ കൂടുതൽ ശിക്ഷാ നടപടിയൊന്നും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ല.

ഇത്രയൊക്കെ ഉഴപ്പിയിട്ടും, എന്റെ ഉന്നമനത്തിനു സഹായകമായ എല്ലാ നടപടികളും അദ്ദേഹം യാതൊരു വിലോപവും കൂടാതെ ചെയ്തു. ഹോസ്റ്റലിൽ നടത്തിയ ചിത്രപ്ര

ദർശനം വിപുലീകരിച്ച്, ആർട്ടിസ്റ്റ് നമ്പൂതിരി, എ. എസ്. നായർ, അഡ്വ. മോഹൻദാസ്, വിജയരാഘവൻ മുതലായ നഗരത്തിലെ പല പ്രമുഖകലാകാരൻമാരുടെയും ചിത്രങ്ങൾക്കൊപ്പം കോളേജിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഫൈൻആർട്സ് സൊസൈറ്റിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിയെ പങ്കെടുപ്പിച്ച് വാരാന്ത്യ ചിത്രകലാ പരിശീലനം നടത്താൻ വേണ്ട ഒത്താശ ചെയ്തു. പെയ്ന്റിങ്ങിനും ഡ്രോയിങ്ങിനും സമ്മാനം കിട്ടിയ എന്റെ പേര് യൂണിവേഴ്സിറ്റി (കേരള) മൂന്നു വർഷം കൂടുമ്പോൾ നടത്തുന്ന ശ്രീചിത്ര സ്വർണ്ണമെഡൽ മത്സരത്തിന് അയച്ചു. സമ്മാനം കിട്ടിയാൽ മത്സരത്തിനുവേണ്ടി വരുന്ന യാത്രാച്ചെലവു വകവെച്ചുതരുന്നതാണെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അച്ചൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി സിൻഡിക്കേറ്റ് യോഗത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ തിരുവനന്തപുരത്ത് പോയി വന്നപ്പോൾ എനിക്കു സമ്മാനം കിട്ടിയ വിവരവുമായാണ് വന്നത്. അത് അദ്ദേഹം തന്നെ സ്റ്റുഡൻസ് സെന്ററിൽ ഉല്ലസിക്കുകയായിരുന്ന എന്റെ അടുത്തുവന്ന് നേരിട്ടറിയിക്കുകയായിരുന്നു. വാക്കു പാലിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എന്റെ തിരുവനന്തപുരം യാത്രാച്ചെലവ് വകവെച്ചുതന്നു.

സമ്മാനം കോളേജിലെത്തുന്നത് ഞാൻ പഠനം കഴിഞ്ഞ് പോയ ശേഷമാണ്. അത് ഏറ്റുവാങ്ങുവാൻ ഞാൻ ചെന്നത് ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് വൈകിയ സമയത്തായിരുന്നു. പൊതുസമ്മേളനം വിളിച്ചു കൂട്ടിയായിരുന്നു സമ്മാനം തരേണ്ടതെന്ന് അച്ചൻ പറഞ്ഞു. അതായിരുന്നു അച്ചനുമായുള്ള എന്റെ അവസാനത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഈ ഉഴപ്പനോടു പോലും ഒരു നീരസവും അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. എല്ലാം പൊറുക്കുന്ന നല്ലവനായ പിതാവ്!.

കൂടുതൽ കടം ഇളവു ചെയ്ത് കിട്ടുന്ന അധമർണ്ണൻ യജമാനനോടു കൂടുതൽ കൃതജ്ഞത ഉള്ളവനായിരിക്കും എന്നുള്ള മറ്റൊരു ബൈബിൾ പാഠം അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് ആ മഹാപുരുഷനോടുള്ള എന്റെ കടപ്പാട് രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

'സെലക്റ്റഡ്'

ശിവപുരം സി.പി. ഉണ്ണിനാണു നായർ*

ദേവഗിരി കോളേജിലെ പഠനകാലത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുമ്പോൾ നൂറുനൂറായിരം മധുര സ്മരണകൾ മനസ്സിലേക്ക് പറന്നെത്തുന്നു. പ്രഗത്ഭമതികളായ ഗുരുനാഥന്മാർ, മനോഹരമായ അന്തരീക്ഷം, ഹൃദ്യമായ സൗഹൃദങ്ങൾ, തികഞ്ഞ അച്ചടക്കം, പാഠ്യ, പാഠ്യേതര വിഷയങ്ങൾക്കായുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഇവയൊക്കെ മറ്റേതൊരു കലാലയത്തേക്കാൾ ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ആകാരത്തിലും ആന്തരിക ഗരിമയിലും ഒട്ടേറെ ഉയർന്നു നിന്നിരുന്ന പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിരവധി അനുഭവങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രം കുറിയ്ക്കട്ടെ.

ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അറുപത്തിരണ്ട് അറുപത്തി മൂന്ന് അധ്യയന വർഷം. ഈ ലേഖകൻ അന്ന് കോളേജ് യൂനിയൻ സിക്രട്ടറിയായിരുന്നു; പ്രസിഡണ്ടായിരുന്നത് ഈയിടെ അന്തരിച്ച പ്രൊഫ: സി. പി. ശിവദാസും. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു പക്ഷേ അവിശ്വസനീയമായിത്തോന്നാവുന്ന ഒന്ന് അക്കാലത്തെ സെലക്ഷൻ പരീക്ഷയായിരിക്കും. നിലവാരം പോരാ എന്ന് അദ്ധ്യാപകർക്ക് അഭിപ്രായം തോന്നുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ യൂനിവേഴ്സിറ്റി പരീക്ഷയ്ക്ക് ഇരുത്താതിരിക്കുക എന്ന പതിവ്. ദേവഗിരികോളേജിൽ സെലക്ഷൻ എക്സാമിനേഷനുശേഷം ഫൈനൽ ഇയർ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ മൂന്ന് വിഭാഗക്കാരുണ്ടാവും: ഒന്ന് സെലക്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടവർ, മറ്റൊന്ന് ഡീറ്റേയ്ൻ ചെയ്യപ്പെട്ടവർ, മൂന്നാമത് ഒരു കൂട്ടർ സോപാധികമായി സെലക്റ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടവർ.

ആദ്യ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവരെ യൂനിവേഴ്സിറ്റി പരീക്ഷയ്ക്കിരുത്തും. രണ്ടാം വിഭാഗത്തിലുള്ളവർക്ക് ആ വർഷം പരീക്ഷയെഴുതാൻ അനുമതിയില്ല. മൂന്നാം വിഭാഗത്തിലുള്ളവർക്ക് വീണ്ടും ഒരു സെലക്ഷൻ പരീക്ഷ നടത്തും. അതിൽ മികവു തെളിയിച്ചാൽ പരീക്ഷയ്ക്കിരുത്തുകയും തോൽക്കുന്നവരെ ഡീറ്റേയ്ൻ ചെയ്യുകയുമാണ് പതിവു രീതി!

അവസാന വർഷ ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥികളായ ഞങ്ങളിൽ ഏറെപേരും താമസിച്ചിരുന്നത് ന്യൂമാൻ ഹോസ്റ്റലിലായിരുന്നു. (ആ സ്ഥാനത്താണ് ഇപ്പോൾ പബ്ലിക്ക് സ്ക്കൂൾ നടത്തുന്നത്). ആ വർഷം ഞങ്ങളുടെ ഹോസ്റ്റൽ വാർഡൻ ബഹുമാന്യനായ പ്രിൻസിപ്പലച്ചനായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഏറിയപങ്കും കോളേജ് ഹോസ്റ്റലുകളിൽ താമസിച്ച് പഠിക്കുകയായിരുന്നു. വീട്ടിൽ നിന്ന് നിത്യേന വരുന്നവർ വളരെ കുറച്ചുപേരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

സോപാധികമായി സെലക്റ്റ് ചെയ്തവർക്കുള്ള പ്രത്യേക പരീക്ഷയ്ക്കുമുമ്പായി എല്ലാവർക്കുമായി ഒരു മോഡൽ പരീക്ഷ വെച്ചിരുന്നു. ഗൗരവമായി കണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരു ചടങ്ങെന്ന നിലയിൽ അങ്ങിനെയൊന്നു നടക്കും. വരാനിരിക്കുന്ന സെലക്ഷൻ എക്സാമിനേഷന് തയ്യാറെടുക്കേ

കസാരയിൽ ചാഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്ന അച്ചന്റെ മുഖത്ത് ടേബിൾ ലാമ്പിന്റെ വെളിച്ചം പതിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണടച്ചില്ലുകൾക്കു പുറകിൽ ആ മഹാശയന്റെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർ തുളുമ്പിനില്ക്കുന്നു! തന്റെ കുട്ടികളോട് കടുത്ത നിലപാട് സ്വീകരിക്കേണ്ടി വന്നതിൽ ആ ലോലഹൃദയൻ വേദനിക്കുന്നു! മഹാനായ അദ്ദേഹം സ്വയം ശിക്ഷയേറ്റു വാങ്ങുന്നു!

ണ്ടതുള്ളതിനാൽ ഞങ്ങളെ ഈ മോഡൽ പരീക്ഷ എഴുതുന്നതിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കണമെന്ന് പ്രിൻസിപ്പലിനോട് അപേക്ഷിക്കാൻ സോപാധികക്കാർ യൂനിയൻ സിക്രട്ടറിയെന്ന നിലയ്ക്ക് എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ആവരുടെ നിരന്തരമായ സമ്മർദ്ദത്തിനു വഴങ്ങി ഞാൻ അച്ചനെ ചെന്നു കണ്ട് കാര്യം അവതരിപ്പിച്ചു. സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രൗഢഗാംഭീര്യം നിറഞ്ഞ മുഖമുയർത്തി അച്ചൻ ചെറുമന്ദഹാസത്തോടെ, മോഡൽ പരീക്ഷ അവർ വെറുതെ ചെന്ന് എഴുതിയാൽ മതിയെന്നും അത് കാര്യമായ മൂല്യനിർണ്ണയം നടത്തുകയില്ലെന്നും പറഞ്ഞത് ഞാനവരെ അറിയിച്ചു.

കേരള യൂനിവേഴ്സിറ്റിയുടെ സിൻഡിക്കേറ്റ് മീറ്റിങ്ങിൽ സംബന്ധിക്കാൻ പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ തിരുവനന്തപുരത്തായിരുന്ന അവസരത്തിലായിരുന്നു മോഡൽ പരീക്ഷ നടന്നത്. ആ പരീക്ഷയെക്കുറിച്ച് വ്യാകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്ന് പ്രിൻസിപ്പൽ പറഞ്ഞിരുന്നതു കൊണ്ടാവുമോ എന്നറിഞ്ഞില്ല, സോപാധികമായി സെലക്റ്റ് ചെയ്തവരിൽ ഒരാളൊഴികെ ആരും പരീക്ഷയെഴുതിയില്ല.

ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം തിരിച്ചെത്തിയ പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ കാര്യമറിഞ്ഞപ്പോൾ സെലക്ഷൻ പരീക്ഷ റദ്ദാക്കിയതായും അത് എഴുതേണ്ടിയിരുന്നവരെ ഒന്നടങ്കം ഡിറ്റേയ്ൻ ചെയ്തതായും നോട്ടീസ് നൽകുകയാണ് ചെയ്തത്! എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിൽ നിന്നുമായി മുപ്പതോളം പേർ സോപാധികരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. അച്ചന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ തീരുമാനം അവരെ ഞെട്ടിച്ചു. അവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും യൂനിവേഴ്സിറ്റി പരീക്ഷയിൽ മികച്ച വിജയം നേടാൻ കഴിവുള്ളവരായിരുന്നു. ചിലരെല്ലാം അച്ചനെ സമീപിച്ച് സങ്കടം പറഞ്ഞെങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്റെ നിലപാടിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ തയ്യാറായില്ല.

അവരുടെ ദയനീയമായ അവസ്ഥ പ്രിൻസിപ്പലച്ചനെ അറിയിച്ച് പരിഹാരം തേടണമെന്ന് അവർ സിക്രട്ടറിയെന്ന പദവിയുള്ള എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അവരുടെ പക്ഷത്തിൽ ന്യായമില്ല എന്നറിയാമെങ്കിലും അവർക്കു വേണ്ടി ഞാൻ അച്ചനെ കണ്ടു; ഒരിയ്ക്കലല്ല, പലവട്ടം. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പുനരാലോചന ഇല്ല എന്നുതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്.

ഹോസ്റ്റലിലെ അന്തരീക്ഷം വിഷാദമൂകമായിരുന്നു. അവരൊക്കെ പിറ്റേദിവസം സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകേണ്ട അവസ്ഥ! വീട്ടിൽ നിന്നുള്ള പ്രതികരണം എന്തായിരിക്കും എന്നോർത്ത് പലർക്കും അന്ന് അത്താഴം കഴിക്കാൻ പോലും പറ്റിയില്ല എന്നത് അതിശയോക്തിയല്ല.

രാത്രി പതിനൊന്നു മണി കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഹോസ്റ്റൽ വാർഡന്റെ മുറിയിൽ ലൈറ്റുണ്ട്. ഒരു ശ്രമം കൂടി നടത്തിയാലോ എന്ന് ഞാനാലോചിച്ചു. അച്ചന്റെ പ്രതികരണമെന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഓർത്ത് മനസ്സ് നടുങ്ങി. വഴക്ക് പറയുമോ തുടർച്ചയായി ശല്യം ചെയ്യുന്നതിന്? എന്തായാലും വരുന്നത് വരട്ടേയെന്ന് വിചാരിച്ച് ഞാൻ വാർഡന്റെ വാതിലിൽ മുട്ടി. 'പാവങ്ങളി'ലെ ബിഷപ്പിന്റേതെന്ന പോലെ അച്ചന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു: 'കമിൻ'.

ചാരിയിരുന്ന കതകു തുറന്ന് ഞാൻ അകത്തുകടന്നു. കസാരയിൽ ചാഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്ന അച്ചന്റെ മുഖത്ത് ടേബിൾ ലാമ്പിന്റെ വെളിച്ചം പതിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണടച്ചില്ലുകൾക്കു പുറകിൽ ആ മഹാശയന്റെ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണുനീർ തുളുമ്പിനില്ക്കുന്നു! തന്റെ കുട്ടികളോട് കടുത്ത നിലപാട് സ്വീകരിക്കേണ്ടി വന്നതിൽ ആ ലോലഹൃദയൻ വേദനിക്കുന്നു! മഹാനായ അദ്ദേഹം സ്വയം ശിക്ഷയേറ്റു വാങ്ങുന്നു!

'അവരോട് അച്ചൻ ക്ഷമിക്കണം. അറിവില്ലാതെ ചെയ്തതാണ്.' കുറ്റക്കാരായ കൂട്ടുകാർക്ക് വേണ്ടി അവരുടെ പ്രതിനിധിയായി ഞാൻ മാപ്പപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. സത്യത്തിൽ ആ സ്നേഹനിധിയുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ മനസാ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം നടത്തുകയായിരുന്നു.

'എന്റെ കുട്ടികളിൽ നിന്ന് ഞാൻ ഇങ്ങിനെയൊന്ന് ഒട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. വെറുതെ എഴുതിയാൽ മാത്രം മതിയെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ? പൊയ്ക്കോളൂ.........നന്നായി പഠിക്കാൻ എല്ലാവരോടും പറയൂ,' തന്റെ മുന്നിൽ തുറന്നുവെച്ചിരുന്ന വേദപുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ട് അഭിവന്ദ്യനായ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

പിറ്റേ ദിവസം അച്ചൻ ഒപ്പിട്ട ഒരു നോട്ടീസ് കോളേജ് നോട്ടീസ് ബോർഡിൽ പതിയ്ക്കപ്പെട്ടു. അത് ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു: All conditionally selected students are SELECTED!

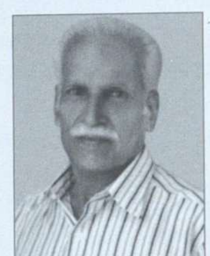

*1960- 63 കാലത്ത് ജന്തുശാസ്ത്ര ബിരുദ വിദ്യാർത്ഥിയായ ഉണ്ണിനാണു നായർ 61-62-ൽ സാഹിത്യസമാജം സെക്രട്ടറിയും അടുത്ത വർഷം കോളേജ് യൂനിയൻ സെക്രട്ടറിയുമായിരുന്നു. നന്മണ്ട ഹൈസ്ക്കൂളിൽ നിന്നു വിരമിച്ച ശേഷം 'ആയിരത്തൊന്നു രാവുകൾ', ഫരീദുദ്ദീൻ അത്തറിന്റെ 'പക്ഷിസംഭാഷണം' എന്നിവ മലയാള പദ്യരൂപത്തിൽ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'സംസമീയം', 'കൃഷ്ണായനം' എന്നീ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മൺമറഞ്ഞ ആൽവൃക്ഷം

പി. എം. ശിവരാമൻ അടിയോടി*

പ്രശസ്തമായ സെന്റ് ജോസഫ്സ് കോളേജ്, ദേവഗിരി എന്ന സരസ്വതീ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിയിറങ്ങി നീണ്ട 50 വർഷം കഴിഞ്ഞു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വിശ്വസിക്കുവാൻ എനിക്ക് പ്രയാസം തോന്നുന്നു. തുടക്കം മുതലേ അതിന്റെ പ്രൻസിപ്പലായ ബഹുമാന്യനായ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സിന്റെ സ്മരണകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ മായാത്ത പ്രതിഷ്ഠയായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. എന്റെ മനസ്സിൽ മാത്രമല്ല ആയിരക്കണക്കിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ മനസ്സിലും ഇന്നും അദ്ദേഹം ജീവിക്കുന്നുണ്ടാകും. അത്രമാത്രം ആരെയും ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും സമന്വയ ഭാവമാണ് അകാലത്തിൽ മൺമറഞ്ഞുപോയ ആ വലിയ ആൽവൃക്ഷം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തണലിലാണ് ദേവഗിരി കോളേജ് വളർന്നു പന്തലിച്ചത്. ഒരു സ്ഥാപനം ഒരു മനുഷ്യന്റെ ദീർഘമായ നിഴലാണ് എന്ന് പറയുമ്പോൾ ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ പ്രശസ്തിയുടെയും അഭിവൃദ്ധിയുടെയും നിദാനവും അദ്ദേഹം തന്നെ എന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. കോളേജിന് അതിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ശക്തിയായ അടിത്തറ പാകിയതും മറ്റാരുമല്ല. "ദൈവത്തിന്നും രാജ്യത്തിന്നും" വേണ്ടി എന്ന കോളേജിന്റെ ആപ്തവാക്യം അന്വർത്ഥമാക്കിക്കൊണ്ട് കേരളത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തും ഇന്ത്യയിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനത്തും ഇന്ന് ഈ സ്ഥാപനം എത്തിനില്ക്കുന്നു. സ്ഥാപനത്തിന്റെ ശൈശവദശയിൽ പ്രവർത്തിച്ച ഫാദർ ഷാബോർ, ഫാദർ ഹോർമീസ് എന്നീ മഹാരഥന്മാരോടൊപ്പം കോളേജിന്റെ ഭരണത്തിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായ പ്രാഗൽഭ്യം പ്രകടിപ്പിച്ച ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ്സിന്റെ ദീർഘദൃഷ്ടി ഇന്നത്തെ പ്രശസ്തിയുടെ നാരായ വേരുകൾതന്നെ.

നല്ല ഭരണാധികാരി, പ്രാസംഗികൻ, ബുദ്ധിരാക്ഷസർ എന്നീ നിലകളിലും സൗമ്യനായ നല്ല പുരോഹിതൻ എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ പെരുമാറ്റം എല്ലാവരിലും മതിപ്പുളവാക്കി. എന്തിനേറെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലയെടുപ്പുള്ള നടത്തവും ഭാവവും എന്റെ മനസ്സിന്റെ കണ്ണാടിയിൽ ഇന്നും പ്രതിബിംബിച്ചു നില്ക്കുന്നു. നാലുകൊല്ലത്തെ കോളേജ് ജീവിതവും ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതവും പ്രിൻസിപ്പലും വാർഡനുമായ ആ വലിയ മനുഷ്യനും എന്റെ മനസ്സിൽ അതുപോലെ തങ്ങിനില്ക്കുന്നു.

ചന്ദ്രികാസുന്ദരമായ രാത്രിയിൽ ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ വിശാലമായ കുന്നിൻ പുറത്ത് മലർന്ന് കിടന്നുകൊണ്ട്, ആകാശത്തിന്റെ അനന്തതയിലേക്ക് നോക്കി, നക്ഷത്രങ്ങളും ചന്ദ്രകിരണങ്ങളും ഭൂമിയെ പുൽകി താലോലിക്കുന്ന സുന്ദരമായ കാഴ്ച ആസ്വദിച്ചിരുന്ന ആ സുവർണ്ണകാലം ഒരിക്കൽ കൂടി ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്ന് ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, അങ്ങകലെ സ്വർഗ്ഗകവാടത്തിൽ നിന്ന് കോളേജിന്റെ ഉയർച്ചയും വളർച്ചയും കണ്ട്, സന്തോഷാശ്രുക്കൾ പൊഴിക്കുന്ന ആദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനെയാണ് ഞാൻ ദർശിക്കുന്നത്.

പ്രശസ്തിയുടെ കൊടുമുടിയിൽ നില്ക്കുന്ന എന്റെ മാതൃവിദ്യാലയത്തിന്ന് മുന്നിൽ ഞാൻ സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിക്കുന്നതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ജന്മശ്താബ്ദിയിൽ എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളോടും സഹപാഠികളോടും കൂടി ആ വലിയ മനുഷ്യന്റെ സ്മരണയ്ക്ക് മുമ്പിൽ വിനയപൂർവ്വം ഞാൻ എന്റെ ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിക്കട്ടെ.

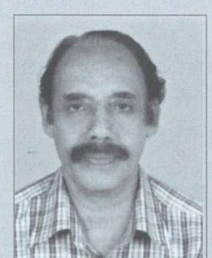

ദേവഗിരി കോളേജിലെ ആദ്യത്തെ ശ്രദ്ധേയനായ അത്‌ലറ്റും 1960–61 ലെ ജനറൽ ക്യാപ്റ്റനുമായ അടിയോടി പ്രതിരോധ വകുപ്പിനുകീഴിലുള്ള ഓർഡ്നൻസ് വകുപ്പിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു.

ഒരു ക്യാമ്പിൻെറ ഓർമയിൽ

പി.പി. വിശ്വനാഥൻ*

സ്ഥലം : കണ്ണൂർ മിലിറ്ററി ബാരക്സ്;
കാലം : 1960 –61 വർഷത്തെ വേനൽ അവധി;
സന്ദർഭം : 4 കേരള എൻ.സി.സി ബറ്റാലിയൻ്റെ വാർഷിക ട്രെയ്നിംഗ് ക്യാപിൽ ഒരു ദിവസത്തെ തീവ്രമായ പരിശീലനത്തിനും ഗെയിംസിനും ശേഷം കേഡറ്റുകൾ കുളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ചിറ്റൂർ (പാലക്കാട്) മുതൽ കാസർകോട് വരെയുള്ള കോളേജുകളിലെ അഞ്ഞൂറോളം സീനിയർ ഡിവിഷൻ എൻ.സി.സി. കേഡറ്റുകൾ, കൃത്യനിഷ്ഠയും അച്ചടക്കവും കടുകിട വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാതെ നടപ്പാക്കുന്ന ഓഫീസർമാർ, കേഡറ്റുകളെ കായികമായും മാനസികമായും തളർത്താനുള്ള ഒരവസരവും പാഴാക്കാത്ത പട്ടാളക്കാരായ ഇൻസ്ട്രക്ടർമാർ... പഴയ ചില സിനിമകളിൽ കാണാറുള്ള മിലിറ്ററി ക്യാമ്പുകളുടെ ഒരു എകദേശ പതിപ്പ്. വെളുപ്പിന് 5.30 –ന് ആരംഭിക്കുന്ന കഠിന ദിനചര്യകളുടെ അവസാനം വൈകുന്നേരം 5.30 മുതൽക്കുള്ള കുളി ഞങ്ങൾ ശരിക്കും ആസ്വദിക്കുക തന്നെയായിരുന്നു. ഉയരത്തിൽ വരിവരിയായി സ്ഥാപിച്ച സ്ഥിരവും താൽക്കാലികവുമായ കുറെ ടാപ്പുകൾക്ക് താഴെ കൂട്ടം കൂടിയും തിക്കിത്തിരക്കിയും കുളിക്കുന്നതു ഒരനുഭവമായിരുന്നു. കുളിമുറികളുടെ സ്വകാര്യതയിൽ മാത്രം കുളിച്ചുശീലിച്ച പലരും രണ്ട് ദിവസം കൊണ്ട് പുതിയ പരിമിതസൗകര്യവുമായി ഇണങ്ങി. എല്ലാവരും ആൺകുട്ടികൾ. പലർക്കും ഒരടിവസ്ത്രം തന്നെ അനാവശ്യമായി തോന്നിയ ആഹ്ലാദസന്ദർഭം! നീരാട്ട് പുരോഗമിക്കവേ വൈകിയെത്തിയ ഫാറൂഖ് കോളേജിലെ ഒരു സുഹൃത്ത് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: "കാറിൽ വന്നിറങ്ങിയിട്ടുണ്ട് ഒരു പഹയൻ പാതിരി. ബഡാ സൈസ്, ഒറ്റക്ക് കണ്ടാൽ പേടിയാവും. എന്തൊക്കെയോ സാധനങ്ങൾ ഡിക്കിയിൽനിന്ന് എറക്കീറ്റുമുണ്ട്."

ആ ക്യാമ്പിലേക്ക് വരാവുന്ന ഒരു ബഡാ സൈസ് പാതിരിയേയുള്ളൂ. ഞങ്ങൾക്ക് സംശയമേയില്ലായിരുന്നു – അത് ഞങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് തന്നെ. തൻ്റെ കുട്ടികൾ ക്യാമ്പിൽ എന്ത് ചെയ്യുന്നു, എന്ത് പഠിക്കുന്നു, എങ്ങനെ കഴിയുന്നു എന്നെല്ലാമറിയാൻ ആ വാത്സല്യനിധി എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവർക്കായി ആപ്പിളും ഓറഞ്ചും നിറച്ച കൂടകളും കരുതിയിരിക്കുന്നു. (മറ്റു കോളേജുകളിൽ നിന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ അസൂയ സ്ഫുരിക്കുന്ന നോട്ടം ഇപ്പോഴും ഓർക്കുന്നു.) പ്രിൻസിപ്പലച്ചൻ, ദേവഗിരി എൻ.സി.സി ഓഫീസർ സെബാസ്റ്റ്യൻ പി. ജോസഫിനും ക്യാംപ് അഡ്ജുറ്റൻ്റിനുമൊപ്പം ഞങ്ങളുടെ ബാരക്കിലെത്തുന്നതിന് മുമ്പു തന്നെ ഞങ്ങളിൽ പലരും കുളിയെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് അച്ചനടുത്തെത്തിയിരുന്നു. പതിവുള്ള "എന്താ മിസ്റ്ററേ..." വിളികൾക്കും ക്ഷേമാന്വേഷണങ്ങൾക്കും ഒടുവിൽ വളരെ പ്രസന്നനായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

"The Camp commandant is very much impressed by your performance in the camp so far. It is upto you to ensure that he gets no reason to alter this.

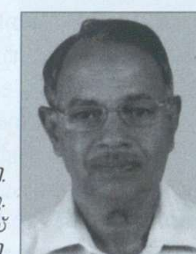

*1964 ബാച്ചിലെ ഗണിതശാസ്ത്രബിരുദ വിദ്യാർത്ഥി. എൻ.സി.സി അണ്ടർ ഓഫീസറായിരുന്നു. ഫുഡ്കോർപറേഷൻ ഓഫ് ഇന്ത്യ എക്കൗണ്ട്സ് മാനേജരായി വിരമിച്ചു. കോഴിക്കോട് സ്വദേശി.

Only forward march......" ആ ക്യാംപിൽ പല മത്സരങ്ങൾക്കുമുള്ള ഒന്നാം സ്ഥാനം ദേവഗിരി പ്ലാറ്റൂൺ നേടി. അച്ചന്റെ വാക്കുകളായിരുന്നു അവയ്ക്കെല്ലാം പ്രേരകം.

ക്യാംപിൽ എല്ലാം സഹിക്കാമായിരുന്നു - രാവിലത്തെ ആ ഉപ്പുമാവൊഴിച്ച്. ദിവസവും ഉപ്പുമാവ്, അതും ഞങ്ങൾക്കൊന്നും പരിചിതമല്ലാത്ത ഏതോ എണ്ണ ചേർത്തത്. അത് വായിലിട്ടാൽ ഇറക്കാൻ വളരെ പ്രയാസം. കരസേനയിലേക്ക് വേണ്ട ഓഫീസർമാരെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കൽ കൂടി ലക്ഷ്യമായ ഒരു പരിശീലന പരിപാടിയിൽ ഇത്തരം ഭക്ഷണമോ? ഏതായാലും വിഷയം ഞങ്ങൾ പതുക്കെ അച്ചന്റെ ചെവിയിലുമെത്തിച്ചു. പരാതിയായല്ല, ഗതികേടായി.

അന്ന് രാത്രി ലൈറ്റ് ഓഫായി ഡെറിയിൽ മലർന്ന് കിടക്കുമ്പോൾ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ കരുണയും വാത്സല്യവും തുളുമ്പുന്ന മുഖം മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിയിറങ്ങിയത്. ഞാൻ മാത്രമല്ല, ഞങ്ങളിൽ മിക്കവരും.

അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ മഗ്ഗും പ്ലേറ്റുമായി പ്രാതലിനു വേണ്ടി ക്യൂ നിൽക്കുമ്പോൾ ഭക്ഷണം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞവർ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തിരിച്ചുവരുന്നു - പ്ലേറ്റിൽ വളരെ രൂപഭേദമുള്ള ഉപ്പുമാവ്, കൂടാതെ ഓരോ ഏത്തപ്പഴവും. തലേദിവസം രാത്രി ഞങ്ങളോട് യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങിയ പ്രിൻസിപ്പൽ ക്യാംപ് ഒ.സി.യെ കണ്ട് കേഡറ്റുകളുടെ പ്രഭാതഭക്ഷണത്തെപ്പറ്റി ഒരൽപം കർക്കശമായിത്തന്നെ സംസാരിച്ച കാര്യം പിന്നീട് സെബാസ്റ്റ്യൻ സാറിൽ നിന്നും ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. അച്ചടക്കമുള്ള ഒരു ക്യാംപിനകത്തല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അന്ന് രാവിലെ ആ അഞ്ഞൂറോളം കേഡറ്റുകളും ഒന്നിച്ച് "തിയോഡോഷ്യസ്സച്ചൻ സിന്ദാബാദ്" വിളിച്ചേനെ.

എന്റെ നാല് വർഷത്തെ എൻ.സി.സി. സേവനത്തിനിടക്ക് ഏതെങ്കിലുമൊരു കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ എൻ.സി.സി. യുടെ കാര്യത്തിൽ അച്ചനോളം താൽപര്യം കാണിച്ചതായി കണ്ടിട്ടില്ല, കേട്ടിട്ടുമില്ല. 1962-ൽ ചൈനയുടെ ആക്രമണശേഷം യൂണിവേഴ്സിറ്റി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സാർവത്രികമായി പരിശീലനം നൽകാനായി എൻ.സി.സി. ട്രെയിനിംഗ് കോളജുകളിൽ നിർബന്ധമാക്കി. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠിത്തത്തെ ഇത് പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമെന്ന് അദ്ധ്യാപകരിൽ പലരും ആശങ്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഇത് ഭാവി തലമുറയ്ക്ക് ആരോഗ്യവും അച്ചടക്കവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു ശരിയായ കാൽവെപ്പായിരുന്നു. കോളേജിലെ ബഹുഭൂരിഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികളും ഉൾപ്പെടുന്ന വിപുലമായ എൻ.സി.സി യൂനിറ്റ് രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിന് അച്ചൻ മുന്നിൽനിന്ന് നേതൃത്വം നൽകി. ദുർവിധി ആ ദീപസ്തംഭത്തെ അകാലത്തിൽ തല്ലിക്കെടുത്തിയതിന്റെ ആഘാതത്തിൽ നിന്ന് കരകയറാൻ കോളേജിനും എൻ.സി.സി ക്കും സ്പോർട്സിനുമെല്ലാം കാലം ഏറെ വേണ്ടി വന്നുവെന്നത് ചരിത്രം.

"ദൈവത്തിനും രാജ്യത്തിനും വേണ്ടി" എന്നത് മുദ്രാവാക്യത്തിലൊതുക്കാതെ തീർത്തും പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ അക്ഷീണ പ്രയത്നം ചെയ്ത ആ പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്റെ പാവനസ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ ആദരപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ നുകർന്ന അനേകരിൽ ഒരാളായി, നമ്രശീർഷനായി നിൽക്കുമ്പോൾ അതിനിടെ അമ്പതോളം വർഷങ്ങൾ കടന്ന് പോയതായി തോന്നുന്നേയില്ല.

ഒളിമങ്ങാത്ത ഗുരുസ്മൃതി

സി. കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി*

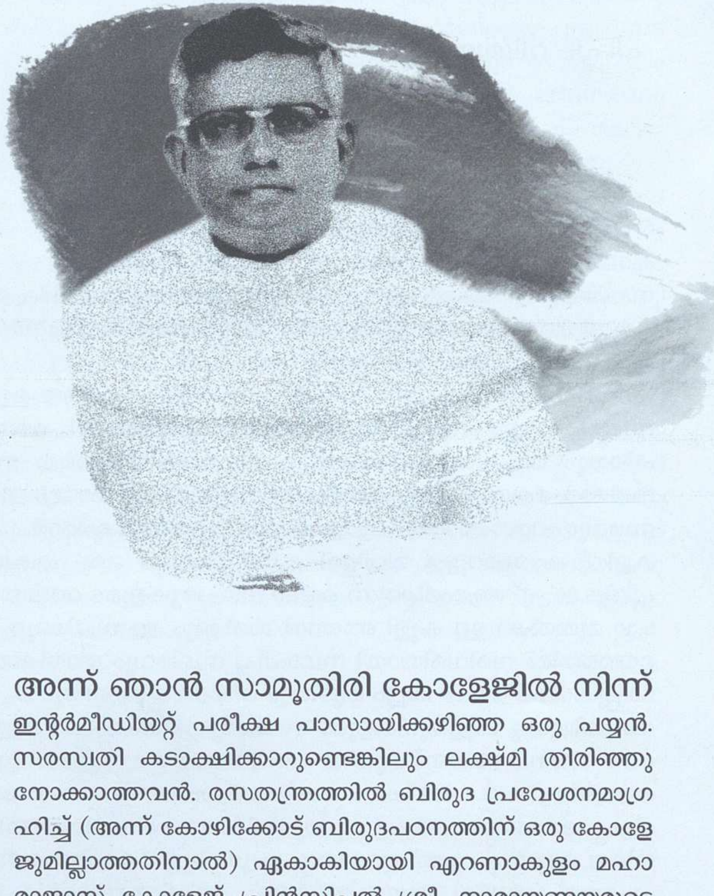

അന്ന് ഞാൻ സാമൂതിരി കോളേജിൽ നിന്ന് ഇന്റർമീഡിയറ്റ് പരീക്ഷ പാസായിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു പയ്യൻ. സരസ്വതി കടാക്ഷിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ലക്ഷ്മി തിരിഞ്ഞു നോക്കാത്തവൻ. രസതന്ത്രത്തിൽ ബിരുദ പ്രവേശനമാഗ്രഹിച്ച് (അന്ന് കോഴിക്കോട് ബിരുദപഠനത്തിന് ഒരു കോളേജുമില്ലാത്തതിനാൽ) ഏകാകിയായി എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ശ്രീ. നാരായണയ്യരുടെ മുമ്പിലെത്തി. മാർക്കു നോക്കി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഡിഗ്രി

ക്ലാസിലേക്കെന്നല്ല, ഓണേഴ്സിനുതന്നെ അഡ്മിഷൻ തരാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു മാസം കാത്തിരിക്കണം. പ്രവേശനാർഥികളായി തിരുകൊച്ചി പ്രദേശത്തുകാർ ഇല്ലെങ്കിലേ ഇതരദേശക്കാരന് പ്രവേശനമനുവദിച്ചുകൂടൂ എന്ന അലംഘനീയവ്യവസ്ഥ മൂലമാണിങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. ആ അനിശ്ചിതത്വത്തിന് വഴി മാറിക്കൊടുക്കാതെ, അന്വേഷിച്ചന്വേഷിച്ച് അഞ്ചു കിലോമീറ്ററോളം നടന്ന് ഞാൻ സേക്രഡ് ഹാർട്ട് കോളേജിലെത്തി.

അപ്പോഴേക്കും അഞ്ചുമണി കഴിഞ്ഞ് ഓഫീസ് പൂട്ടി എല്ലാവരും പിരിഞ്ഞു പോയിരുന്നു. ഭാഗ്യത്തിന് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് എന്ന മഹാമനസ്കൻ കോളേജങ്കണത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ച് ഉദ്ദേശ്യമുണർത്തിച്ചു. ഇത്രകൂടിപ്പറയുകയും ചെയ്തു: ഇവിടെ പരിചയക്കാരില്ല; മുറിയെടുത്തു താമസിക്കാൻ സാമ്പത്തിക പര്യാപ്തതയില്ല. ഇന്നുതന്നെ കോഴിക്കോട്ടേക്ക് മടങ്ങാതെ പറ്റുകയില്ല. പ്രതിസന്ധിയിൽ ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഒരു നൂലിഴ അദ്ദേഹത്തിലൂടെ എന്നിലേക്കെത്തി. അദ്ദേഹം മാർക്കു വാങ്ങി നോക്കി പ്പറഞ്ഞു: “യു മേ ടച്ച് ചാൻസ്”. അദ്ദേഹം തുടർന്നു: അടുത്തുകാണുന്ന മൊണാസ്റ്ററിയിൽ പോയി മുമ്പിലുള്ള കയറുപിടിച്ച് വലിക്കുക. ബെല്ലടി കേൾക്കുമ്പോൾ ഉള്ളിൽ നിന്ന് ആൾ വരും. ഞാൻ നിർദേശിച്ചതായിപ്പറഞ്ഞ് ആപ്ലിക്കേഷൻ ഫോം വാങ്ങി പൂരിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലേൽപ്പിക്കുക. ഇങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിച്ചു. അതേ രാത്രിതന്നെ എനിക്ക് കോഴിക്കോട്ടേക്കുള്ള മടക്കയാത്ര സാധ്യമായി. എന്തൊരു സദയ പരിഗണന! വേണമെങ്കിൽ ഓഫീസുമര്യാദ ലംഘിക്കാതെ തന്നെ പിറ്റേന്നു വരാൻ അദ്ദേഹത്തിന് എന്നോട് കല്പിക്കാം. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിലോ? എറണാകുളത്ത് തങ്ങാനിടവരാതെ, ആപ്ലിക്കേഷൻ കൊടുക്കാനും കഴിയാതെ, മറ്റൊരു ദൂരസ്ഥ കോളേജിലെത്തി പരീക്ഷണം തുടരാനാവാതെ, എന്റെ ബിരുദപഠനാശ വായുവിലേക്ക് ബാഷ്പീഭവിച്ചുയരുമായിരുന്നോ?

ആ സാധ്യത തള്ളിക്കളയാനാവില്ല; സാഹചര്യദുരവസ്ഥ അത്തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. ഏതായാലും രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞ് തിളക്കമാർന്ന ബിരുദവുമായി ഭാവിക്കൊരടിക്കല്ലിടാൻ എനിക്കു സാധ്യമായി.

ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് എന്ന മഹാപുരുഷന്റെ കർമശുദ്ധിയുടേതായ ഒരു നറും മുല്ലപ്പൂ സർവേശ്വരപാദങ്ങളിലെത്തിപ്പരത്തിയ സുഗന്ധം എന്നല്ലാതെന്തു പറയാൻ.

ദേശകാലങ്ങൾ ദൂരം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടും, വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധങ്ങളുടെ മനോമുദ്രകൾ തിങ്ങിയിരുന്നിട്ടും എന്റെ നാമരൂപങ്ങൾ തത്ക്ഷണം ഉപബോധമനസ്സിൽ നിന്നുരുത്തിരിച്ചെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു.

കോളേജിൽ പ്രിലിമിനറി ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സ് അദ്ദേഹമാണെടുത്തിരുന്നത്. കൃത്യമായ സമയനിഷ്ഠ, ഉച്ചാരണ ശുദ്ധി, സുശ്രവ്യത, വിശദീകരണങ്ങളുടെ ഉയർന്ന നിലവാരം എന്നീ മുഖമുദ്രകളോടുകൂടിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സ് കുട്ടികൾക്ക് ഒരു ‘ഹര’മായിരുന്നു. പുറമെ ഒരാൾക്കൂട്ടത്തിലെത്തിയാലോ? ആകാരഗാംഭീര്യം, ആളുകൾക്കിടയിലെ തലയെടുപ്പ്, വേഷത്തിലെ ആധ്യാത്മിക പരിവേഷം, സമീപനത്തിലെ സ്നേഹമസൃണത, ഇതെല്ലാം ചേർന്ന് ക്രമവും അച്ചടക്കവും സ്വയം പടർന്നു പരക്കും.

വ്യക്തിത്വ സവിശേഷതകളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്മൃതിദൃഢത എനിയ്ക്കനുഭവപ്പെട്ടത് ഏറെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷമാണ്. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച്, അങ്ങാടിയിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ ഒരു സഹപാഠി, ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് അമലാപുരി പള്ളിയിലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. താമസിയാതെ അവിടെയെത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുറിക്കു പുറത്തുള്ള കാളിങ് ബെല്ലടിച്ചു. ഉടൻ അദ്ദേഹം വാതിൽ തുറന്നെത്തി. മന്ദഹാസയുതവും വാത്സല്യഭരിതവുമായ ഭാവത്തിൽ “എന്തൊക്കെയാ കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി? എന്തുചെയ്യുന്നു? സുഖമല്ലേ?” എന്നു ചേദിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അടുത്തെത്തി. കോളേജിൽ നിന്ന് ഞാൻ വിട്ടശേഷം എത്ര വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. അതിനിടയിൽ എത്ര ആയിരം വിദ്യാർത്ഥികളുമായി അദ്ദേഹം ഇടപഴകി. എന്നിട്ടും, ദേശകാലങ്ങൾ ദൂരം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടും, വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധങ്ങളുടെ മനോമുദ്രകൾ തിങ്ങിയിരുന്നിട്ടും എന്റെ നാമരൂപങ്ങൾ തത്ക്ഷണം ഉപബോധമനസ്സിൽ നിന്നുരുത്തിരിച്ചെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. അദ്ഭുതമോ, സന്തോഷമോ, ചാരിതാർഥ്യമോ ഏതാണെന്റെ ഹൃദയത്തിലധികമുണർന്നത് എന്ന് പറയാൻ വയ്യ.

പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്, വായിച്ചിട്ടുമുണ്ട്, ജന്മസിദ്ധമായ ഒരു മഹാഗുണമാണ് സ്മൃതിദൃഢത എന്ന്. അത്യന്തം വിരളമായേ അതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണപ്പെടുകയുള്ളൂ. വിശിഷ്ടാനുഭവങ്ങളയവിറക്കുന്ന സഹപ്രവർത്തകരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ബഹുജനങ്ങളുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ ഒരഞ്ചക്ഷരങ്ങൾ സമർപ്പിക്കട്ടെ. “ഗുരവേ നമഃ”.

തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ തേവര കോളേജ് കാലത്തെ വിദ്യാർത്ഥി. ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി വിരമിച്ചു. നാലുവാല്യത്തിലുള്ള ‘ഭാരതീയ ശാസ്ത്രചിന്ത’, ‘അസ്ട്രോണമി ഇൻ ഏൻഷ്യന്റ് ഇന്ത്യ’ തുടങ്ങി പത്തോളം കൃതികളുടെ കർത്താവ്

ഒരു കൈത്തിരി നാളമായ്

സാം തോമസ്*

ഏതൊരാളിന്റെയും ജീവിതത്തിൽ അതിന്റെ സകല അംശത്തിലും സത്യവും സ്നേഹവും കാരുണ്യവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവോ അവർ ഈശ്വര സമക്ഷം ഗണിക്കപ്പെടുകയും ജനമദ്ധ്യേ ആദരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യും........

ചിന്തിക്കുന്ന ആർദ്രമായ ഒരു ഹൃദയം, അചഞ്ചലമായ തീരുമാനം, അനുകമ്പ, അറിവ്, അദ്ധ്യാപനശേഷി, പ്രസന്നത, ധർമ്മനിഷ്ഠ, കാര്യനിർവ്വഹണശേഷി തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾ ഒത്തു ചേർന്ന ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ ഭാഗ്യമായിരുന്ന പ്രഥമ പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ: തിയോഡോഷ്യസ് കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ, സി.എം.ഐ യുടെ നൂറാം ജന്മദിന അനുസ്മരണം, പൂർവ വിദ്യാർഥികളുടേയും സഹപ്രവർത്തകരുടേയും ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കൊണ്ടാടുകയാണ്.

1956 ആരംഭകാലം മുതൽ ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ സാരഥ്യം വഹിച്ച ആ ഭാഗ്യം 1963 നവംബർ 10 ന് ഓർക്കാപ്പുറത്ത് നമ്മെ വിട്ടകന്നുപോയി. ഈ ഭൂമിയിൽ ജന്മം കൊണ്ടവർക്കൊക്കെ അനിവാര്യമായ ഒന്ന്, പക്ഷേ അത് അകാലത്തിൽ സംഭവിച്ചുവെന്നു മാത്രം. ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രകാശകിരണമേല്ക്കാത്ത, അനുകമ്പയുടെ, ഔദാര്യത്തിന്റെ, സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കാത്തവർ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ദേവഗിരിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആരും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുപറയാം.

ആ സ്നേഹവും വാത്സല്യവും ആകർഷകമായ പെരുമാറ്റവും എത്രമാത്രമായിരുന്നുവെന്ന് അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഞാൻ എന്റെ 1958 മുതൽക്കുള്ള ദേവഗിരി ജീവിതത്തിലെ പരമമായ സന്തോഷം നാം സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ള വിശ്വാസവും സംതൃപ്തിയുമായിരുന്നു....കാലങ്ങൾ ഏറെ പിന്നിട്ടിട്ടും ആ അനുഭൂതി ഒരു കെടാവിളക്കുപോലെ ഞാൻ കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"കാലമേ, അവിടുന്ന് മൃതരായവർക്ക് സൗന്ദര്യദായകനും ജീർണ്ണാവശിഷ്ടങ്ങൾക്ക് ചമൽക്കാരകനും വാർന്നൊഴുകുന്ന ഹൃദയത്തിന് സുഖാവഹ ചികിത്സകനുമാകുന്നു,"

"നീതി വിതയ്ക്കുന്നവന്റെ പ്രതിഫലം നിശ്ചിതമാണ്"

എന്നീ സുഭാഷിത വാക്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നു....

**1958 മുതൽ ദേവഗിരി കോളേജ് ഹോസ്റ്റൽ എക്കൗണ്ടന്റ് ആയ സാം തോമസ് ഇന്നും സക്രിയമായി, ദേവഗിരിയുടെ മാറാത്ത അപൂർവമുഖങ്ങളിലൊന്നാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കൊപ്പം കലാലയത്തിന്റെ കലാസപര്യകളിൽ എന്നും സജീവസാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്നു.*

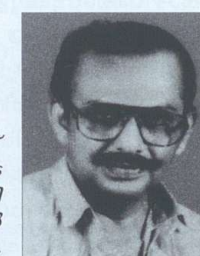

കാലത്തിനും സാഹചര്യത്തിനുമനുസരിച്ച് നേതൃത്വശൈലിയിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കും എന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾ തന്നെ മറ്റുള്ളവരെ മാനിക്കുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും സഹിഷ്ണുത യോടെ പെരുമാറുകയും കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ കാര്യശേഷിയും പക്വമായ നേതൃത്വശൈലിയും ഒത്തു ചേർന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്താൽ കാലമോ സാഹചര്യമോ ഒരിക്കലും പ്രതിബന്ധ മാകില്ലെന്നു തീർച്ച.

സമാന ചിന്താഗതിക്കാരും ബന്ധങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രൂപ്പുകളും എതിർ ഗ്രൂപ്പുകളും തമ്മി ലുള്ള അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളും ഏതൊരു സ്ഥാപനത്തിന്റെയും പ്രസ്ഥാന ത്തിന്റെയും സുഗമമായ പ്രവർത്തനത്തിന് പ്രതിസന്ധികൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും നിലനില്പിനെ ബാധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളത് നിസ്തർക്കമായ കാര്യമാണ്.

ജ്ഞാതവും അജ്ഞേയവുമായ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനം നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരിലുമുണ്ട് ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടേതായിട്ടുള്ള വിശ്വാസ സംഹിതകൾ ബലമാകുന്നതിനു പകരം ബല ഹീനമാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ആത്മീയതയില്ലാത്ത അസ്തിത്വമാകുന്നതു കൊണ്ടു തന്നെ സംശയമില്ല...

സ്വതന്ത്രമായ ധൈര്യത്തോടെ, ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരിയോടെ വിശാല മനസ്കതയോടെ ആധി കാരികമായി സംസാരിക്കുന്ന തിയോഡോഷ്യസച്ചന് ഞാനെന്ന ഭാവം ഒട്ടും തന്നെ ഇല്ലായിരു ന്നു.

'ഞാനെന്ന ഭാവം ജ്ഞാനിക്കഭാവം' എന്നാണല്ലോ ചൊല്ല്. ഔന്നത്യം ആകാരത്തിൽ മാത്ര മല്ല, ആകാരസൗഷ്ഠവത്തോടൊപ്പം ആത്മാർത്ഥതയും അറിവും കലീനതയും സ്വഭാവഗുണവും ഒത്തു ചേർന്നു കാലത്തിന് സൂക്ഷിക്കാനുതകുന്ന ചെറുതും വലുതുമായ ഒട്ടനവധി കാര്യങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ ആകത്തുകയായി മറ്റുള്ളവർ ആദരിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു പ്രിയങ്കരനായ തിയോഡോഷ്യസച്ചൻ.

പഠനത്തിലെന്ന പോലെ ദേവഗിരി കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക, സാന്മാർഗ്ഗിക വളർച്ചയിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വം സ്തുത്യർഹമായി രുന്നു.

ദേവഗിരി കലാലയത്തിന് സൽക്കീർത്തി നേടിക്കൊടുത്ത് മൺമറഞ്ഞു പോയവരും ഇന്ന് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായ സ്ഥാപനത്തിലെ വൈദിക ശ്രേഷ്ഠർക്കൊപ്പം അദ്ധ്യാപക-അനദ്ധ്യാ പകരെയും, സമർത്ഥരും പ്രതിഭാശാലികളുമായ മുൻവിദ്യാർത്ഥികളെയും മറക്കുവാനോ മനസ്സിൽ നിന്ന് മായ്ക്കുവാനോ കഴിയില്ല.

കവിയും ഗ്രന്ഥകാരനും ദേവഗിരി കോളേജ് മുൻഅദ്ധ്യാപകനും വൈസ് പ്രിൻസിപ്പലുമാ യിരുന്ന ഡോ: ചെറിയാൻ കുനിയന്തോടത്ത് തിയോഡോഷ്യസച്ചനെ അനുസ്മരിച്ച് രചിച്ച കവി തയിലെ ഏതാനും വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് അവസരോചിതമെന്നു കരുതുന്നു:

"കാലത്തിനാവില്ല മായ്ക്കുവാനോർമ്മകൾ
കത്തിജ്ജ്വലിച്ചവ നിൽക്കും
കെട്ടുപോയെങ്കിലുമെത്രയും ഭാസുരം
കൈത്തിരിയൊന്നിതാ ഹൃത്തിൽ
വന്ദ്യ പുരോഹിതനാകും തിയോഡോഷ്യസ്
തന്നെയാ കൈത്തിരി നാളം."

അച്ചനെന്നെ ജേർണലിസ്റ്റാക്കി

എം.ജെ. ആന്റണി*

അരനൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടും പ്രിൻസിപ്പലച്ചന്റെ ശബ്ദം കാതിലും കരളിലുമുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ ഹോസ്റ്റൽ വാർഡനും കൂടിയായിരുന്നു. ന്യൂമാൻ ഹോസ്റ്റലിൽ എന്റെ മുറിയുടെ നേരെ മുകളിൽ ആയിരുന്നു വാർഡന്റെ മുറി. അന്ന് ടെലികോം ടെക്നോളജി പ്രാകൃതമായിരുന്നതിനാൽ ഉറക്കെ പറഞ്ഞാലേ ശബ്ദം എത്തേണ്ടിടത്ത് എത്തുകയുള്ളൂ. അതു കൊണ്ട് അച്ചൻ ഫോൺ ചെയ്യുന്നത് ദേവഗിരിയിൽ ഒരു 'ഗിരി പ്രസംഗം' പോലെ ആയിരുന്നു. ആ ശബ്ദം ഇന്നും ചെവിയിൽ പ്രതിധ്വനിയ്ക്കുന്നു.

അതു പോലെ മനസ്സിലും മുഴങ്ങുന്നു അച്ചന്റെ വാക്കുകൾ. എല്ലാ അസ്സംബ്ലിയിലും ആവർത്തിക്കാറുള്ള വാക്യങ്ങളാണ് ഇവ : 'Let the world be better on account of you; For God and country'. എത്ര പേർ ഇത് ഓർമ്മിക്കുന്നുവെന്നോ അതനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നോ അറിയില്ല. പക്ഷേ, ഒരു ഉപദേശം ഞാൻ ഇപ്പോഴും പ്രായോഗികമാക്കുന്നുണ്ട്. പരീക്ഷകൾക്കു മുമ്പ് ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ അദ്ദേഹം പറയുമായിരുന്നു: 'നീട്ടിവലിച്ചെഴുതരുത്. അധികം എഴുതിയാൽ അധികം തെറ്റുകളുമുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് അറിയുന്നത് ചുരുക്കി എഴുതുക.'

പരീക്ഷകൾക്കു മാത്രമല്ല, ജീവിതത്തിലും ഇതു നല്ല നയമാണ്. പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ നാല്പത്തഞ്ച് കൊല്ലം പിന്നിട്ട എനിക്ക് ഇത് വളരെ ഉപകരിച്ചു.

എഞ്ചിനീയറിംഗ് പഠനം ലക്ഷ്യമിട്ട് മാത്തമാറ്റിക്സ് ബി.എസ്.സിക്കു ചേർന്ന എന്നെ വഴിതിരിച്ച് പത്രപ്രവർത്തനത്തിലേക്ക് വിട്ടതും അച്ചൻ തന്നെ. അദ്ദേഹം എന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകൻ കൂടി ആയിരുന്നു. ഷേക്സ്പിയറിന്റെ *കിങ്ങ് ലിയർ* ട്രാജഡിയുടെ അവസാന രംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം മേശയ്ക്ക് ചുറ്റും ഓടിനടന്ന് വിവരിക്കുന്നതും അതിലേറെ അഭിനയിക്കുന്നതും ഇപ്പോഴും ഓർമ്മയിൽ പച്ചയായി നിൽക്കുന്നു. ളോഹയുടെ ഭാഗമായ ഉത്തരീയം മേശയ്ക്കു ചുറ്റും ഓടുമ്പോൾ ഇതാ, പറക്കുന്നു!

പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞ കാമ്പസ് ഒരുക്കിയതിനു മാത്രമല്ല, ഏറ്റവും നല്ല 'ഫാക്കൽറ്റി'യെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചതിനും അച്ചനെ പ്രകീർത്തിക്കണം. ഉദാഹരണമായി സുകുമാർ അഴീക്കോട് മാഷ്, എന്റെ മലയാളം വാദ്ധ്യാർ. മഹാകവി പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ "അരങ്ങേറ്റം" മാഷുടെ വ്യാഖ്യാനത്തോടെ പഠിച്ചത് ഒരു അനുഭവമായിരുന്നു. ഒരു മണിക്കൂറിൽ മൂന്നു വരി. അതിനിടയ്ക്ക് കംപാരറ്റീവ് യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യം മുഴുവൻ താണ്ടി മടങ്ങി വരും. സിലബസ് തീർക്കുന്നതൊന്നും പ്രശ്നമല്ല. ലെക്ചർ അവസാനിക്കുമ്പോൾ ഒരു തമാശയും. ഒരിക്കൽ ഞാനും അതിനിരയായി: "എത്ര നേരമാടോ വായ തുറന്നിരിയ്ക്കുന്നത്?" അപ്പോഴാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ മായാജാലത്തിൽ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മറന്നിരിയ്ക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് ബോധം വന്നത്.

അങ്ങിനെ എഞ്ചിനീയർ ആകാൻ പുറപ്പെട്ട ഞാൻ ഒരു hack (കോടാലി) writer ആയി മാറി. നിയമത്തിലും പത്രപ്രവർത്തനത്തിലും ബിരുദം നേടിയ ശേഷം ഡൽഹിയിൽ ഇപ്പോഴും വിരൽ ചലിപ്പിയ്ക്കുന്നു. Creative writing ന് കഴിവില്ലാത്തവർക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് hack writing. ഇപ്പോൾ അച്ചനെ കണ്ടാൽ ഞാൻ പറയും: 'നിങ്ങൾ എന്നെ ജേർണലിസ്റ്റ് ആക്കി' എന്ന്.

**1962 ൽ ദേവഗിരിയിൽ നിന്ന് മാത്സ് ബിരുദം സമ്പാദിച്ച ശേഷം മദ്രാസിൽ നിന്ന് നിയമത്തിലും നാഗപ്പൂരിൽ നിന്ന് പത്രപ്രവർത്തനത്തിലും ബിരുദം സമ്പാദിച്ച ശ്രീ ആന്റണി ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ് പത്രത്തിന്റെ സുപ്രീം കോർട്ട് കറസ്പോണ്ടന്റായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ബിസിനസ് സ്റ്റാന്റേർഡ് പത്രത്തിന്റെ കോളമിസ്റ്റ്. ഒട്ടേറെ പോപ്പുലർ നിയമകാര്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്*

ഓർമ്മകളിൽ ഒരു സുഖാനുഭവം

കെ.എ. വർഗ്ഗീസ് *

കോഴിക്കോട് ദേവഗിരി കോളേജ് ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതകാല അദ്ധ്യയനം കഴിഞ്ഞ് ജൂനിയർ ലെക്ചറർ തസ്തികയിൽ അതേ കോളേജിൽ ഞാൻ 1965-66-ൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും കോളേജിന്റെ ജീവനാഡിയും പ്രഥമ പ്രിൻസിപ്പലുമായിരുന്ന ഫാ: തിയോഡോഷ്യസ് ഈ ലോകം വിട്ടകന്നിരുന്നു. 1963 നവംബർ 10 ന് ആ മഹാനുഭാവൻ അന്തരിച്ചു.

അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലുണ്ടായിരുന്ന 1965-66 ഹ്രസ്വമായകാലയളവാണെങ്കിലും ഇന്ന് എന്റെ മനസ്സിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്ന ചൈതന്യവത്തായ കാലയളവും അതുതന്നെ.

വർഷങ്ങളുടെ നീണ്ട ഇടവേളയ്ക്കു ശേഷം ഓർമ്മകൾ കൂട്ടിയിണക്കുമ്പോൾ പുനർ ജനിച്ച ഒത്തിരി ഒത്തിരി ഓർമ്മകൾ അനുഭൂതിയുടെ വിരിമാറിലേക്ക് പറന്നുയരുന്നതുപോലെ അനുഭവപ്പെടുന്നു. ചിരിക്കാനും ചിന്തിക്കാനുമുതകുന്ന നിരവധി മുഹൂർത്തങ്ങൾ, വിജ്ഞാന തൃഷ്ണ നിറഞ്ഞ ഗുരുഭൂതന്മാർ, ഇന്നും കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന ഹൃദ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ട സുഹൃദ്ബന്ധങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക -സാഹിത്യ ചർച്ചകൾ, തത്വചിന്തകളും ബൗദ്ധിക ചിന്തകളും അഭിരുചികളും സ്വഭാവ ഐക്യതയും ഒത്തു ചേർന്ന മാസ്മരികമായ എന്തോ ഒരു സവിശേഷത ആ കാലത്ത് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം.

ആ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന അദ്ധ്യാപക ശ്രേഷ്ഠരുടേയും എന്റെ സഹ അദ്ധ്യാപക സുഹൃത്തുക്കളുടെയും ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും അദ്ധ്യാപനവും ഏറെ വിലപ്പെട്ടതായിരുന്നു. തന്റെ ശിഷ്യരുടെയെന്നപോലെ സമൂഹത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കു വേണ്ടി പലതും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരായ ചിന്തകരും കവികളും സാഹിത്യ പ്രതിഭകളും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും ആ കാലത്ത് ദേവഗിരി കോളേജിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അത്തരം പ്രതിഭകളെ കണ്ടെത്തി അദ്ധ്യാപകരായി നിയമിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് കാണിച്ച വൈഭവവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദാര്യപൂർണവും ബുദ്ധിപരവുമായ ഇടപെടലുകളും, പാവപ്പെട്ട അനേകം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് തണലേകിയിട്ടുള്ള കാര്യം എന്നിവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം സഹപ്രവർത്തകർ വാചാലരാകുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഏവർക്കും പ്രിയങ്കരനായിരുന്ന തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ നൂറാം ജന്മദിന സ്മരണകളുടെ മുമ്പിൽ ആദരാഞ്ജലികൾ അർപ്പിച്ചു കൊള്ളട്ടെ.

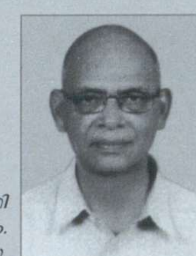

** കെമിസ്ട്രി ഡിഗ്രി വിദ്യാർത്ഥി പിന്നീട് ജൂനിയർ ലക്ചററും. കേരളാ സോപ്സ് സൂപ്രണ്ടായി വിരമിച്ചു.*

സംപൂജ്യനായ ആത്മീയ ഗുരു

കമാൻഡർ പി. ദാമോദരൻ*

വാക്കുകൊണ്ട് വിവരിക്കുവാൻ പറ്റാത്ത മഹിമയെ വർണിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഉദ്വേഗം മനസ്സിൽ നിറയുകയാണ്. തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ എന്ന അതികായന്റെ മഹത്ത്വത്തെ വിവരിക്കുവാൻ ഒരു ആശയം മാത്രമേ മനസ്സിൽ കടന്നുവരുന്നുള്ളൂ: ദേവഗിരി കോളേജിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഡോ.തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന് പകരം മറ്റൊരു പ്രതിഭയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല, ഉണ്ടാവുകയുമില്ല.

ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടും മറ്റുള്ളവരെ ത്രസിപ്പിക്കുവാനും രസിപ്പിക്കുവാനും ശ്രമിച്ച ഒരു ബുദ്ധിരാക്ഷസനോ ഗന്ധർവ്വനോ ആയിരുന്നില്ല തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചൻ. മറിച്ച്, ഈശ്വരീയമായ കഴിവുകൾ ചിന്തയിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ തന്റേതായ തനിമയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച സാത്വികനായ ആത്മീയഗുരു ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോറൽ സയൻസ് ക്ലാസ്സുകൾ ഫിസിക്സിനു അപ്പുറത്തുള്ള മെറ്റാഫിസിക്കൽ തലത്തിലേക്കും, ഇന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തിന് അപ്പുറത്തുള്ള അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തിലേക്കും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നവയായിരുന്നു. നേരിന്റെയും നെറിയുടെയും വഴിത്താരയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച ഒരു ധീര ആത്മീയനേതാവിന്റെ ജീവിതചര്യയുടെ സ്ഫുരണം മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്ക് വേണ്ടി വിനിയോഗിച്ച അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചു നിറുത്തിയത്.

ഭൗതീകശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിറകിൽ കടിച്ച് തൂങ്ങുവാനല്ല അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചത്, നേരെ മറിച്ച് ആത്മീയതയുടെ പാതയിലേക്ക് കയറിച്ചെല്ലുവാനാണ് ആഹ്വാനം ചെയ്തത്. ഭൗതികശാസ്ത്രം, സ്വന്തം ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വെറും പത്ത് ശതമാനം മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന വിഡ്ഢികളുടെ സമൂഹത്തെ മാത്രമേ സൃഷ്ടിക്കുന്നുള്ളൂ. സ്വന്തം ബുദ്ധിശക്തിയുടെ നൂറ് ശതമാനം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ അവസരം ഒരുക്കുന്ന ആത്മീയതയിലേക്കു തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെ കൈപിടിച്ച് ഉയർത്തുവാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്.

ദേവഗിരി കോളേജിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ശേഷം അമ്പതോളം പ്രൊഫഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവന്ന എനിക്ക് മറ്റൊരു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നും തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനിൽനിന്നു ലഭിച്ച അറിവോ അനുഭവമോ അനുഭൂതിയോ നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അച്ചന്റെ മോറൽ സയൻസ് മറ്റെവിടേയും ഒരു പാഠ്യവിഷയം ആയിരുന്നില്ല, അതവർക്ക് അന്യമായിരുന്നു.

പിന്നിട്ട വർഷങ്ങളിലേക്കും അനുഭവങ്ങളിലേക്കും മനസ്സ് പിൻതിരിഞ്ഞ് ചെല്ലുമ്പോൾ തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനെപ്പോലെ മഹനീയനായ മറ്റൊരു ആദർശ ഗുരുനാഥനെയും ആത്മീയ പ്രതിഭയേയും കണ്ടെത്തുവാൻ എനിക്ക് കഴിയുന്നില്ല. ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ പാവനസ്മരണക്കു മുമ്പിൽ ആദരവിന്റെ റോസാപ്പൂക്കൾ അർപ്പിക്കുവാൻ മനസ്സ് വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നു.

1963 ഫിസിക്സ് ബിരുദബാച്ചിൽപെട്ട ലേഖകൻ നേവി കമാണ്ടറായി വിരമിച്ചശേഷം ഹോമിയോപ്പതി ഭിഷഗ്വരനായി ആതുര സേവയിലും ആത്മീയ വിചാരത്തിലും മുഴുകി കോഴിക്കോട്ടു ജീവിക്കുന്നു.

സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ

പി.എം. മത്തായി*

1960 ജൂൺ മാസത്തെ ഉച്ചച്ചൂടിൽ നിക്കറും ഷർട്ടുമിട്ട ഒരു ബാലൻ പിതൃസഹോദരനുമൊത്ത് 'സെന്റ് ജോസഫ്സ് കോളേജ്, ദേവഗിരി' എന്ന് ആലേഖനം ചെയ്ത ആ വലിയ കവാടവും കടന്ന് പേരുമാത്രം കേട്ടു പരിചയമുള്ള കലാലയത്തിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നു. ആ ബാലനോ പിതൃസഹോദരനോ ഇത്തരമൊരു സ്ഥലം മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ല. ആരോടൊക്കെയോ ചോദിച്ച്, ചോദിച്ച് പ്രിൻസിപ്പലിന്റെ മുറിക്ക് മുന്നിലെത്തി.

വരാന്തയിൽ നിന്ന ഒരാൾ—പ്യൂണായിരിക്കണം—പറഞ്ഞു: "പ്രിൻസിപ്പാൾ ഊണ് കഴിക്കാൻ പോയി, രണ്ട് മണിക്ക് വരും".

വാച്ചില്ല. സമയമറിയാനും വഴിയില്ല. തൊമ്മൻ പാപ്പൻ (പിതൃസഹോദരൻ) പറഞ്ഞു. "എടാ, നമുക്ക് അച്ചനെ അങ്ങോട്ട് പോയി

*1964 ൽ ബിരുദവും 1968 ൽ എം.എ. ബിരുദവും കോളേജിൽ നിന്നു പൂർത്തിയാക്കിയ ലേഖകൻ സംസ്ഥാനത്തെ ദേശീയ സമ്പാദ്യനിധി ഡയറക്ടറായി വിരമിച്ചു. പഠനകാലത്ത് ജൂനിയർ അത്‌ലറ്റിക്സ് ചാമ്പ്യനായിരുന്നു. അഭിനയത്തിൽ തല്പരനായ മത്തായി ഏതാനും സിനിമകളിലും ഒട്ടേറെ ടി വി സീരിയലുകളിലും അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കാണാം.'' വിശപ്പും പരിഭ്രമവും കൊണ്ട് പരവശരായ ഞങ്ങൾ പ്രീസ്റ്റ് ഹോമിൽ എത്തി. മുന്നിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു, ഒരു ദീർഘകായൻ; ആറടിയിലേറെ പൊക്കം, കറുത്ത ശരീരം.

''ഊം?'' അദ്ദേഹം തിരക്കി.

''പ്രിൻസിപ്പാളച്ചനെ കാണാൻ ......'' തൊമ്മൻ പാപ്പൻ ശങ്കിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

''പ്രിൻസിപ്പാൾ ഓഫീസിൽ വരും.'' വേറൊരക്ഷരവും ഉരിയാടാതെ അദ്ദേഹം അകത്തേക്ക് പോയി.

വിശക്കുന്ന വയറുമായി വീണ്ടും കോളേജിലേക്ക്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്യൂൺ വന്ന് പറഞ്ഞു: ''പ്രിൻസിപ്പാൾ വന്നിട്ടുണ്ട്.''

വിറക്കുന്ന പാദങ്ങളോടെ ഞങ്ങൾ അകത്ത് കയറി. നേരത്തെ പ്രീസ്റ്റ് ഹോമിൽ കണ്ട ദീർഘകായൻ ളോഹയണിഞ്ഞ് കസേരയിലിരിക്കുന്നു.

വീണ്ടും ''ഉം?''

''ഇവന് കോളേജിൽ ചേരണം.''

''ചേർന്നോ''- അച്ചൻ നിസ്സംഗതയോടെ.

ഒന്നും മനസ്സിലാവാതെ അവർ പരസ്പരം നോക്കി. നിശബ്ദത. കണ്ണിൽ ഇരുട്ട്കയറുന്നുവോ?

''കോളേജിൽ ചേർന്നോളാൻ പറഞ്ഞില്ലേ?'' വീണ്ടും നീണ്ട നിശബ്ദത.

രൂപവും ഭാവവും കണ്ട് അച്ചന് ഞങ്ങളെപ്പറ്റി ഏകദേശം മനസ്സിലായിക്കാണും.

പിന്നെ മയത്തിൽ: ''എവിടെയാ വീട്?''.

''കൂടരഞ്ഞി.''

''സർട്ടിഫിക്കറ്റ് എവിടെ?''

പത്രക്കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞ SSLC ബുക്ക് കൊടുത്തു. അച്ചൻ സർട്ടിഫിക്കറ്റിലേക്കും പയ്യന്റെ മുഖത്തേക്കും മാറി മാറി നോക്കി. അച്ചന്റെ മുഖത്ത് ഒരു മൃദുലഭാവം, ഒരു നേരിയ മന്ദഹാസം. അന്നത്തെ നിലക്ക് സാമാന്യം നല്ല മാർക്കുണ്ട്.

''പോയി ചേർന്നോളൂ.'' ''ചേർന്നാൽ എവിടെ താമസിക്കും?'' - അടുത്ത ചോദ്യം.

''അറിയില്ല.''

''ഇവിടെ ഹോസ്റ്റലുണ്ട്''-- അച്ചൻ പറഞ്ഞു: ''മാസം പത്തു നാല്പത് രൂപയാവും.''

ബോധം കെട്ടില്ലെന്നേയുള്ളൂ - മാസം പത്തിനാല്പത് രൂപ!- അവർ മുഖത്തോട് മുഖം നോക്കി.

''ഊം എന്താ?'' അച്ചൻ ചോദിച്ചു.

''അച്ചോ, ഞങ്ങൾ പാവപ്പെട്ടവരാ. കുറച്ച് സ്ഥലമൊക്കെയുണ്ട്, പക്ഷേ പണം..... മുളക് പറിക്കുമ്പോൾ തരാം....''പാപ്പൻ പറഞ്ഞു.

നിശബ്ദത, അച്ചൻ വീണ്ടും സർട്ടിഫിക്കറ്റിൽ നോക്കി. ''നിങ്ങളൊന്ന് പുറത്ത് പോയി നില്ക്കു.'' അച്ചൻ ബെല്ലടിച്ചു. പ്യൂൺ ഓഫീസ് സൂപ്രണ്ടിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. അകത്ത് ചർച്ച.....പുറത്ത് ആകാംക്ഷയുടെ നിമിഷങ്ങൾ.....

കുറച്ച് കഴിഞ്ഞ് അച്ചൻ വീണ്ടും വിളിച്ചു.

''ഊം. ചേർന്നോ. പണം ഉണ്ടാവുമ്പോൾ തന്നാൽ മതി.'' ആശ്വാസത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങൾ.

ഇന്ന് 2011 ൽ കോളേജ് വരാന്തയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ എല്ലാം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു വന്നു. സമൂഹത്തിൽ മാന്യമായൊരു ജോലിയും പദവിയും നേടാനായ എന്നെ ''ഞാനാക്കിയ'' കലാലയത്തോടും തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചനോടും എന്റെ കടപ്പാട് വാക്കുകളിലൊതുക്കാൻ വയ്യ. വാത്സല്യ പൂർവ്വം എന്നെ ''തീപ്പൊരീ...'' എന്ന് വിളിക്കുമായിരുന്ന അച്ചന്റെ നൂറാം ജന്മദിനവേളയിൽ എന്റെ മനസ്സ് ആദരപൂർവ്വം മന്ത്രിക്കുന്നു:

''അച്ചോ, ഈശോമിശിഹായ്ക്ക് സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ!''

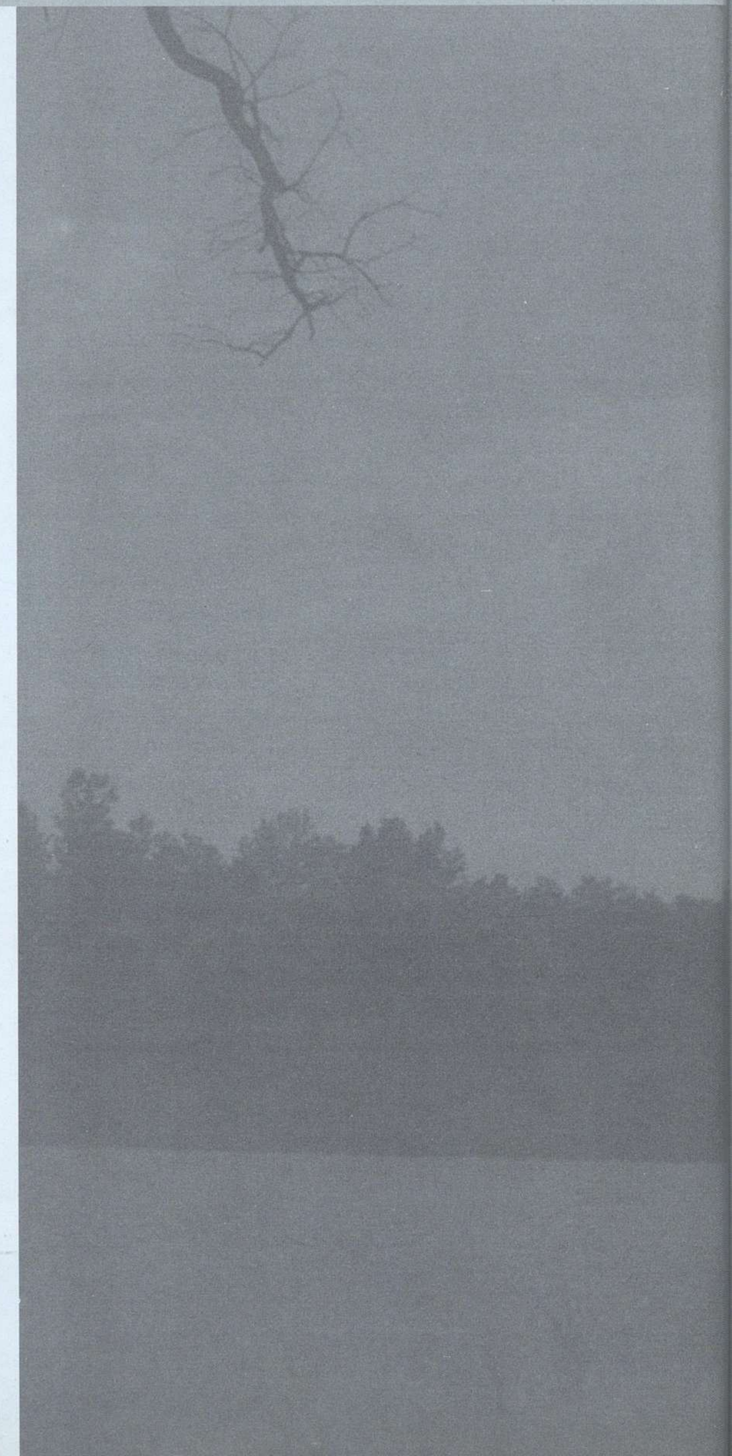

മരം പെയ്യുന്നു

കെ. എഫ്. ജോർജ്*

പെരുമഴ തോർന്നാലും വൻമരങ്ങൾ പെയ്തുകൊണ്ടേയിരിക്കും. മഴത്തുള്ളികളെ കാരുണ്യ പൂർവ്വം ഇലച്ചാർത്തിൽ അടുക്കിപ്പിടിച്ച മര മുത്തശ്ശന്മാർ ഏറെനേരം കൂടി മഴയുടെ കുളിരും തണുപ്പും മണ്ണിലേക്കു ചൊരിയും.

ദേവഗിരിയിൽ ഏതു ചടങ്ങു നടന്നാലും ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ പേര് എപ്പോഴെങ്കിലും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. ദേവഗിരിയെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ആ പേര് കടന്നുവരുന്നു. കാലഗണന വച്ചു നോക്കിയാൽ ഹ്രസ്വമായ ആ ജീവിതം ഈ കലാലയത്തെ എത്രമാത്രം ധന്യമാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ തെളിവാണത്. കാണാമറയത്താണെങ്കിലും ആ വടവൃക്ഷത്തിൽ നിന്നുള്ള ചൈതന്യധാര ദേവഗിരിമണ്ണിനെ നനച്ചു വളർത്തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിനെ കണ്ടിട്ടില്ല; അദ്ദേഹം മരിക്കുമ്പോൾ പ്രൈമറി സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥി മാത്രം. പക്ഷേ ചരമവാർത്ത പത്രത്തിൽ വന്ന ദിവസം ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകൻ മഹാനായ പ്രിൻസിപ്പലാണ് വിട്ടു പോയതെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞത് ഓർക്കുന്നു.

പ്രീഡിഗ്രി വിദ്യാർത്ഥിയായി 1969-ൽ കോളേജിലെത്തുമ്പോൾ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ അപ്രദാനങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. എന്തുകാര്യം പറഞ്ഞാലും തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ സുവർണകാലവുമായുള്ള താരതമ്യത്തിലാണ് ചെന്നെത്തുക. മഹാരഥന്മാർ തേർ തെളിച്ച കലാലയമാണല്ലോ ഇത്. വീരശൂരപരാക്രമികളായ പൂർവികർ നിറഞ്ഞ രാജപരമ്പരയിൽ പിറന്ന രാജകുമാരന്മാരെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ അഭിമാനപുളകിതരായിരുന്നു. പഠിക്കുന്ന കലാലയത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം കൗമാരക്കാർക്കു പകർന്നു നൽകുന്ന ആത്മവിശ്വാസം ചെറുതല്ല. ആ നല്ല തുടക്കവും അതിനനുസരിച്ചുള്ള വളർച്ചയുമാണ് ദേവഗിരിയിലെ പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയെന്നു പറയാനുള്ള ആത്മാഭിമാനം ഉള്ളിൽ നിറച്ചത്.

ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിന്റെ പേരിലുള്ള പ്രസംഗമത്സരം ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി എഴുപതുകളിൽ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പ്രസംഗ മത്സരമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ മികച്ച കലാലയങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇവിടെ മത്സരത്തിനെത്തി. ഇന്ന് ഇന്ത്യൻ സിവിൽ സർവ്വീസിലുള്ള സി.വി. ആനന്ദബോസ് മൂന്നു തവണ ഈ ട്രോഫി നേടി. പ്രശസ്തമാധ്യമ പ്രവർത്തകൻ കെ. പി. മോഹനൻ, ഹയർ സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസ ഡയറക്ടറായിരുന്ന ജെയിംസ് ജോസഫ്, അന്തരിച്ച എഴുത്തകാരൻ പി.വി. രവീന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയവർ ഈ ട്രോഫി നേടിയവരിൽപ്പെടുന്നു.

കെട്ടിടത്തിന് അടിത്തറയെന്നതുപോലെ സ്ഥാപനത്തിന് സ്ഥാപക പിതാക്കൾ പ്രധാനമാണ്. അവരുടെ സ്വപ്നവും ദർശനവും പ്രായോഗിക മികവുമാണ് ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഭാവി കുറിക്കുന്നത്. സർഗാത്മകതയും ആധ്യാത്മിക ആഴവും വിശാലവീക്ഷണവുമുള്ള ഫാ. തിയോഡോഷ്യസിനെപ്പോലെയുള്ള പിതാക്കന്മാരാണ് ദേവഗിരിക്ക് അടിത്തറയിട്ടത്. അവരുടെ ദർശന പൂർത്തീകരണത്തിന് കൂടെ തുഴയാൻ പ്രഗൽഭ ഗുരുനിരയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഉറപ്പുള്ള പാറമേൽ പണിത കലാലയമായതുകൊണ്ടാണ് ദേവഗിരി പ്രശസ്ത കലാലയമായത്. അതിനാൽ ദേവഗിരിക്ക് ഇനിയും എത്ര വേണമെങ്കിലും വളരാം.

**പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥി, ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, പത്രപ്രവർത്തകൻ, മലയാള മനോരമ അസ്സിസ്റ്റന്റ് എഡിറ്റർ, ദേവഗിരി കോളേജ് അലുംമ്നി അസോസിയേഷൻ മുൻ പ്രസിഡന്റ്.*

In his own image

Prof. K.P. JAYACHANDRAN*

God lives in our midst and talks to us , gives us the courage and confidence to confront crises, and above everything else , loves all of us. This is what I felt in the halcyon days of Devagiri where I enrolled in the Pre-University class – the predecessor of the Pre-Degree course. There were great men in all the departments. Dr. Sukumar Azheekode and Thayat Sankaran in the department of Malayalam; Dr. Sivarama Subramania Iyer to head the Department of English, Prof. V.A. Kesavan Namboothiri in Hindi, Prof. A.O.Kunhipaulo, Mr. Narayanaswamy in Mathematics, the A.O. Thomas - Scaria - Ittoop trio in Chemistry, Dr. Vijayamadhavan in Zoology, Prof. Mathew Thamarakkad in Botany and the man who stood head and shoulders above the rest and occupied the office of the Principal - Fr. Theodosius. All these luminaries were gleaned from various parts of Kerala to make Devagiri a centre of excellence. Fr. Theodosius was the one man who performed this stupendous task when destiny chose him to don the mantle of the head of the CMI institution in Malabar. He was only 46 at the time . But he did things that transformed the hill to a temple where pilgrims seeking knowledge flocked from distant and remote lands.

The entire Pre-University class – numbering more than 300- assembled in the Auditorium on the first floor. The towering figure of the Principal appeared on the stage. And what followed was an electrifying

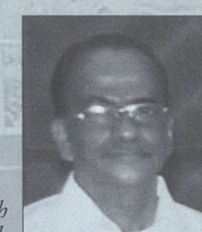

** Retired H.O.D. of English and acting Principal, Sree Narayana College, Chelannur*

flow of words, interspersed with anecdotes , shifting effortlessly from English to Malayalam and *vice versa* (and how eloquent and proficient he was in both these languages!) That was more than an introduction to the temple of learning – that was an exhortation to devote oneself to the pursuit of knowledge to take up the assigned roles in society. He was always in our midst, reminding us of the task entrusted to us. He was a model to emulate for those who aspired to head an institution of learning. He conquered our hearts with love; he commanded our respect by the affection he showed to us.

Devagiri which started under the University of Madras was later on affiliated to the University of Kerala and Fr.Theodosius was nominated a member of the University Syndicate. He used to attend the Syndicate meetings without fail. Anyone who visited the Newman Hostel in which he was the warden (how many of the present day Principal would condescend to play that additional role?) would not feel the difference on days the shepherd was away. The disciplined life in the hostel was a tribute to the affection he bestowed on the children. And there were many lessons in that for those who move from crisis to crisis in such institutions. I can still recall the tall dark figure in black pants and white vest majestically pacing the verandah leaving behind the sweet aroma of the half-a-corona cigar on his lips. (This habit probably must have caused the fatal illness which snatched him away from us!)

I had the great fortune to attend his Shakespeare class in the first year of the degree course. The prescribed play was *Julius Caesar.* The class was about 200 strong with students from all the degree classes. He virtually held us spellbound. Suffice it to say, I never had to look for meanings and interpretations in later years when I had to teach the play to undergraduates. It was almost like the play being enacted in front of us. We heard both Mark Antony and Brutus and, like the fickle Roman mob, nodded in agreement with the philosophical maxims of Brutus and the next

The writer in front of the plaque bearing the name of Father Theodosius at the cemetary in Mannanam

instant were carried away by the eloquence of Antony and wanted to join the Romans in ensuing the rampage. It was a total experience. And right on time he finished the last scene of the play and had ample time to dictate essays on important topics and mark the annotations. During one of the classes he remarked that Shakespeare was 54 when he died. 'I am 54 now', he added. (Did he have any premonition that he was going to die that November ?) At the end of the year when we wrote the University examination we had reason to be grateful to this teacher of teachers because all the questions he had marked as VVI (very very important) appeared almost in the same order in the question paper!

Life in Devagiri was not all study and no leisure! There were mock parliaments to provide basic lessons in democratic procedures and to provide aspiring politicians a platform for public speaking. *Sahithya sammelans* were a regular annual feature. Writers from all over Kerala took part in the three-day programme, a day each set apart for poetry, criticism and fiction. It was an inspiring experience for those with literary aptitude. Fr. Theodosius himself was an integral part of the social and cultural events in Calicut.

I distinctly remember that November evening (when I returned to the hostel after a weekend) when a sudden pall of gloom fell over Devagiri with the arrival of the news from CMC Hospital, Vellore, that Fr.Theodosius was no more. The bereaved Devagiri moved in a convoy of vehicles to Kottayam piloted by Major Sebastian P Joseph on his Bullet bike. On the way at Thrissur we joined the cortege carrying the body of Fr. Theodosius. That evening when the vault inside the Mannanam church received the mortal remains of the great man, thousands were present to pay their last homage and pray for the departed soul. We returned to an orphaned Devagiri. But we all had the satisfaction that we were indeed blessed to have lived in the shadow of a great man, made in His own image !

ഫാദർ തിയോഡോഷ്യസ് അനുസ്മരണ സമിതി
ഒരു സംക്ഷിപ്ത റിപ്പോർട്ട്

തിയോഡോഷ്യസച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള ദീപ്തസ്മരണകൾ നിലനിർത്തുന്നതിനായി 2003 ഒക്ടോബർ 22ന് പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവലിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചാവറ ഹാളിൽ ചേർന്ന യോഗത്തിൽ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് അനുസ്മരണ സമിതി രൂപീകരിച്ചു. പ്രൊഫ. പി.കെ.ജി. വിജയറാം, അഡ്വ. ഏ. ശങ്കരൻ, എം. രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ, ശ്രീ. പി.പി. വിശ്വനാഥൻ നായർ, ശ്രീ.വി. നാരായണൻ എന്നിവരെ യഥാക്രമം പ്രസിഡണ്ട്, വൈസ് പ്രസിഡണ്ട്, സെക്രട്ടറി ജോയന്റ് സെക്രട്ടറി, ഖജാൻജി എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ, പ്രൊഫ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി, ഡോ. സി. അശോകൻ നമ്പ്യാർ, ശ്രീ. പി.ജെ. മാത്യു, ശ്രീ. എൻ.സി.ജോസ്, ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, പ്രൊഫ. പി. ജയേന്ദ്രൻ, ഡോ. സി.പി.ശിവദാസ്, ശ്രീ. സാംതോമസ്, പ്രൊഫ. കെ. കോയട്ടി, പ്രൊഫ. അലക്സാണ്ടർ സഖറിയാസ് എന്നിവരെ എക്സി. കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങളായും തിരഞ്ഞെടുത്തു.

തിയോഡോഷ്യസ് അച്ചന്റെ 40-ാം ചരമവാർഷികാചരണം

2003 നവംബർ 10 പ്രൊവിൻഷ്യാൾ ഡോ. മാത്യു ചാലിൽ, സി.എം.ഐയുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചാവറഹാളിൽ ചേർന്നയോഗത്തിൽ 40-ാം ചരമ വാർഷികം ആചരിച്ചു. കേരള യുണിവേഴ്സിറ്റി വൈസ് ചാൻസലർ ഡോ. ജെ.വി. വിളനിലം മുഖ്യപ്രഭാഷണവും പ്രൊഫ. വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണവും നടത്തി. ശ്രീ.സി. കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി, പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ, പ്രൊഫ. മാത്യു താമരക്കാട് എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു.

2004 ലെ അനുസ്മരണ യോഗം

നവംബർ 10ന് ചേർന്ന അനുസ്മരണ യോഗത്തിൽ ശ്രീ. പി.ടി. മധുസൂദനക്കുറുപ്പ്, ഡോ. കെ.ടി. വിജയമാധവൻ, ദേവഗിരി കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ജോസഫ് വയലിൽ എന്നിവർ പങ്കെടുത്തു.

ടൗൺഹാളിൽ ഫോട്ടോ അനാച്ഛാദനം

2005 ജൂലായ് ഒന്നാം തിയ്യതി മേയർ ശ്രീ. തോട്ടത്തിൽ രവീന്ദ്രന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ടൗൺഹാളിൽ നടത്തിയ യോഗത്തിൽ തിയോഡോഷ്യസച്ചന്റെ ശിഷ്യൻ കൂടിയായ താമരശ്ശേരി ബിഷപ്പ് മാർപോൾ ചിറ്റിലപ്പിള്ളി പ്രിൻസിപ്പലച്ചന്റെ ഛായാചിത്രം ടൗൺഹാളിൽ അനാച്ഛാദനം ചെയ്തു. പ്രൊഫ. കെ.എ. ജലീൽ, റവ. ഡോ. ഫ്രാൻസിസ് തോണി

പ്രൊഫ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി ഫാദർ തിയോ ഡോഷ്യസ് അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നു. പ്രൊഫ. മാത്യു താമരക്കാട്, ഡോ. ജെ.വി. വിളനിലം, ഫാദർ മാത്യു ചാലിൽ, പ്രൊഫ. പി.കെ.ജി. വിജയറാം, ടി. കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി എന്നിവർ വേദിയിൽ

പ്പാറ, പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ, ഡോ. സി. പി. ശിവദാസ്, പ്രൊഫ. നൈനാൻ തോമസ്, ഡോ. തോമസ് കെ. സെബാസ്റ്റ്യൻ കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ, അച്ചന്റെ സഹോദരി പ്രൊഫ. ത്രേസ്യാമ്മ കുര്യൻ, അഡ്വ. എൻ.കെ. സചീന്ദ്രനാഥ് എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. 'നവരസലോകം' സൃഷ്ടിച്ച പ്രതിഭയായിരുന്നു ഫാ. തിയോഡോഷ്യസെന്ന് മുഖ്യപ്രഭാഷണം നടത്തിയ പ്രൊഫ. സുകുമാർ അഴീക്കോട് പറഞ്ഞു.

2005-ൽ ദേവഗിരി കോളേജ് സുവർണ ജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ച് നവംബർ 10 ന് പൂർവ വിദ്യാർഥി ദിനം വിപുലമായി കോളേജിൽ വെച്ചു നടത്തിയതിൽ അനുസ്മരണ സമിതി പൂർണമായി സഹകരിക്കുകയുണ്ടായി. ആ വർഷം പ്രത്യേകം ആഘോഷം സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

2006 നവംബർ 10ന് ചാവറഹാളിൽ നടത്തിയ യോഗത്തിൽ പ്രൊഫ സെബാസ്റ്റ്യൻ പി.ജോസഫ് അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. മുൻ അധ്യാപകരായ പ്രൊഫ. എം.ഒ. ദേവസി, ഫാ. മാരിനൂസ്, ശ്രീ. പി.ടി. ചെറിയാൻ എന്നിവരെ അനുസ്മരിച്ച് പ്രൊഫ. പി.കെ.ജി. വിജയറാം സംസാരിച്ചു. 'സ്വാശ്രയ വിദ്യാഭ്യാസമേഖല - കേരളത്തിൽ' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രൊഫ. കെ.കെ. അബ്രഹാം മുഖ്യപ്രഭാഷണം നടത്തി.

2007 നവംബർ 10 വെള്ളിയാഴ്ച നടത്തിയ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണത്തിൽ കേണൽ പി. എൻ.ആയില്യത്ത് അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. 61-62ൽ കോളേജ് യൂണിയൻ ചെയർമാൻ ആയിരുന്ന കേരള ആരോഗ്യവകുപ്പ് സെക്രട്ടറി ശ്രീ. വി. വിജയചന്ദ്രൻ മുഖ്യപ്രഭാഷണം നടത്തി.

2008 നവംബർ 10 ന് ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ പൂണോലി, സി.എം.ഐ.യുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തിയ അനുസ്മരണ സമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ.സി.കെ. രാമചന്ദ്രൻ ഐ.എ.എസ്. 'ആഗോളവൽക്കരണം പുനർവിചിന്തനം' എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് മുഖ്യപ്രഭാഷണം നടത്തി. മുൻ വിദ്യാർഥിയും കോളേജ് യൂണിയൻ സെക്രട്ടറിയുമായിരുന്ന ശ്രീ. വി.പി. രാജഗോപാലൻ കിടാവ് അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണവും ദേവഗിരി കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ജോസഫ് കപ്പലുമാക്കൽ ആശംസാപ്രസംഗവും നടത്തി.

2009 നവംബർ 10 ചൊവ്വാഴ്ച പ്രൊഫ. പി.കെ. ജി. വിജയറാമിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തിയ യോഗത്തിൽ പൂർവ വിദ്യാർഥി ഷെവലിയർ പ്രൊഫ. ജോർജ് മേനാച്ചേരി 'കേരള സംസ്കാരവും മാധ്യമങ്ങളും' എന്ന വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചു. ദേവഗിരി കോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ബേബി മാത്യു കളരിക്കൽ, അച്ചന്റെ തേവര കോളേജിലെ പൂർവ വിദ്യാർഥി ജോൺ കെ. ജോൺ, ദേവഗിരിയിലെ പൂർവ വിദ്യാർഥി കെ. ജെ. ജോർജ് എന്നിവരും പ്രസംഗിച്ചു. ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് ജന്മശതാബ്ദിയാഘോഷം ഉദ്ഘാടന യോഗത്തിൽ നവം. 19 വെള്ളിയാഴ്ച ദേവഗിരികോളേജ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ബെന്നി സെബാസ്റ്റ്യൻ, സി.എം.ഐ, അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. ദേവഗിരിയിലെ പൂർവ വിദ്യാർത്ഥിയും പൂർവ അധ്യാപകനും യു.എൻ. കൺസൾട്ടന്റ് (ഫുഡ് ഏന്റ് അഗ്രിക്കൾച്ചർ ഓർഗ

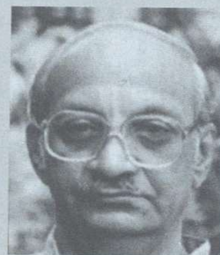 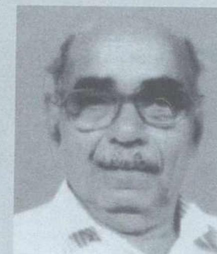

അന്തരിച്ച മുൻ സമിതി അംഗങ്ങൾ: *ഇടത്തുനിന്ന് ഡോ. സി.പി. ശിവദാസ്, ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, പ്രൊഫ. അലക്സാണ്ടർ സക്കറിയാസ്, പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ*

നൈസേഷൻ, റോം) ആയിരുന്ന ഡോ.കെ.പി.പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തി. കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബയോഗം പ്രസിഡണ്ട് ശ്രീ. തോമസ് ജേക്കബ്ബ്, ശ്രീ.ബി. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു.

സമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 2004 മേയ് 11 ന് പ്രൊഫ. സി. എ. ഷെപ്പേർഡിന്റെ 25-ാം ചരമവാർഷികം ആചരിക്കുകയുണ്ടായി. രാവിലെ 7 മണിക്ക് വെസ്റ്റ്ഹിൽ സെമിത്തേരിയിലെ അനുസ്മരണ പ്രാർഥനയ്ക്ക് ചാവറ സെന്റർ സ്ഥാപക ഡയറക്ടർ ഫാ.ജോബ് മൈലാടിയിൽ കാർമികത്വം വഹിച്ചു. പ്രൊഫ. പി.കെ.ജി. വിജയറാം, പ്രൊഫ. വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, പ്രൊഫ. പി. ജയേന്ദ്രൻ, പ്രൊഫ പി.പി. ജോൺ, പ്രൊഫ. പി.കെ. ഹരിദാസ്, ശ്രീ. വി. നാരായണൻ, പ്രൊഫ. സി. എസ്. ജോസഫ്, പ്രൊഫ. കെ.പി. ജയചന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയവർ പങ്കെടുത്തു. വൈകുന്നേരം ഫാ. മാത്യു ചാലിൽ, സി.എം.ഐയുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന യോഗം പ്രസിദ്ധ എഴുത്തുകാരി ശ്രീമതി റോസി തോമസ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, ഡോ. സി.പി. ശിവദാസ്, പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. ശ്രീ. പി. പി. ശ്രീധരനുണ്ണി പ്രൊഫ. ഷെപ്പേർഡിനെക്കുറിച്ച് ഒരു കവിത പാരായണം ചെയ്തു. പ്രൊഫ. പി.കെ.ജി. വിജയറാം സ്വാഗതവും ശ്രീ. എം. രാധാകൃഷ്ണൻ നന്ദിയും പറഞ്ഞു.

2005 ആഗസ്റ്റ് മാസം 8 ന് ശനിയാഴ്ച ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ അനുസ്മരണം നടത്തി. മഹാത്മാഗാന്ധി സർവകലാശാല വൈസ് ചാൻസലർ ഡോ. ജാൻസി ജെയിംസ് യോഗം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ശ്രീ. ആറ്റൂർ രവിവർമ, പ്രൊഫ. കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, ഡോ. ജെയിംസ് ജോസഫ്, പ്രൊഫ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി, ഡോ. സി. രാജേന്ദ്രൻ, ശ്രി. എം.എൻ. പാലൂർ എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. യോഗത്തിൽ പ്രൊഫ. വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയെ ഉപഹാരം നൽകി ആദരിച്ചു.

2008 ജനുവരി 11 ന് ദേവഗിരി കോളേജ് പ്രഥമ വൈസ് പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. റെയ്നോൾഡ്സിന്റെ ജന്മശതാബ്ദി ആഘോഷിച്ചു. ശ്രീ. സി. കെ. രാമചന്ദ്രൻ, ഐ.എ.എസ്, മുഖ്യപ്രഭാഷണം നടത്തി. പ്രൊഫ. പി.കെ.ജി. വിജയറാം, പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ എന്നിവരും പ്രസംഗിച്ചു.

2009 ലെ ഏറ്റവും നല്ല ഡോക്ടർ ബഹുമതിക്ക് അർഹനായ ഡോ. സി. അശോകൻ നമ്പ്യാർക്ക് ജൂലായ് 13 വെള്ളിയാഴ്ച അളകാപുരിയിൽ സ്വീകരണം നൽകി. ഡോ. കെ.ടി. വിജയമാധവൻ, പ്രൊഫ. മാത്യു താമരക്കാട്, പ്രൊഫ. എം.കെ. മത്തായി, പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ, ശ്രീ. പി.ജെ. മാത്യു, ശ്രീമതി റോസക്കുട്ടി അലക്സാണ്ടർ എന്നിവർ യോഗത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചു.

അധ്യാപനരംഗത്ത് 50 വർഷത്തെ മികച്ച സേവനം പൂർത്തിയാക്കിയ പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവലിന് 2005 മാർച്ച് 21-ന് ഫാ.തിയോഡോഷ്യസ് അനുസ്മരണ സമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അളകാപുരി ഹോട്ടലിൽവെച്ച് നൽകിയ സ്വീകരണത്തിൽ സഹപ്രവർത്തകരും മാസ്റ്ററുടെ ശിഷ്യന്മാരും പങ്കെടുത്തു. (സമിതിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രൊഫസറുടെ സേവനം ഞങ്ങൾ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു.) ഫാ.ജോബ് മൈലാടിയിൽ, പ്രൊഫ. മാത്യു താമരക്കാട്, പ്രൊഫ. അലക്സാണ്ടർ സഖറിയാസ്, പ്രൊഫ. ജോബ് കാട്ടുർ, ശ്രീ.പി.പി. പ്രഭാകരൻ, ശ്രീ. എൻ.വേലായുധൻ നായർ തുടങ്ങിയവർ സംസാരിച്ചു.

ദേവഗിരി കോളേജ് മാനേജർ ഫാ. റിച്ചാർഡ് സി.എം.ഐ, പ്രിൻസിപ്പൽമാരായ ഫാ. ആന്റണി, ഫാ. മെലാനിയൂസ്, അധ്യാപകരായ പ്രൊഫ. എം.ഒ. ദേവസ്സി, പ്രൊഫ. പി.ജെ. സെബാസ്റ്റ്യൻ, ഫാ. ആബേൽ, സി.എം.ഐ., പ്രൊഫ. എം.കെ. ഇട്ടൂപ്പ്, ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ എന്നിവരുടെ നിര്യാണത്തിൽ ഫാ. തിയോഡോഷ്യസ് അനുസ്മരണ സമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അനുശോചന യോഗങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. പ്രൊഫ. എം.ടി. ഇമ്മാനുവൽ, ഡോ. സി.പി. ശിവദാസ്, ഡോ. ആർ. വിശ്വനാഥൻ, പ്രൊഫ. അലക്സാണ്ടർ സഖറിയാസ് എന്നിവർ സമിതി രൂപീകരിക്കുന്നതിലും യോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും പ്രമുഖ പങ്ക് വഹിച്ചവരാണ്. അവരുടെ പാവനസ്മരണയ്ക്ക് മുമ്പിൽ ഞങ്ങൾ ആദരാഞ്ജലി അർപ്പിക്കുന്നു.

ആരുടേയും പേരെടുത്ത് പറയുന്നില്ല - സമിതിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ആത്മാർഥമായി സഹകരിച്ച എല്ലാവർക്കും, വിശിഷ്യ ചാവറ കൾച്ചറൽ സെന്റർ ഭാരവാഹികൾ, കരിപ്പാപ്പറമ്പിൽ കുടുംബയോഗം ഭാരവാഹികൾ, ദേവഗിരി കോളേജ് അധികൃതർ എന്നിവരോട് സമിതിക്ക് അകൈതവമായ നന്ദിയുണ്ട്.

എം. രാധാകൃഷ്ണൻ നായർ
സെക്രട്ടറി

Printed at Geethanjali Offset Prints, Calicut - 55, and *published by* M. Radhakrishnan Nair, Secretary Fr. Theodosius Memorial Committee, Amalapuri, Calicut -1. *Cover & Layout*: Maya Creative Mind, Calicut.

THE FR. THEODOSIUS MEMORIAL COMMITTEE IN THE CENTENNIAL YEAR:

Sitting from left: Prof. Catherine Joseph, Prof. P.K.G. Vijayaram (President), Mr. C. Madhavan, Dr. K.T. Vijayamadhavan, Fr. Joseph Paikada,CMI, (Manager, St. Josheph's College, Devagiri), Fr. Benny Sebastian Thottanani, CMI (Principal), Dr. C. Asokan Nambiar, Mr. V. Ahammed Kutty and Fr. Jose Edappadiyil, CMI.
Standing: Prof. K.P. Jayachandran, Prof. P. Jayendran, Mr. P.J. Mathew (Editor), Mr. Dominic Sebastian Karippaparambil, Mr. M. Radhakrishnan Nair (Secretary), Lt. Col. P.N. Ayillyath, Mr. P.P. Viswanathan (Joint Secretary) Mr. V. Narayanan (Treasurer) and Mr. Sam Thomas.

राष्ट्रीय मूल्यांकन एवं प्रत्यायन परिषद
विश्वविद्यालय अनुदान आयोग का स्वयत्त संस्थान
NATIONAL ASSESSMENT AND ACCREDITATION COUNCIL
An Autonomous Institution of the University Grants Commission

Certificate of Accreditation

The Executive Committee of the National Assessment and Accreditation Council on the recommendation of the duly appointed Peer Team is pleased to declare the St. Joseph's College Devagiri, Calicut, affiliated to University of Calicut, Kerala as Accredited with CGPA of 3.63 on four point scale at A grade valid up to January 07, 2016

Date : January 08, 2011

Director

Printed at Geethanjali Offset Calicut, Ph: 0495 2481006

St. Joseph's College Devagiri 2011
Front cover: The College in 1956

FR. THEODOSIUS MEMORIAL COMMITTEE, CALICUT.

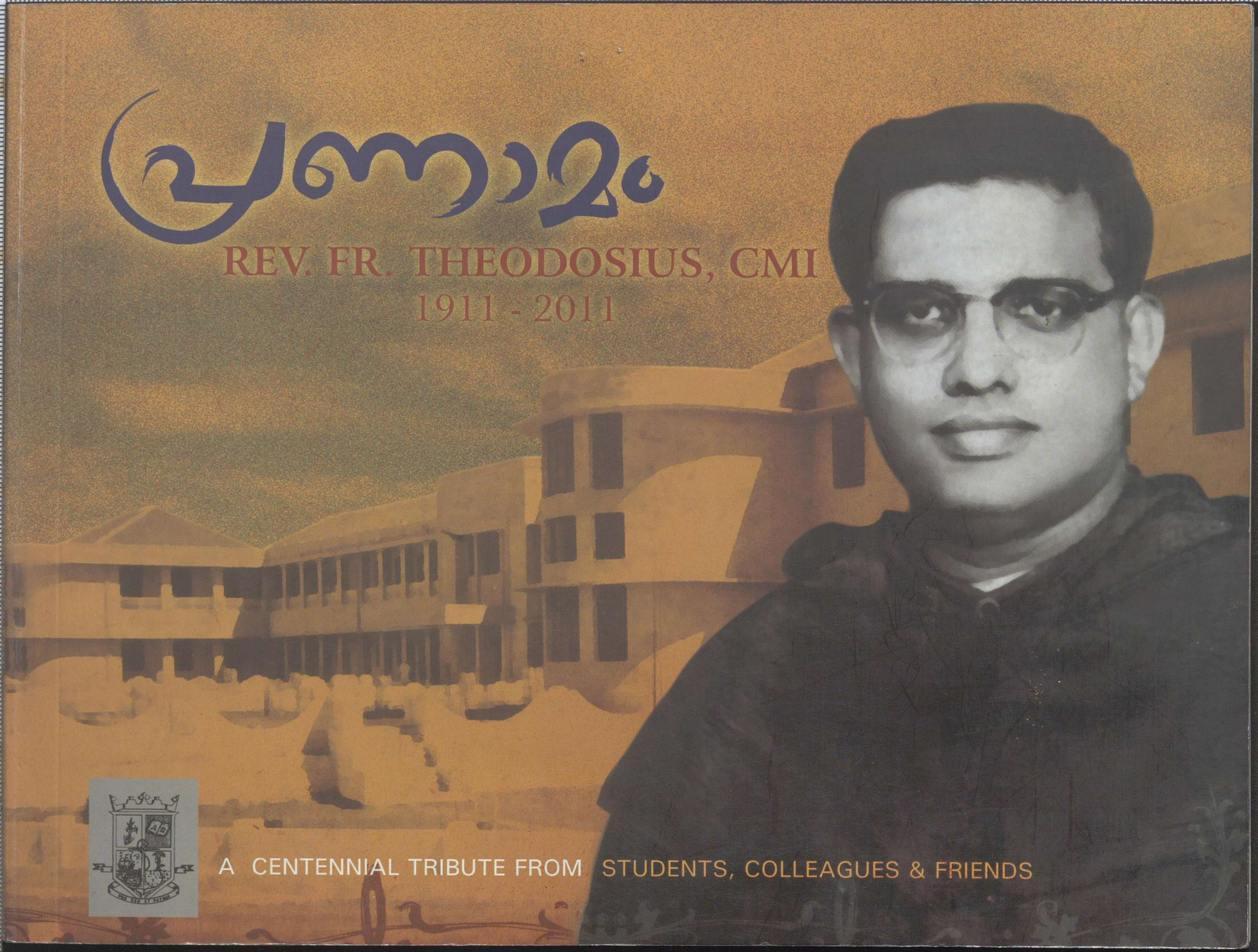

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org